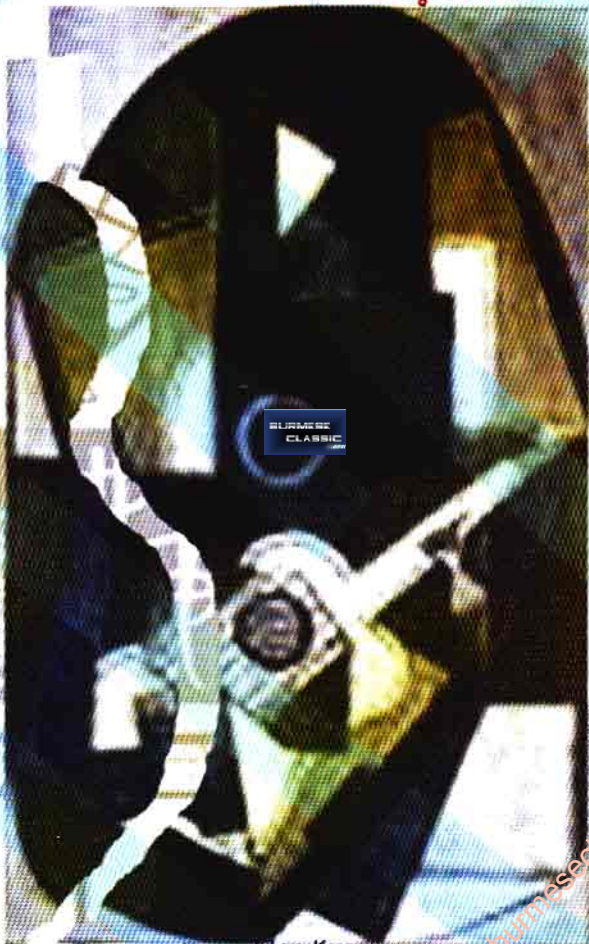

www.burmeseclassic.com

PUBLISHED BY VIEW

ဗျူး စင်တင်သည်
လရောင်ကျူးရင့်
ဆောင်းခေါ်မယ့်တေးသံ

BURMESE CLASSIC

Digital Art: Idea Kyaw & Wai Yan

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၀၆၀၆၀၇
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၃၅၀၇၀၇

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)

(ရဲအောင်စာပေတိုက်)

အမှတ် (၂) ချွန်းလမ်း (၁) မင်္ဂလာတောင်ညွန့်

အတွင်းနှင့်မျက်နှာပုံနှိပ်

ဦးတော်မင်းအေး (မြ-၀၇၁၂၅)

(တော်ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၃၈၆) အင်ကြိုင်မြိုင်လမ်း

(၂၃)ရပ်ကွက်၊ သယ်န်းကျွန်း

မျက်နှာပုံနှိပ်

Idea Kyaw & Wai Yan

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀

ဖြန့်ချိရေး

ဗဟူးစာပေ

☎ - 0980 20356

အခန်း (၁)

မျက်စိအောက်မှာ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်က မဖွယ်ရာ။

ကားတစ်စီး မိန်းမလှတစ်ယောက်နှင့် လှူရွယ်သုံးယောက်။

ကားက လမ်းဘေးမှာရပ်ထားပေမယ့် လေညှင်းခံဖို့ရပ်ထား

တာမဟုတ်မှန်းတော့ သိသာနေသည်။

သူမနှင့်လှူရွယ်သုံးယောက်ကလည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စွာ

ပြောဆိုဆက်ဆံနေကြသည်မဟုတ်မှန်း အဝေးကနေ လှမ်းမြင်တာနှင့်

သူသိသည်။

ဘယ်ဘက်မှာ ဖိကြိတ်ဝါးနေမိသည့်ပီကယ်ကို ညာဘက်သို့

လှည့်ပြောင်းပြီး နှုတ်ခမ်းကို ပြန်၍ဖိပိတ်လိုက်သည်။

ပီကယ်ကို ခပ်ဖိအံ့ကြိတ်ဝါးရင်း ခြေလှမ်းတို့က ထိုနေရာ

(ဗဟူးစာပေ)

သို့ ဦးတည်ပြီးသားဖြစ်သွား၏။

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲလက်နှိုက်၍ လျှောက်လာသည့်သူ့ထံသို့ သုံးယောက်ထဲမှတစ်ယောက်က ဖျက်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ နောက်တစ်ယောက်က လိုက်ကြည့်၏။

မျက်လုံးသုံးစုံလုံး သူ့ထံ တူညီစွာကျရောက်လာပြီးသည်နှင့် တစ်ဆက်တည်း သုံးယောက်တစ်ယောက် ရင်ဆိုင်ရပ်လိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“သိတယ်နော်၊ ဒါ... ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး။”

အလယ်လူက စူးစူးရဲရဲကြည့်၍ စပြောသည်။

သူက မှောင်လဲ့နေသော ရွှေအိုရောင်မျက်မှန်တပ်ထားသည့် မိန်းကလေးထံ တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ ထိုသူ့ကိုရိုက်ကြည့်၍... .

“ရုပ်ရှင်ရိုက်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတော့လည်း ဒါရိုက်တာ ညွှန်

ကြားတဲ့အတိုင်း သရုပ်ဆောင်ဖို့မလိုတော့ဘူးပေါ့ကွာ။”

“ဒီလိုလား။”

သုံးလုံးတည်းသောစကားကို ဆုံးအောင်မပြောရသေးမီ အလစ် ငိုက်ထိုးချလိုက်သည့်လက်သီးက ရိပ်ခနဲဝင်လာသည်။

ဘယ်တော့မှ အလစ်ငိုက်ခံလိုက်ရသည်မရှိခဲ့ဘူးသော သူ့ မျက်နှာက လက်သီးချွန်ကို လွှတ်ရုံကလေး ငဲ့ရှောင်ပေးလိုက်၏။

မျက်နှာရှေ့မှဖြတ်ပြေးသွားသည့် လက်သီးကို ဖတ်ခနဲ ဖမ်းဆုပ်ကာ ထိုသူ၏ဝမ်းဖိုက်ကို ဒူးနဲ့ဆောင့်တိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“အွန်နဲ့”

နောက်ကပြေးကန်သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်ရှောင်ပေးလိုက်လျှင် ကန်ချက်က သူ့လူကိုသူပြန်ထိကာ ဆက်တိုက်နာသွားသူမှာ လမ်းမထက်မှာ ကွေးကောက်လူးလိမ့်သွား ၏။

ကန်မိသူမှာလည်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“တော်ဦး... လာ”

တစ်ချက်မှမလှုပ်ရှားသေးဘဲ ရပ်ကြည့်နေသူက ဘေးဘီကို ကြည့်၍ ဆုတ်ခွာဖို့သတိပေးသည်။

နှစ်ယောက်သည် သူ့ကို မကျေမနပ် စူးရဲစွာကြည့်ကြ သော်လည်း နောက်ထပ်တက်လာခြင်းမရှိတော့ဘဲ အရှိန်သတ်သွား သည်။

သုံးယောက်လုံး မရှုနိုင်မကယ်နိုင်မျက်နှာများနှင့် ထွက်သွား ကြပုံက အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် မိတ်ဆွေချင်းပြောဆိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကျောခိုင်းသွားကြသည်နှင့်တူနေကာ ရှေးမဆွလေးကပင် တိုက်ခိုက် သတ်ပုတ်ခဲ့သည့်အဖြစ်က ယုံနိုင်စရာမရှိ။

လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ခပ်သာသာပွတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဒီဘက် ဖြန်လှည့်ခဲ့သည်။

“ကာ၊ပျက်နေတာလား”

ပျက်နေတာမှန်းသိပေမယ့် မေးဖို့လိုအပ်တာမို့ မေးလိုက်

တာဖြစ်သည်။

ထိုအခါ သူမကခေါင်းညိတ်မည်။ ပြင်ပေးပါ ကြည့်ပေးပါ ဘာညာဆိုမှ သူ ကြည့်ပေးဖို့ရှိသည်။

သို့သော် ...

“ကားကတော့ ပျက်နေတာအမှန်ပဲ၊ လူကိုလိမ်ညာပြီး တမင် တကာ ရပ်ပစ်လိုက်မှာမဟုတ်ဘူးလေ”

“ဘာလဲ”

သူ မျက်ခုံးတစ်ချက်တွန့်သွားကာ လှမ်းလက်စခြေလှမ်းက တုံ့ခနဲရင်၏။

မျက်လုံးချင်းပစ်တိုက်သွားကြစဉ် ဂရုမစိုက်သောမဲ့ပြုံးနှင့် သူမက မျက်မှန်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆွဲဖြုတ်လိုက်၏။

ထူးခြားစွာပြာလွဲနေသော မျက်ဝန်း။

ရှုည့်လျှားသော နက်သည့်မျက်တောင်များနှင့် မျက်ဝန်းတို့က လက်တောက်နေသည်။

ထိုအလှတရားများဟာ ခေတ်မီစွာပြုပြင်ခြယ်သထားသည် လား။ သဘာဝအတိုင်း လှနေတာလား သူမသိ။

သို့ပေမယ့် လေးထောင့်ဆန်ချင်သည့် မျက်နှာကျပေါ်မှာ မျက်ဝန်း နှုတ် နှုတ်ခမ်းမည်သော အစိတ်အပိုင်းအားလုံးက အချိုး ကျစ်နစ်မှန်နေသည်။

ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲပစ်လို့မရအောင် ညှို့ပစ်နိုင်စွမ်းရှိ၏။

ထိုမျက်နှာကလေးကို ခံစားကြည့်ရှုမိခြင်းမဟုတ်။ သူမပြောသောစကားတို့ကို လက်ခံသိမ်းဆည်းလိုက်မိသည်

အသွေးအသားက မျှင်းခနဲရုန်းကြွလာတာမျိုး။

မာနကြောင့် နှုတ်ခမ်းက တင်းတင်းရေပြိုးသားဖြစ်သွား သည်။

ထိုမျက်ဝန်း ထိုနှုတ်ခမ်းတို့သည် သူ ဘယ်လိုမှထင်မှတ် မထားခဲ့သော စကားလုံးများဖြင့် ပထမဆုံး အသံတိတ်တိုက်ခိုက်ခဲ့ ပြီး ...

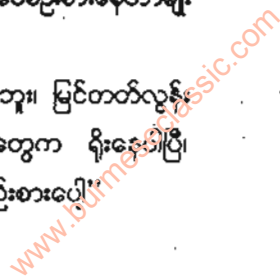
သူမဆက်ပြောလာနိုင်သည့် စကားတို့ကိုလည်း ခန့်မှန်း လိုက်မိပြီဖြစ်၏။

သူမက စူးစိုက်ကြည့်နေသော သူ့မျက်ဝန်းတွေကို အပြုံး လက်စနဲ့တုံ့ပြန်၍ ...

“တကယ်ဆို ရှင် ဒို့ထက် ခပ်နာနာလေးဖိုက်ပေးလိုက်ရင် ပိုပြီးသဘာဝကျမှာ၊ သရုပ်ဆောင်မယ်ဆို ပိုပြင်ဖို့တော့လိုတာပေါ့”

“ဪ... ဒါကြောင့် မင်းက မျက်မှန်တပ်ထားတာကိုး” သူမကလည်း သူပြောလိုက်တာကို တွေ့ဝေစဉ်းစားနေတာမျိုး မရှိ။

“မျက်မှန်တပ်ထားတာ မမြင်လို့မဟုတ်ဘူး။ မြင်တတ်လွန်း လို့ အလင်းပြန်လျှော့ထားတဲ့သဘော၊ ဒါမျိုးတွေက ရိုးနေပါပြီ၊ နောက်တစ်ခါဆို ရှင် တခြားနည်းလမ်းသုံးဖို့ စဉ်းစားပေါ့”

◆ လရောင်ကျူးရင်

သူ့မဲ့ပြုံးကြောင့် အောက်မေးတစ်ချက်လှုပ်ခတ်သွား၏။
မိန်းမတစ်ယောက်၏ စော်ကားမှုကို နှုတ်လှန်ထိုးဖို့မသင့်
တာကို သိသည်။ \

ထို့ကြောင့် ဒေါသကို မဲ့ပြုံးဖြင့် အရည်ဖျော်ရသည်။
သူမရှေ့ထိ ခြေတစ်လှမ်းထပ်တိုးလိုက်ပြီး . . .

“မင်းလိုမိန်းမမျိုးနဲ့ ထပ်မဆိုမိဖို့ဘဲ စဉ်းစားရမှာ”

ချာခနဲပြန်လှည့်စဉ်မှာ အံတစ်ချက်ဖိကြိတ်မိရင်း ထိုမိန်းမပျို
၏မဲ့ပြုံးနှင့် စကားလုံးတို့သည် အကြားအမြင် အသွေးအသား
အားလုံးထဲသို့ လျှပ်စီးကြမ်းဖျားလို စီးဝင်သွားခဲ့၏။

နီရဲသောနှလုံးသွေးတို့က အနီရောင်မှ စိမ်းညစ်သော
အရောင်သို့ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားခဲ့၏။

သူမကို သူ ဘယ်တော့မှမမေ့။

အခန်း (၂)

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ မမေ့နိုင်သောဖြစ်ရပ်တစ်ခုလို့ ခေါင်းစဉ်
တပ်ပြီး စာစီစာကုံးတစ်ပုဒ်ရေးလိုက်”

“မင်းသူငယ်ပြန်မှ မူကြိုတက်ဖို့ရေးပေးမယ်”

သူ ဖျတ်ခနဲထရပ်လိုက်တော့ ထွန်းထွန်းက လက်ကို မကျေ
မနပ်ဆောင်ဆွဲလိုက်၏။

“ငါ့အတွက်မဟုတ်ဘူး။ မင်း နေ့နေညညမေ့မရတာတွေ
ပေါ့ပါးသွားအောင်လို့”

“ထွန်းထွန်း၊ မင်းပါးစပ်ပိတ်နေနဲ့၊ ငါ့ဒေါသက မိန်းမတွေ
ကိုပဲရှောင်တာ”

သူ့မျက်နှာ နီရဲတက်လာတာကိုမြင်ကာ ထွန်းထွန်း ငါးစပ်

ပိတ်သွားသည်။

သို့သော် မျက်နှာက နီနေဆဲ။

ဆက်မပြောဖို့ သောင်းဦးကလက်တို့သည်။

ထွက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်နေသည့်စီးနဲ့ အတူလိုက်ရပ်၍ . . .

“မင်းကလည်း ရင်ထဲမှာ ဒီလောက်အံ့ဖွဲ့မနေစမ်းပါနဲ့၊ ထုတ်ပစ်လိုက်တော့”

“မရလို့ပေါ့ကွ၊ အပြောမှာ ဆူးစူးနေတာမဟုတ်ဘူး၊ နှလုံးသားထဲမှာ အဆိပ်သင့်သွားတာ၊ သူ့အပြုံး၊ သူ့မျက်လုံးအောက်မှာ ငါက ဘာကောင်မှန်းမသိဖြစ်ခဲ့ရတာ၊ ‘အထက်စီး’ ဆိုတဲ့ကောင် ဒီနေ့ထိ ဘယ်ဘဝရောက်သွားမှန်းကိုမသိတော့ဘူး။”

“အရင်အတိုင်းပါပဲ”

စီးမျက်လုံးက ထွန်းထွန်းထဲ စူးခနဲပြေးဝင်၏။

ထွန်းထွန်း ဟဲခနဲရယ်ကာ . . .

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းခံစားနေတာ ဘယ်သူမှမသိတဲ့ကိစ္စ၊ ငါတို့အမြင်၊ ငါတို့သူငယ်ချင်းကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ၊ သောင်းဦးပြောသလို ထုတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါကွာ၊ ခုလောက်ဆို ပြောတဲ့လူက ပြောချင်ရာပြောပြီး နေ့ပေါင်းညပေါင်းများစွာမှာ အိပ်ကောင်းစားကောင်းနဲ့ ဝလို့လှလို့နေမှာ”

“ထွန်းထွန်း”

“ဟင်”

မင်း ပါးစပ်ပိတ်မလား၊ ငါ ပိတ်ပေးရမလား”

“ရတယ် . . . ငါ့ဟာငါပိတ်ပြီ”

ထွန်းထွန်း တကယ်ပဲ ပါးစပ်ပိတ်သွားပြီ။

အထက်စီးဆိုသည့်ကောင်က ပြောလို့မရ။

စကားနဲ့ဖြစ်ဖြစ် လူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် နည်းနည်းလေးမှ စီးကြော

မခံတဲ့သူသုံးယောက်ဟာ တက္ကသိုလ်မှာကတည်းက တွဲလာခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပြီး သူပဲ စိတ်အဆတ်ဆုံးဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ စီးက စကားစစ်ထိုးတတ်သူမဟုတ်ဘဲ မျိုသိပ်တတ်သည်။

တုံ့ပြန်ထိုက်သူကို လက်မပိတ်လည်းဝန်မလေး။

နေရာတကာ သတ်ပုတ်တိုက်ခိုက်နေချင်တာမျိုး မဟုတ်

သော်လည်း အကြိတ်ဖျောက်ပစ်လို့မရလျှင် နေရာမရွေး လှူမရွေး။

သူရှောင်တာ မိန်းမသားကိုပဲဖြစ်သည်။

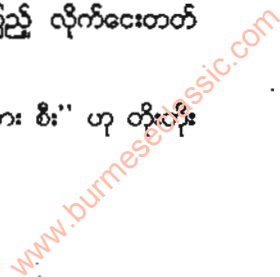
“မိန်းကလေးတွေပါးစပ်ကို ဘယ်တော့မှ နိုင်အောင်မတိုက်ဘူး”

ဟု ပြောခဲ့ဖူး၏။

ချောချောလှလှလေးမြင်လျှင် လိုက်ကြည့် လိုက်ငေးတတ်တာရှိသည်။ ဘယ်တော့မှ စိတ်ဝင်တစားမရှိ။

“မလှဘူးလား၊ မင်းကြိုးစားကြည့်ပါလား စီး” ဟု တိုးလှိုး

ကြိတ်ကြိတ် တိုက်ထွန်းကြည့်။

အမြဲတမ်း ခေါင်းခါတတ်ခဲ့၏။

“ငါ့ရဲ့လိုချင်တပ်မက်လာခဲ့ ဆန္ဒတွေထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက် ကိုချစ်ဖို့ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ပါလာရင် ဖျတ်ချလိုက်မှာပဲ၊ အချစ်နဲ့ပတ် သက်တဲ့ ဒိုင်ယာရီပေးတင်တွေကို ငါမကြိုက်ဘူး”

စီးက ထိုသို့ဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးယောက်ထဲမှာ စီးကချောသည်။ လမ်းလျှောက်ပုံ စကားပြောပုံကအစ စတိုင်လ်တစ်မျိုးနှင့် ကြည့်ကောင်းတဲ့သူ။

ဒါပေမဲ့ သူတစ်ယောက်မှာပဲ ချစ်သူမရှိတာဖြစ်နေပြန်သည်။ ချစ်မယ့်သူမရှိလို့မဟုတ်။

သူ့ကိုက စိတ်ဝင်တစားမရှိခဲ့တာ။

တချို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုတွေမှာ ချစ်သူရှိရုံ မရှိရုံ တစ်ယောက်ကိစ္စ တစ်ယောက်ကကူညီကြသည်။

ကိုယ်တိုင်ချစ်သူမရှိဝေမယ့် ဒါမျိုး ကူညီဖို့ဆို ဝါသနာကြီး တတ်ကြသည်။

စီးကျတော့ ရှေ့ကလည်းမသွား နောက်ကလည်းမလိုက်။

“ကောင်မလေးနဲ့ချိန်းထားလို့ပါကွာ၊ ခဏလိုက်ခဲ့စမ်းပါ” ဟု ခေါ်ကြည့်။

“မလိုက်ချင်ပါဘူး။ ဖီးသီးလည်းမစားဘူး။ စီးပင်အောက် လည်းမရပ်ချင်ဘူး”

ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် အားနာပါးပါ ထလိုက်လာတယ်ဆိုတာ

တစ်ခါမှမရှိခဲ့။

“ဒီနေ့ ငါ့ကောင်မလေးက အဖြေပေးမှာကွာ မင်းလိုက်ကြည့် နိုင်ရင် မင်းကြိုက်တဲ့ဆိုင်မှာ ငါတစ်ဝိုင်းစာခံမယ်”

“မျိုးမကျပါဘူးကွာ၊ ဒူးထောက်မယလာရတဲ့ ချွေးနဲ့စာလေး ခွဲ”

မချိုမချင်မဲ့ပြီးနှင့် လှောင်ပြောင်တတ်သေးသည်။

ထိုလူမျိုးကျမှ ခံလိုက်ရတော့ အဖြစ်တို့ကကျန်ခဲ့တာ တစ်လကျော်နေပြီ။ စီး မျက်မှောင်ကုတ်မပြေ။

တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်လိုလက်ရဖွင့်ပြောလာတိုင်း ဒီမိန်းမ ကြောင်းပဲဖြစ်၏။ ပြောတိုင်း အံ့ကြိတ်နေသည်။

“တော်တော်မုန်းစရာကောင်းတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေ”

ဟု ခပ်တိုးတိုးကြိတ်ပြောတတ်တာလည်း ရှိ၏။

ကြာတော့လည်း စီး မကျေနပ်ခဲ့သည်ထိုမိန်းမဟာ ယောက်လုံး၏ရင်ထဲထိ ရောက်လာခဲ့ရသည်။

ဖြစ်ရလေ။ စီးနဲ့ကျမှတွေ့ရတယ်လို့။

သူပြောနေသလိုပဲ ‘ငါ့ကိုကမနေတတ်တာ’ ဆိုသည့်အတိုင်း ငါ့ကိုက မနေတတ်တာ’ ဟုပဲ ပြောရတော့မည်။

“သူ့မာမိနဲ့ အဆင်မပြေလို့ပါဆိုအမေရာ၊ သူ ဒီမှာနေတာ အဖေ့အလုပ်ခန်းအိမ်လေးထဲမှာနေတာပဲ၊ အိမ်ပေါ်မှာနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သားတို့နဲ့စားတာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှအပန်းမကြီးတာ ကို သက်သက် အမေက ပြဿနာရှာနေတာ”

ထွန်ထွန်းအသံက စိတ်ပျက်သံနှင့် စိတ်မရှည်နိုင်ခြင်းတွေ ရောထွေးပါနေသည်။

ဒေါ်မာလာကတော့ အချိန်တိုင်း ပစိစပ်ပြောနေတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ပြောတာဆိုတာလည်း နူးညံ့ပါသည်။

ခုလည်း အထက်စီးမရှိသည့်အချိန်မို့သားကို တိတ်တိတ် ကြိတ်ကြိတ်ပြောနေတာ ဖြစ်သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ အပြင်မှာ သူက မတ်တပ်ရပ်နေမိပြီး ဖြစ်၏။ သူ့များစကား နားမထောင်သင့်ပေမယ့် ကြားနေရတာက ကိုယ့်အကြောင်း။

“ဆိုယ်မကျွေးရပေမယ့် ကိုယ့်အရိပ်မှာနေတော့ ကိုယ့် တာဝန်လေး၊ သူက သွားချင်တဲ့အချိန်သွား၊ ပြန်ချင်တဲ့အချိန်ပြန်၊ မင်းအဖေက သိပ်မကြိုက်ဘူး”

“အဖေက ဘာမှမပြောဘူး”

“အေး... ပြောတဲ့နေ့က မင်းမျက်နှာပျက်ရတဲ့နေ့ပဲ၊ အမေ က သူပြောမှာကို ကြိုမြင်လို့ပြောတာ၊ မင်းညီမကို မင်းမမေ့နဲ့နေပါ၊ ဖန်းသီန္ဒယ်က ကလေးလေးမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကိုးတန်းဆိုတဲ့ရွယ်

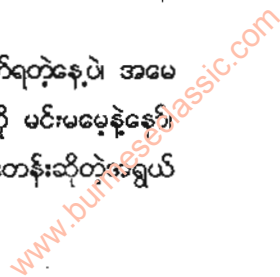
အံ့ခန်း (၃)

မိုးစိုထားသည်မို့ သွပ်မိုးအောက်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်မိသည်။ ခြေလှမ်းတို့က လှေခါးထစ်တွေရှိရာဦးတည်လိုက်မိသည်နှင့် အထဲက ထွက်ပေါ်လာသည့်စကားသံများကြောင့် တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ပြောလိုက်ရင် မင်းမှာ ဘော်ဒါကဏ္ဍနဲ့၊ ကျောင်းနေဘက် မို့လို့နဲ့ တကယ်အော်ခံနေရတာအမေ၊ သူက ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဘာ ရည်ရွယ်ချက် ဘာစိတ်ကူးတွေရှိလို့လဲ”

“အမေကလည်းဗျာ”

“အမေကမလဲနဲ့လေး၊ အိမ်မှာ မိန်းမပျိုလေးနဲ့၊ သူရောက် နေတာပဲ နှစ်လကျော်နေပြီ၊ ကိုယ့်မှာလည်း ကိုယ့်ခြံကိုယ့်ဝန်းနဲ့ဟာ၊ နေပါလား”

ဟာ..."

"ဟား...ဟား...ဟား..."

ထွန်းထွန်းက ခပ်ဟက်ဟက်ရယ်လိုက်ပြီး...

"လုပ်ပြီ... အမေရာ၊ အမေ့သမီး ပေါက်စလေးကိုမပြောနဲ့ တကယ့်အချောအလှ ဒီတိဒီတိကျတွေကိုတောင် ဒီကောင်က စိတ်ဝင် စားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး..."

"ဟဲ့... တိုးတိုးပြောစမ်း"

ဖတ်ခနဲ လှမ်းရိုက်လိုက်သံကြားလိုက်ရပြီး အနည်းငယ်နိမ့် ကျသွားသည့် အသံတိုးတိုးဖြင့်...

"အမေက ဖြစ်နေပြီ ချစ်နေပြီလို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ အထက် စီးဆိုတဲ့ကောင်လေး ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း သိသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းညီမက စိတ်ကူးယာဉ်တတ်တဲ့အရွယ်လေး၊ အခု သူ့ကျောင်းစာအုပ်တွေထဲမှာ အသံပုံတွေဆွဲ၊ အထဲမှာ အထက် စီးဆိုတဲ့နာမည်တွေထည့်ရေး"

"ဘာ..."

"ဟုတ်တယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီကောင်လေးကို ခိုးခိုးကြည့်နေ တာ အမေမြင်တယ်"

သူ နေရာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့မိသည်။

ထွန်းကုတ်ထားသည့်မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က လုံးထွေးချိတ်ဆက် သွားတော့မလောက်ဖြစ်နေကာ ဖိပိတ်ထားသော နှုတ်ခမ်းအစုံက

(ဗျူးတပေ)

ဆောင်းခေါ်မယ့်တေးသံ

မျှိုးမြောင့်တစ်ကြောင်းနှင့်တူနေသည်။

လမ်းတစ်ဘက်ကို ကူးရန်ရပ်စောင့်နေရင်း၊ ဆံပင်တွေထဲကို လက်တစ်ဖက်သွင်း၍ ထိုးဖွပ်မိမိသည်။

ဂုတ်အောက်ရောက်အောင်ရှည်သော်လည်း နီကျင်ကျင်ခင် ပျော့ပျော့ရှိသောဆံပင်တို့ကို ဘယ်လိုဖွဖွ ပုံပျက်ပွယောင်းသွားသည် မရှိ။

တစ်ဘက်ရောက်တော့ သူ ကားစားဖို့ ထပ်စောင့်ရပြန် သည်။

"ဟာ... ဇီး"

နားထဲမှာ ယဉ်ပါးနေသည့်အသံ...

သူလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သောင်းဦး...

ကားပေါ်မှာ ဆံပင်တိုတိုနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်...

သောင်းဦးက သူ့ဆီပြေးလာရင်း...

"ငါ့ကားပျက်နေလို့ လာကြည့်ပေးစမ်းပါကွာ၊ ခဏလေးပါ။

ညီအားကို ကားစုတ်ကြီးနဲ့တင်ခေါ်လာမိလို့ ငါ့မှာကဲ့ရယ်ခံရတော့ တာ"

"ကားစုတ်ရင် စုတ်တယ်ပေါ့ကွာ"

"အေးပါ စုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့... လာပါကွာ၊ ဟိုမှာနှုတ်

ခမ်းစူနေပြီ"

ကျောင်းတုန်းက အတူတူပေမယ့် မေဂျာချင်းကမတူကြ။

(ဗျူးတပေ)

◆ လရောင်ကျူးရင့်

သူယူထားတာက Mechanical engineer

ဒါကို သူဝါသနာကြီးခဲ့တာဖြစ်သည်။

သောင်းဦးတို့က သပ်သပ်...။

ကျောင်းပြီး ဘွဲ့ရလို့လည်း အလုပ်မလုပ်ဖြစ်ကြသေး...။

“လမ်းပေါ်မှာ သွားနေရတာချင်းတူပေမယ့် မင်းပညာက မဆိုးဘူးကွ၊ ကျေးဇူးတင်ခံရမယ်၊ ဝင်ငွေရနိုင်တယ်၊ ဟဲ့...ဟဲ့ အထူးသဖြင့် ကောင်မလေးတွေကားပျက်နေတာတွေ့ရင်...”

“ဟေ့ကောင်...တော်...”

“ငါတို့ မေဂျာယူတာမှားခဲ့တာကို ပြောမလို့ပါ”

သူတို့ စနောက်ကြတိုင်း စီးကမကြိုက်။

ခုလည်း သေချာငုံကြည့်ပြီး ဘာမှမကိုင် ဘာမှမနို့က်ဘဲ စက်ဖုံးကိုပြန်ပိတ်လိုက်၏။

“ဟ...ဘာ...ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကြည့်လေကွာ၊ ပြင်ပေးပါဆို”

သောင်းဦး ပျာပျာသလဲကပ်ပြော၏။

“မရတော့ဘူး၊ မင်းကား ဝပ်ရှော့ကိုပို့လိုက်”

“ဟင်...”

သောင်းဦး မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ခေါင်းကုတ်၏။

“စီး...မင်း...မင်း ငါ့ကောင်မလေးပါလာလို့ တမင်ပြောတာလား”

◆ ဆောင်းခေါ်ပယ်တေးသံ

“ပြောစရာလား၊ တကယ်လက်နက်နဲ့မှရမှာ၊ လက်ချည်း မရဘူး၊ ဝပ်ရှော့ကိုပို့လိုက်တော့”

“သွားပြီကွာ၊ ညစ်ပြီ... လုံးဝကိုညစ်ပြီ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ စက်ပစ္စည်းပဲ မပျက်ရတော့ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းမသိဘူး စီးရာ... ကျွတ်...”

သောင်းဦး ရှုံ့မဲ့သွားတာကိုကြည့်ကာ သူဟက်ခနဲရယ်၍ ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

ပြီးတော့ ကောင်မလေးထိုင်နေသည့်ဆီ စူးခနဲ တစ်ချက် ကြည့်ကာ...

“ကားစုတ်တယ်ဆိုပြီး ဆင်းသွားတော့လည်း ကားလေး ဘာလေး ငှားပေးလိုက်ပေါ့ကွာ၊ အဟွန်း...”

“မင်းကြီးတော်”

“မသေသေးဘူး၊ မင်းအတွက်ထားတာ”

သူ မဲ့ပြုံးတစ်ချက်နှင့် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ကားတားမလို့စိတ်ကူးပြီးမှ ရပ်ထားသည့် အငှားကား တစ်စီးဆီလျှောက်လာခဲ့မိ၏။

“လေးဆယ့်လေးလမ်းကို သွားမယ်ဗျာ”

“တက်ကွာ...”

သူကားပေါ်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ...

“ဒီမှာရင့် ကျောက်မြောင်းကိုသွားချင်တယ် မြန်မြန်လေး

နော်”

အမျိုးသမီးက ပြောပြောဆိုဆို ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးဖြစ်

၏။

ကားဆရာက နောက်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး...

“ညီမ...”

ဟု စကားစလိုက်လျှင် သူ ခေါင်းညိတ်၍ မေးဆတ်ပြ
လိုက်၏။

ရတယ် မောင်းပေးလိုက်ဟု ပြောလိုက်သည်သဘော...။

နှစ်ဦးထံမှရတော့မှာမို့ ကားဆရာကတော့ ပျော်သွားသည်
သာ...။

သို့သော် သူမနှင့်သူ ကားထဲထိုင်မိကြမှ အမှတ်တမဲ့
မှန်ထဲမှာ မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်မိလျှင်...

“ဟင်...”

မျက်နှာနှစ်ခု ဖျတ်ကနဲပြိုင်တူလှည့်လာကြ၏။

မှတ်မိသွားကြသည့် မျက်ဝန်းစိုက်ကြည့်လိုက်မိကြပြီး ချက်
ချင်းမျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ကြသည်။

သူ နှုတ်ခမ်းတွန့်သွားသည်။

တောရုံအသားဖြူရုံနှင့် မဝတ်ရဲကြသော စကားဝါရောင်
ဝတ်စုံလေးနှင့် အလှချင်းပြိုင်နေသော ဝင်းစက်အိအိနေသည့် မျက်နှာ
လေးက မျက်ဝန်းထဲမှာပါလာသည်။

တော်တော်လှသည် မိန်းမ...။

တွေးလိုက်မိခြင်းက 'စွဲလွမ်းခံစားလိုက်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ မလို
လားသော အတွေ့များနှင့်ဖြစ်သည်။

သူမအလှပေါ်မှာ မှတ်မှတ်ထင်ထင် မြင်လိုက်မိသည့် ကိုယ့်
ကိုကိုယ်မကျေနပ်...။

သူမ မျက်မှန် ထုတ်တပ်လိုက်သည့် လှုပ်ရှားမှုအပေါ်
မျက်လုံးတစ်ချက်ပြန်ရောက်သွားလျှင် သိသာစွာ ရှည်လျားကော့
နက်နေသည့်မျက်တောင်ဖျားတို့ကို သတိထားမိပြန်သည်။

သူမပုံစံကလည်း မြင်နေသမျှအားလုံးအပေါ် ဥပက္ခာထား
လိုခြင်းများဖြင့် ပြည့်နှက်နေတာဖြစ်သည်။

နောက်ထပ်တစ်ခါ ငဲ့မကြည့်မိအောင် မျက်ဝန်းတွေကိုကော
စိတ်ကိုပါလုံးဝနေရာလွှဲပစ်ကာ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း ကားစီးလာ
သလို နေပစ်လိုက်သည်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ကြာရှည်စွာလွှမ်းမိုးထားဆဲ။

“ကား... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

သူမ အသံလေးထွက်လာသည်။

ကားကဲ့ စကားမပြောဘဲ ထိုးရပ်သွားတာဖြစ်သည်။

ဘာဖြစ်သွားသည်ကို ဘာသာမပြန်တတ်သော ကားဆရာ
တလည်း မရမက ပြန်နှိုးဖို့ကြိုးစားနေ၏။

ကားက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်တော့...။

ကြည့်လိုက်တော့ ဘေးမှာကန်ဘောင်...။

ဒီဘက်မှာ အဆောက်အဦးနှင့် အလွန်ဝေးသောသံတိုင်များ
ခတ်ထားသည့် စည်းရိုးတစ်ခု...။

လမ်းဘေးမှာလည်း ရှေ့နောက် ကားသွားကားလာကလည်း
ရှင်းနေသည်။

“ခဏလေးနော်... ခဏလေး ဆင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်”
ကားဆရာ ကပျာကယာဆင်းသွားပြီး စက်ဖုံးကိုဖွင့်ကြည့်၏။
အတန်ကြာမှ မျက်နှာပြန်ပေါ်လာပြီး...

“ညီလေး...”

စီး ဘေးကိုရောက်လာပြီး တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

“မင်း ကားပြင်တတ်တာ အစ်ကိုသိပါတယ်၊ ခဏလောက်
ဆင်းကြည့်ပေးပါကွာ၊ အကျိုးအကြောင်းလေးသိရအောင်”

သူ ကားဆရာကိုမော့ကြည့်ရင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

ဘာကိုသိတာလဲဟုတွေးလိုက်မိစဉ် သောင်းဦးကားကို သူ
လိုက်ကြည့်ပေးခဲ့သည့်အဖြစ်အား သတိရသွားခဲ့သည်။

ဒီကားဆရာက ဒါကို ကားထဲကနေလှမ်းကြည့်နေခဲ့တာဖြစ်
မည်။

တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်သောသူ့ကို ကားဆရာက မျက်နှာချို
သွေး၏။

“လာပါညီလေးရ... ခဏကြည့်ပေးပါ”

(ဗုဒ္ဓတပေ)

သူ တစ်စုံတစ်ရာကို ဖျတ်ကနဲ သတိရသွားသည်။

မျက်ဝန်းတို့က မှန်ဆီသို့ နောက်ထပ်ရောက်သွားပြန်ရာ
ငြိမ်သက်နေသည့်သူထံသို့ အလိုမကျ စိတ်မရှည်စွာ ခိုင်းခနဲစွေကြည့်
လိုက်သော မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် ဆုံဆည်းသွား၏။

စီး ဟွန်းခနဲမဲ့၍ ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်သည်။

လမ်းမထက်မှာ ခြေချရပ်လိုက်ပြီးမှ ဘောင်းဘီထဲလက်နှိုက်
ရင်း ပင့်သက်ရှိုက်ပြီး လေသံကိုတိုင်တင်သည်။

“စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး၊ စေတနာက လူတိုင်းနဲ့မတန်
ဘူးဆိုတဲ့သင်ခန်းစားတွေ ကျွန်တော်ရထားတယ်ဗျာ။ ပထမဆုံးပဲ
ကျွန်တော့်ရဲ့ဥပက္ခာထဲမှာ ခင်ဗျားပါသွားတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ကားခိုက်ဆံကိုပါ ကားဆရာလက်ထဲထည့်၍ သူသည်
ကားဆရာကိုမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်စကားသံကို လိုရာသို့ တည့်တည့်
ရောက်အောင်ပို့ပေးလိုက်ပြီး ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ပလက်ဖောင်းပေါ် လွှားခနဲပြေးတက်ကာ နှုတ်ခမ်းများပြုံး
နိမ့်ထင်၏။ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး ကိုယ့်လက်ထဲ ရောက်လာလိမ့်မည်
ဟု အနည်းငယ်မျှပင်မတွေးမိခဲ့ပါ။

သူပစ်ခဲ့သော မြားသည် ခုလောက်ဆို သက်ဆိုင်သူ၏
ခင်တွင်းတစ်နေရာသို့...

(ဗုဒ္ဓတပေ)

အခန်း (၄)

“တောက်...”

ဒေါသနှင့်ပစ်ပေါက်လိုက်သည့် လက်ကိုင်အိတ်က စားပွဲပေါ်သို့ မာနတကြီးခုန်ဆင်းလျှက် ရှိသမျှ ထိသမျှပစ္စည်းတို့ကို ရန်လုပ်သွား၏။

“ဒေါက်...”

“ချွင်...”

ဘောလိပ်စိုက်သည့် ကော်ပြားလေးကိုကော ရုံးခန်းသော့တွဲကြီးကိုပါ ကြမ်းပြင်ထက်သို့ အဖေါ်ခေါ်သွားခဲ့သည်။

နောက်မှကပ်ပါလာသည့် ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်းနာ ကိုသဲ၏ခြေလှမ်းတွေ့ပါ တုံ့ရပ်သွားသည်။

(ဗျူးတလေ)

သူ့မှာ ပြန်ထွက်သွားရတော့မလိုလို ရှေ့တိုး၍ လက်ထဲက ကိုင်လာသည့်ဖိုင်ကိုပဲ ချပြရတော့မလိုလို...။

ဘာမှန်းမသိဘဲ ဒေါသတွေကြီးနေသော်လည်း သူ့ဌေးရှေ့သို့ အလုပ်သမား မသွားရဲတော့သည်က သေချာပါ၏။

သူတိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေသော်လည်း...

“ဘာလဲ... ဘာမှလာမပြန်နဲ့... သွား”

“ချွင်...”

နောက်ထပ်ကိုင်ထားသည့် ကားသော့ကိုပါ စားပွဲပေါ်ဆောင် ချပစ်ကာ လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆူပစ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုသဲ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ထွက်သွားသည်။

သူမ မျက်နှာကိုမော့ကာ နှုတ်ခမ်းစုံကိုဖွင့်၍ မျက်ဝန်းတွေကို ထိချပစ်လိုက်မိသည်။

ဒေါသကြီးတတ်တာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အကျင့်...။

မကောင်းမှန်းသိသည်။ ဒက်ဒီကော မာမိကော သူမဒေါသ

ချွတ်တတ်တာကိုပဲ မကောင်းကြောင်း တဖွဖွဆုံးမကြ၏။

မိဘနှစ်ပါးက စီးပွားရေးသမားတွေ့ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ တိကျသည် စည်းကမ်းရှိသည် ဒါကသပ်သပ်။

ပြောဆိုဆက်ဆံရေးမှာပင် ဒေါသကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချုပ်နှိပ်ကြ၏။

(ဗျူးတလေ)

“ဒေါသဆိုတာ လူကိုညစ်နွမ်းစေတဲ့ သွေးဆိုးပဲသမီးရဲ့၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့အယူအဆ အတွေးအခေါ်မြင့်မားမှု သူ့ရဲ့သည်းခံနိုင်မှု နူးညံ့ခြင်း သိမ်မွေ့ခြင်းအားလုံးဟာ ဒေါသကိုထိန်းသိမ်းတတ်ခြင်း အပေါ်မှာ မူတည်တယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စရိုက် စိတ်ဓါတ် အဆင့် အတန်းကို အကဲခတ်ရအလွယ်ဆုံးက ဒေါသပဲ”

မိဘက အမျိုးမျိုးဆုံးမခဲ့သည်။

သူမဟာလည်း ဒီလောက်ထိ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။

အထူးသဖြင့် မိဘဆုံးမစကားကို နားဝင်ဆင်ခြင်ခဲ့သည်။

စီးပွားရေးလောကကို စိတ်ဝင်စားလွန်း၍ ဘွဲ့မရသေးခင်က တည်းက အပတ်တကျတလေ့လာပါဝင်ခဲ့တာမို့လည်း အောင်မြင် နေကြသူတွေ ဆုံးမညွှန်ကြားသမျှကို အထူးနားခံခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဒီနေ့ ဒီအဖြစ်မျိုးမှာတော့ သူမ ဘယ်လိုမှ မထိန်းချုပ် နိုင်ခဲ့...။

ဒါ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ခန့်ညားမှုတွေလား...။

အခါအခွင့်သင့်တာနှင့် လက်တုံ့ပြန်တတ်တာ ချီးမွမ်းထိုက် သူလား။

မဲပြုံးတစ်ချက်ကို မေ့ပစ်လို့မရ...။

အောင်နိုင်စွာပြောသွားခဲ့သည့် တုန့်ပြန်စကားတို့က နားထဲမှာစွဲနေသည်။ စူးတောက်သောမျက်ဝန်းများမှ အငြိုးကြီးတတ်

သောမုင်နီရာတွေကို သူမမြင်ခဲ့၏။

ပြီးခဲ့သောအဖြစ်တစ်ခုဟာ သူမဘက်က တမင်တကာ ချိုးဖွဲ့ ဖုတ်ခတ်ပစ်ခဲ့တာမဟုတ်။

လမ်းဘေးမှာသွားလာနေရသည့် မိန်းမသားတစ်ယောက် အတွက် ယုံလွယ်တတ်ခြင်းကို ရှောင်ကျဉ်ခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။

သူ့ဘယ်လိုလူစားဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘက်က မှန်နေရင်မပြီးဘူး လား။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဘက်က ကာကွယ်သင့်တာတွေ အတွက် စာနာစိတ်နဲ့တွေ့ပကြည့်ခဲ့ဘူးလား။

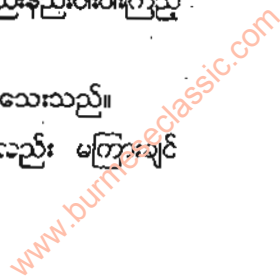
ဟွန်း ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ သည်းခံနိုင်မှုဆိုတာ ဒီ ယောက်ပဲလား။ နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ပစ်လိုက်မိရင်း ဖိကိုက်ထားမိတာ မည်း ကိုယ့်မှာနဲ့ကိုယ့်ဒေါသကို ထိန်းရခက်နေ၍ဖြစ်သည်။

ကားထဲမှာ သူမ ဒီအတိုင်းထိုင်လျက်ကျန်ခဲ့၏။
ကားဆရာသည်လည်း ကားပဲမောင်းတတ်ပြီး ဘာမှမတတ်

သဲ ခေါင်းကုတ်ဖင်ကုတ်ဖြစ်နေသည်။
“ဘယ်လိုကောင်လဲ မသိဘူး။ ဒါလေး နည်းနည်းပါးပါးကြည့်

သူ့ရဲ့ဟာကို လူမှုရေးစိတ်မရှိလိုက်တာ”
သူကပဲ တဖျစ်ဖျစ်ပြော၍ အပြစ်တင်နေသေးသည်။

အသုံးမကျသည့် ကားဆရာ၏အသံကိုလည်း မကြားချင်

ကားစုတ်ပေါ်မှလည်း ထိုင်မနေချင်တော့ဘဲ သူမ လမ်းပေါ်
ရောက်သွားခဲ့သည်။

ဘယ်ကိုပဲ ကြည့်ကြည့် အငှားကားကိုမမြင်...။

အတန်ကြာအောင်ရပ်စောင့်သော်လည်း ပါစင်ဂျာအပြည့်နှင့်
လာသောကားတွေက လက်ခါပြသွားကြသည်။

လှိုင်းကားရပ်သည့်နေရာမဟုတ်တော့ ကားမှတ်တိုင်တွေနဲ့
လည်းမနီး။

ရုတ်တရက် အစီအစဉ်နဲ့ကတိုက်ကရိုက်မို့ လီကံထဲမှာ လက်
ကိုင်အိတ်တစ်လုံးသာပါသည်။ သူမအဖြစ်က နေပူကျဲကျဲမှာ ချွေး
ပြိုက်ပြိုက်ကျအောင် လျှောက်ခဲ့ရ၏။

ကားရှိသည့်နေရာရောက်တော့ မျက်လုံးတွေလည်းပြာနေပြီး
ဒူးတွေချောင်ကာ လက်ဖဝါးတွေက ဆုပ်ရွှံ့မပြုချင်ဘဲရှိနေ၏။

“ဟင်... ကားမပါဘူးလား၊ သျှန်၊ ကိုယ်လည်း ခုပဲပို့ခိုင်း
တော့မလို့ပါ။ ကားငှားမလာဘူးလား၊ ဘယ်ကနေဆင်းလာတာလဲ”

ကိုဝေကတော့ အားနာသွား၍ထင်သည်။

သူ ကားငှားထားတာကိုတောင်းပန်ရင်း စိတ်ပူပန်စွာပြော
သည်။

သူမမှာ ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ်ဒေါသလည်းဖြစ် မောလည်းမေး
ဘာမှလည်း ပြောမပြနိုင်ခဲ့ဘဲ ကားတက်မောင်း၍ ထွက်လာခဲ့သည်။
ဒေါသက ဘယ်လိုထိန်းလို့မှ မရတော့။

အလှအပကို ကိုးကွယ်လွန်းသည်မဟုတ်သော်လည်း သူမ
ကိုယ့်ကိုကိုယ်တော့ ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။

“မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အလှဟာ တန်ဖိုးပဲသမီးရဲ့၊ လောက
ကြီးမှာ မက်လာရယ်၊ အမက်လာရယ်ကို လူတွေ ဘာကိုအလိုရှိကြ
သလဲ၊ သာယာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းမှာ ဘာကမက်လာလဲ၊ အလှဆိုတာ
လည်း သာယာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းကနေဖြစ်ပေါ်လာတာလို့ ပြောရင်
ရတယ်၊ လှတာနဲ့ရုပ်ဆိုးတာကို ဘယ်သူ့ကိုမြင်ချင်ကြမလဲ၊ လှတာ
လေးကိုပဲ ထိုင်ကြည့်နေချင်တာပေါ့၊ အလှဟာ လူတိုင်းရဲ့တန်ဖိုးပဲ၊
အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေအတွက် အလှဟာရတနာ”

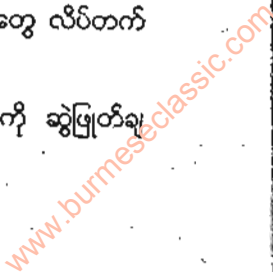
အလှနှင့်ပတ်သက်၍ အကျယ်တဝင့်ပြောနေတတ်သည့်
ဇာမိကိုယ်တိုင်က ကြွကြွလှလှလေးနေတတ်သူ ဖြစ်သည်။

“သာယာမှုကို ခံစားလိုကြတဲ့လူတိုင်းဟာ အလှအပကို
ထည်း မြတ်နိုးကြတာပဲသမီးရဲ့၊ ကိုယ့်အလှကိုကိုယ် မွေးမြူတတ်ဖို့လို
သလို စောင့်ရှောက်တတ်ဖို့ အများကြီးလိုတယ်”

ခုတော့ သူမ နေပူပြင်းထဲမှာ မိနစ်ပေါင်းများစွာ ဖြတ်သန်း
ခဲ့ရသည်။

ကိုယ့်ပုံကို မှန်ရေ့မှာရပ်ကြည့်မိရင်း ဒေါသတွေ လိပ်တက်
ဘာသည်။

ဗီရိုမှန်ထိပ်မှာ သိမ်းဖက်ထားသည့်ဖာပါးပါးကို ဆွဲဖြုတ်ချ
ထိုက်မိသည်။

ကိုယ့်ရုပ်ကိုလည်း မမြင်ချင်တော့။

ဆက်မိစပ်ရာတွေ့မိနေတာပေမယ့် အဓိကဆူပွက်ကျန်ခဲ့သည်က မာနတရားများဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ကို သူ လှလှပပကြီး ပညာပြသွားခဲ့သည်။

တကယ်ဆို ဒီလိုတွေဖြစ်လာဖို့က သူမ တမင်တကာ ပြက်ရယ်ပြုခဲ့တာမဟုတ်။ စိတ်တို့သည် တွေးနေရင်း ထွက်ပေါက်မဲ့လာခဲ့ရာ ထိုင်လို့လည်းမရ။

ခန္ဓာကိုယ်က အားအင်တို့ဆုတ်ခမ်းလျက် စားပွဲစွန်းမှာ လက်တစ်ဖက်ထောက်ထားလိုက်ရသည်။

နဖူးပြင်မှာ လက်ဖဝါးဖြင့်ပိတ်ကပ်ရင်း ဆံစများထဲထိ ခပ်ဖြည်းဖြည်းထိုးဖွနေမိသည်။

ပခုံးအောက်ဆံနွယ်တွန့်တွန့်လေးများက လက်ချောင်းများကြားထဲမှ ဖရိုဖရဲပွတက်နေသော်လည်း လက်ဖြုတ်လိုက်သည်နှင့် နေသားတကျလေးဖြစ်သွားကြ၏။

“ သျှန် ”

နောက်ဘက်မှခေါ်သံ။

မမလတ်မှန်းသိလိုက်ကာ မျက်နှာပေါ်က ပူပူတွန့်မဲ့နေရာတွေပေးကာ ရင်ထဲလည်ချောင်းထဲမှာ ပေါက်ကွဲပွင့်ထွက်ချင်နေသည် စကားတွေ ခေါ်သံတွေကိုပါ ပြုပြင်သိမ်းဆည်းလိုက်ရ၏။

ပြီးမှ မမလတ်ဘက်ကိုလှည့်၍ . . .

(ဗုဒ္ဓစာပေ)

“ သျှန် . . . ခုမှရောက်တာ မမလတ်၊ ဒီကို သက်သက်လာတာလား ”

“ အင်း . . . ဆိုပါတော့ ”

လတ်ကလည်း သူမကို ဂရုတစိုက် အကဲခတ်မနေဘဲ စားပွဲရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သျှန်က နောက်က ကုလားထိုင်မှာ သွားထိုင်လိုက်ပြီး မျက်နှာရှေ့မှာ အဆင်သင့်ချထားလျက်ရှိနေသည့် အလုပ်တွေကို ငုံ့မကြည့်ဘဲ ဘေးကိုရွှေ့ထားလိုက်မိသည်။

လတ်က အစ်မဝမ်းကွဲတော်သူဖြစ်သည်။

အိမ်မှာ ဒယ်ဒီရယ် မာမိရယ်ရှိပေမယ့် မာမိကလည်း သူ့ဇီဝနာပါသော စိန်တွေကျောက်တွေထဲမှာ စုန်းမြုပ်နေသလို ဒယ်ဒီကလည်း နိုင်ငံခြားကူးသန်းသွားလာနေခြင်းဖြင့် စီးပွားရေးလောကမှာ တိုးတက်မှုကိုရှာဖွေနေသူ။

ညီမလေးစံက ဆေးတက္ကသိုလ်တက်နေသည်။

သူမက ဒယ်ဒီနဲ့ပတ်သက်သည့် စီးပွားရေးထဲမှာ အောက်ခြေမှစ၍ ဆည်းပူးလေ့လာနေဆဲ။

ကြိုးစားနေဆဲ။

ထိုအဖြစ်များကြောင့် မိသားစုမျက်နှာစုံညီ နွေးထွေးခဲ့ရသည် ဆိုတာမရှိ။

အိမ်မှာ မိဘနှစ်ပါးလုံး တစ်နေ့ကုန်ရှိနေသည့်အချိန်မရှိခဲ့။

(ဗုဒ္ဓစာပေ)

ညီအစ်မဆုံဖြစ်ကြတာလည်း ညကျမှဖြစ်ကာ တမင်ဆုံ
အောင်ကြိုးစားမှ ဆုံကြသည်။

သူကလည်း ညစာစား စာကြည့်။

ကိုယ့်ပုံလည်း အချိန်မှန်အိမ်ပြန်ရောက်ပေမယ့် အလုပ်နဲ့

အပန်းဖြေမှုထဲမှာ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေခဲ့ရသည်။

ထိုထဲမှာ မမလတ် ရောက်ရောက်လာတတ်ကာ စကားတွေ
လာပြော စားသောက်စရာတွေ ဝင်လုပ်ကိုင်ပေးသွား။

သူမယူလာတာတွေ ကျွေးမွေး။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ မမလတ်ကို သျှန် ခင်မင်ခဲ့သည်။

“သျှန်”

မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်မိကြမှ လတ်က သျှန်မျက်နှာလေးကို
သတိထရကြည့်ဖြစ်ရင်း . . .

“မျက်နှာလည်းမကောင်းပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မနက်က
သျှန်နဲ့ကိုသဲ အတူထွက်သွားကြတာဆို”

လတ်က တစ်ခုကိုငေးရင်း နောက်ထပ်တစ်ခုကိုပါ ဆက်
မေး၏။ ပြီးတော့ ဖြေတာကိုလည်းမစောင့်ဘဲ . . .

“ကိုသဲက လူလည်နော်သျှန်၊ ဒီလူနဲ့သွားတာလာတာ သတိ
ထား၊ လူပျိုသူဌေးဆိုတာ အမည်ခံပဲရှိတာ၊ သိပ်ပွေ့တဲ့လူ၊ ဒီလောက်
ချမ်းသာနေတာ ရိုးရဲ့လားလည်းမသိဘူး၊ ပုံစံက ခပ်မိမိခပ်တောင့်
တောင့်၊ ချောတော့ချောပါတယ်၊ တပည့်တပန်းတွေတပုံကြီးနဲ့၊ လူဆို

လိုလို သူ့ခိုးလိုလို”

သူများအတင်းတွေ တစ်လုံးတစ်ဝကြီးပြောနေသည့် လတ်ကို
ကြည့်ကာ သျှန် ပြုံးလိုက်မိသည်။

မမလတ်က ဒီလိုပါပဲ။

အစ်မအရင်းမဟုတ်ပေမယ့် အစ်မပီသသည်။

သူမစိတ်ထဲမှာ ကိုသဲကို သျှန် အထင်ကြီးသွားနိုင်သည်ဟု
တွက်ထားပုံရကာ ဝေဖန်နေတာပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

“နောက်ကို အဲဒီလူနဲ့ ဘယ်မှအတူမသွားနဲ့ . . . သိလား၊
တော်ကြာ ကိုယ်ပါရောပြီးသိက္ခာကျမယ်၊ သူကသိပ်ပွေ့တာ၊ ဒါနဲ့
နေပါဦး၊ မနက်က ဘယ်လိုအတူသွားကြတာလဲ”

“အတူသွားတာမဟုတ်ပါဘူး မမလတ်ရဲ့၊ သူက ကားငှား
တာပါ”

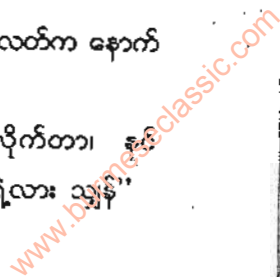
“ဘာ . . . သူက”

မျက်လုံးပြူးသွားသလို မျက်ခုံးနက်ဖက်ပါ ပင့်တက်သွား၏။

“ကားကို ပီကယ်တစ်ခုလိုပါးပြီး ထွေးထုတ်ပစ်နိုင်တဲ့လူ
တ . . .

မယ့်နိုင်သလိုလို ပြန်မေးလိုက်သလိုလိုနှင့် လတ်က နောက်
ထပ်တစ်ခါ မျက်ခုံးတွေပင့်သွားပြန်သည်။

“အလကားအကြောင်းရှာတာ သိသာလိုက်တာ၊ နှင့်
အလည်း ကိုသဲကို အားနာတတ်လိုက်တာ၊ ရိုးမှရိုးရဲ့လား သျှန်”

“မမလတ်ကပြောတော့မယ်”

စိတ်ရှုပ်နေတုန်းမို့ သျှန် မျက်နှာလေးအိုသွားသည်။

“စိုးရိမ်လို့ပြောတာသျှန်ရဲ့၊ လုံးဝအားနာဖို့စိတ်မကူးနဲ့၊ ကိုယ့်
က နာမည်နဲ့လူနဲ့လိုက်တယ်၊ ရှုပ်ရှည်လေးလည်းရှိ အပြောလည်း
ကောင်း တော်ရုံမိန်းကလေးလောက်ဆို သူ့အပြောလေးနဲ့ပဲ စည်းမဲ့
သွားနိုင်တယ်”

“မမလတ် အဲဒါပြောဖို့လာတာလား”

ထိုအခါကျမှ လတ်က သူမလာရင်းကိစ္စကို သတိရသွား
နှင့် . . .

“မဟုတ်ဘူး၊ လာမယ့်ဆန်းဒေးမှာ နင့်အစ်ကိုမွေးနေ့လို့
မယ်လေ၊ ပြီးတော့ သူ့သင်္ဘောထွက်တော့မှာမို့လို့ မိတ်ဆုံပွဲလေ
လည်းဖြစ်အောင်ပေါ့၊ ရော့ . . . ဒီမှာ ဖိတ်စာကတ်”

လတ်က မွေးနေ့ဖိတ်စာကတ်လေးထုတ်ပေးပြီး လက်ကို
အိတ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“ဒီရက်ပိုင်း ငါအလုပ်များမှာဆိုတော့ အိမ်ကို သိပ်ရောင့်
မှာမဟုတ်သေးဘူး၊ လာဖြစ်အောင်လာနော်၊ မိစ်ကိုလည်းခေါ်ခဲ့၊ အန်
နဲ့ဦးကိုတော့ အထူးမပြောချင်တော့ပါဘူး”

ပြောပြီး နေရာမှထရပ်လိုက်သည်။

သို့သော် သူမ ဖျတ်ခနဲပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး . . .

“သျှန် . . . မိစ်သတင်းရော နင်ဘာကြားလဲ”

(ဗူးတပေ)

လာပြန်ပြီ။

သျှန် မျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက် ကုတ်ကျသွားကာ လတ်ကို

ပြန်ကြည့်နေမိ၏။

မမလတ်တစ်ယောက်ဟာ နေရာတကာ သိနေတတ်နေ
ဇွန်းသူပါ။

တစ်ခါတစ်ခါ ရယ်စရာ မှတ်သားစရာမှန်ပေမယ့် ခုလိုအချိန်
မှာတော့ အလွန် စိတ်ညစ်စရာကောင်းပါ၏။

“သျှန်ရယ် . . . နင်ဟာလေ ငါကပြောတော့ မဟုတ်လောက်
ဘူးတဲ့”

ဟိုတစ်ခါ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့တွဲနေသည်ဆိုသော
ဦးစွာတစ်ခုကို သတိရလိုက်မိသည်။

မမလတ်ဟာ စပ်စုတတ်သည့်ပုံစံမျိုးပေါက်နေပေမယ့်
ဘုတ်တဲ့သတင်းမျိုးတော့ သယ်မလာတတ်ပါ။

သူများအကြောင်း မှီချိုးမျှစ်ချိုးလာပြောတတ်တာမျိုးလည်း
မရှိ

ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တာမျိုးဆိုလျှင်သာ
အိမ်လိမ္မာစွာ သိသာရှောင်ရှားတတ်တာမျိုး။

ကြားလိုက်ရသည့်ကိစ္စအတွက် သျှန် စိုးရိမ်စိတ်လေးတော့
သွားမိ၏။

“စံ တကယ်များ ရည်းစားထားနေသလား”

(ဗူးတပေ)

ဟုလည်း တွေးလိုက်မိကာ . . .

“မမလတ် ဘာကြားခဲ့လို့လဲ”

“ကြားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ မြင်တာ။ အဲဒီကောင်လေးနဲ့မိ ပလာဇာထဲကထွက်လာကြတာ”

“ခင်ခင်မင်မင်ဖြစ်သွားကြတာမျိုးလည်း ရှိကြတာပဲ။ သူတို့ ပုံစံက မရိုးသားကြလို့လား”

“ဪ သျှန်ရယ်၊ ငါကအိမ်ထောင်သည်ပဲ။ ဒီလောက် တော့အကဲခတ်တတ်ပါသေးတယ်။ သူတို့ လက်ချင်းတွဲပြီး ထွက်လာ ကြတာကို ကိုမောင်လည်းမြင်တယ်”

“ဟင်”

“မပြောသေးတယ်။ ကိုမောင်က ‘ဒီကောင်မလေး မရိုးသား တော့ဘူး တဲ့’

သျှန် မျက်နှာလေးပျက်သွားမိ၏။

ကိုမောင်မောင်လွင်က မမလတ်၏ယောက်ျား။

သျှန်တို့အပေါ်မှာလည်း မမလတ်ခင်သလိုမျိုး တရင်းတန့် ရှိခဲ့သူပါ။

“တက္ကသိုလ်က ခုမှ တတိယနှစ်ပဲရှိသေးတာ။ ဆေးကျောင်း ဆိုတာလည်း အရမ်းကိုကြိုးစားမှ တော်ရုံကျတဲ့ဟာ။ ရည်းစားထား လိုက်ရင်သွားပြီ”

ဟုတ်သည်။

ဒါဟာ အလွန်ဆိုးဝါးသော အခြေအနေဖန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။

“သမီးသျှန် ညီမလေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦး။ မာမိတို့က သမီးတို့နှစ်ယောက်အတွက် နေ့မှန်းမသိ ညညမှန်းမသိ သွားလာရာ ဖွေနေကြတာ။ သမီးတို့က ညီအစ်မချင်း”

ညီအစ်မချင်း ဂရုစိုက်ဖို့လည်းမှာထားသည်။

ဒါပေမဲ့ သျှန် ဝါသနာပါတာက စီးပွားရေး . . . စီးပွားရေး။

ကလေးထိန်းချင်တာမဟုတ်။

စံကလည်း အမြဲတမ်း လိမ္မာခဲ့တာပဲ။

ခုကျမှ အပေါင်းအသင်းတွေများခဲ့သလား။ ဘယ်လိုစိတ်ရှူး တွေပေါက်ကုန်တာလဲ။ လက်ချင်းဆက်ထားသည်ဆိုကတည်းက ဟုတ်မှာပါ။

သျှင် ရင်တွေပူနေရပြီ။

အခန်း (၅)

“ဟား...ဟား...ဟား”

နာမည်လေးတစ်ခုပဲ ပြောရသေးသည်။

ဟားတိုက်ရယ်ချလိုက်သော ညီဖြစ်သူမျက်နှာကိုကြည့်၍ မကျေနပ်စိတ်နှင့် ငြိမ်သက်နေလိုက်မိ၏။

အကဲက အစ်ကိုမျက်နှာ အခြေအနေမဟန်တာကို မြင်မှ ရယ်ရိုက်ကိုသတ်သည်။

“သီရိစံပါ ကိုကိုရာ၊ ညီကောင်မလေးနာမည်က အရမ်း အေးချမ်းပါတယ်၊ ညီခေါ်တာက စံလိုခေါ်တာ၊ ကလေးဆန်ပြီး အရမ်းလည်းချစ်ဖို့ကောင်းတာ၊ ကိုကိုပြောတဲ့ ‘မာနသျှန်’ က စံ အစ်မ၊ စံထက်လှတယ်၊ မာနကြီးလိုက်တာလည်း တကယ်ပက်စက်

(ဗုဒ္ဓတပေ)

ထယ်၊ သူ့အမေနာမည်ပေးခဲ့တာကိုက မှားတာထင်တယ်၊ ဟဲ့... ခဲ ကိုကိုနဲ့ဆိုရင်တော့ မဆိုးဘူး၊ ကိုကိုက အထက်စီး၊ သူက မာနသျှန်”

“ဟေ့ကောင် တော်စမ်း”

စီး မျက်မှောင်ကုတ်၍ ဖိဟောက်ပစ်လိုက်သည်။

“စံပဲဖြစ်ဖြစ် သျှန်ပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းရည်းစားထားတာကိုက အပြစ်ရှိနေပြီ၊ ကျောင်းမပြီးသေးဘဲ ရည်းစားမထားရဘူး”

“ကိုကိုရာ ညီက ကလေးမှမဟုတ်တော့တာ၊ မိန်းမမယူ သေးဘူးဆိုရင်ပြီးတာပဲ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်နေမှ ရည်းစား ထားတော့ထားခွင့်ပြုပါ”

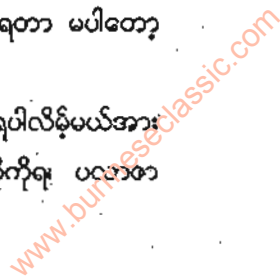
“မင်းယူထားတာက ဆေးတက္ကသိုလ်”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ညီ မနိုင်မနင်းဖြစ်နေတာမှမဟုတ်တာ၊ မနက် နှုတ်တိုင်းရဲ့အလှတွေဆီမှာ အချစ်ရှိနေတော့ ပိုပြီးသာယာတယ်၊ အားတွေအမြဲရှိနေခဲ့တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျောင်းရောက်တယ်၊ သူ့ မျက်နှာလေးကိုမြင်တာနဲ့ ကျေနပ်သွားတယ်၊ စာသင်တယ်၊ ပြန် ချစ်လာတော့ အတူပြန်တယ်၊ ပြီးပြီ... ဒါပဲ”

“ပန်းခြံမှာချိန်းတွေ့တာ၊ ပလာစာလိုက်ဖို့ရတာ မပါတော့ သေး”

“ပန်းခြံမှာလုံးဝမတွေ့ဘူး၊ စံက ခေါ်လိုရပါလိမ့်မယ်အား၊ ချစ်သူလေးက အရမ်းစည်းကမ်းကြီးတာ ကိုကိုရ၊ ပလာစာ

(ဗုဒ္ဓတပေ)

လိုက်ဖို့တယ်ဆိုတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူသွားတာကို ညီက လိုက် ခွင့်ရအောင်ကြိုးစားရတာ”

ဟွန်း . . . ။

စီး နှုတ်ခမ်းမဲ့သွားတော့ အကဲက မျက်လွှာချ၍ မလုံမလဲ ရယ်သည်။

“ယုံပါကိုကိုရာ၊ ညီ စာမေးပွဲလုံးဝမကျစေရဘူး။ ပညာရေး ပထဝီခိုက်ရဘူး။ ကျောင်းပြီးမှ မိန်းမယူမှာ တကယ်”

“မင်းကို ဘယ်သူက ကတိတောင်းနေလို့လဲ”

စီး မျက်နှာတင်းတင်းကိုမော့ကြည့်ကာ အကဲလေးက နှလုံး တစ်ချက်ပွတ်၍ ရယ်လိုက်သည်။

အထက်စီးနဲ့ သူ့ထက်ကဲ။

ကိုကိုက ဖြူဖြူမြင့်မြင့် စတိုင်ကမိသည်။

အကဲဟုသာခေါ်ခဲ့ကြသော သူကတော့ အသားညိုသည်။

အရပ်သိပ်မမြင့်ဘဲ ကိုယ်လုံးသွယ်ကာ ပိန်သည့်ဘက်ထဲ ချင်၏။

သို့သော် လူကခပ်နွဲ့နွဲ့ပေမယ့် သွားလာပုံ ရယ်မောကြည့် တတ်ပုံက ကြည့်ကောင်းသည်ဟု မိန်းကလေးတွေက ဝေဖန်ဖူး၏။

ကိုကိုလောက်မဟုတ်ပေမယ့် သူလည်း ကိုယ့်အထိုက် အလျောက်တော့ ချောနေမိနေတာပဲဟုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှစ် သိမ့်ခဲ့ဖူးသည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ပညာရေးတွေကတော့ မညံ့ကြ

ပေ။

စီးလည်း ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးနှင့်အောင်ခဲ့သည်။

ဆေးတက္ကသိုလ်ကောင်းကောင်းရပါလျက်နှင့် အင်ဂျင်နီယာ ဘွဲ့ကိုပဲ ယူခဲ့၏။

သူကတော့ ကြိုးစားကတည်းက ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့။

“ငါ့သားက ဆရာဝန်ဖြစ်မယ့်ကောင်ပါ။ နုနုနွဲ့နွဲ့နဲ့ ချောတဲ့ ကောင်”

ဖေဖေကိုယ်တိုင် ဟိုအရင်ကတည်းက အကဲကို ဝေဖန်ခဲ့ သည်။

စီးကိုတော့ ဘာမှမပြော။

စီးက ကိုယ့်ကိုယ် သူများဝေဖန်တာမကြိုက်။

ဒီလမ်းကိုသွားမယ်၊ ဒါလုပ်မယ်စိတ်ကူးထားရင်တောင် သူများကထောက်ပြလိုက်တာနှင့် တခြားရှောင်သွားတတ်တဲ့လူမျိုး။

သူ့ကို ဆရာလုပ်တာ နည်းနည်းမှမကြိုက်။ ဝေဖန်မခံ။

အတွေးပဲဖြစ်ဖြစ် လက်တွေ့ပဲဖြစ်ဖြစ် နတာနွဲ့တာ ဘယ် နေရာမှမရှိ။

နေရာတကာ လက်ခါ နတာမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် တုံ့ပြန်

ရင်ဆိုင်ဖို့လည်း ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ဝန်မလေးတတ်သူ။

အကဲကတော့ စိတ်ရှည်သည်း သည်းခံသည်။

ထို့ကြောင့် ဖေဖေနဲ့လည်း မသင့်မြတ်တာမရှိ။

ဖေဖေနဲ့မေမေ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြောခဲ့တာရော၊ မေမေဆုံးသွားတာရော အားလုံးဟာ သူ့အတိုင်း စီးမျောသွားတာ ဟုပဲ မြင်ခဲ့သည်။ ဖေဖေ နောက်ထပ်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာလည်း သူ့သာယာမှုပဲဖြစ်၏။

စီးကတော့ ဤသို့မဟုတ်။

ဖေဖေဟာ ဟိုအရင်ကတည်းက အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန် နေခဲ့သည်။

ဒါကို မေမေကသိခဲ့သဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးမသာယာခဲ့။

ထို့ကြောင့်ပဲ မေမေ အသေစောခဲ့ရသည်။

သည်အရာ ဤသို့ရှိသော် ဖေဖေ နောက်ထပ်ပြုလိုက်သည့် အဖြစ်ကို စီးလက်မခံနိုင်ခဲ့။

ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်ဖို့ ခွဲထွက်သွားခဲ့၏။

အစကတည်းက မန္တလေးကနေ ရန်ကုန်မှာရောက်လာတတ် သည့်သူမို့ ဖေဖေကို ရင်မဆိုင်ချင်တော့သဖြင့် ရန်ကုန်ရောက်လာ ခဲ့သည်။

ထိုအခါ အကဲကိုပါ ဖေဖေက ရန်ကုန်ပို့တော့သည်။

“မင်းအစ်ကိုကိုတော့ ဖေဖေ စည်းရုံးနိုင်ဖို့မလွယ်ဘူး။ ဒီမှာ လည်း ဖေဖေက သူ့သဘောမကျတာကို လုပ်ခဲ့မိပြီလေ။ ဒီတော့ သားငယ် ရန်ကုန်မှာကျောင်းသွားတတ်။ သားကြီးတုန်းကလို

အဆောင်မှာမနေနဲ့၊ မင်းက သူနဲ့မတူတော့ ဖေဖေ စိတ်လည်းမချ ဘူး”

ဟုဆိုကာ တိုက်နဲ့ခြံဝယ်၍ ရန်ကုန်ပို့လိုက်၏။

“မင်းအစ်ကိုနဲ့အတူနေကြ သူ ဘာတွေလုပ်နေသလဲ၊ ဘာ လုပ်ချင်သလဲ၊ ဖေဖေဆီ အမြဲသတင်းပို့ကြားလား။ သူ့ကိုလည်း ပြော၊ ရန်ကုန်ကို ဖေဖေဆင်းမလာဘူးလို့၊ ညီအစ်ကို အတူတူ နေရအောင်လို့။”

သူ့အနေနဲ့ပြောဖို့ ဖေဖေက သင်ပေလိုက်သေးသည်။

တကယ်ဆို သားနှစ်ယောက်နှင့် တစ်သက်စားမကုန်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာများနှင့် ဖေဖေက သူ့ဌေးကြီးဦးမြကျော်ဟု အမည်တွင် သူဖြစ်သည်။

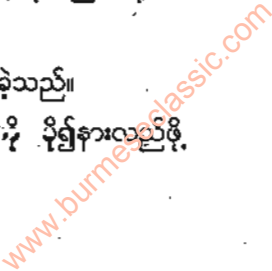
အသက်ငါးဆယ်မပြည့်သေးသည့် သူ့ဘဝမှာ နောက်ထပ် ကြင်ယာရှာတာ လွန်သည်ဟုတော့ပြော၍မရပါ။

ပြီးတော့ ဇနီးဖြစ်သူက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးလည်း မဟုတ်။

မေမေ့အသက်လောက်ပဲဖြစ်ကာ ဖေဖေကိုလည်း ရိုသေ လေးစားနေသူဖြစ်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကဲ ဖေဖေကိုနားလည်ခဲ့သည်။

ဖေဖေကတော့ အကဲကိုသော်လည်းကောင်း၊ မိမိကို ပို၍နားလည်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့၏။

“သိပ်ဆိုတဲ့ကောင်”

ဟု ဒေါသမပါသော ညည်းညူခြင်းဖြင့် တချစ်တောက်
တောက်ပြောနေခဲ့ဖူးသည်။

ကိုကို ဘယ်ရောက်နေလဲ ဘာလုပ်နေလဲ နားကို မပြတ်
စွင့်နေခဲ့၏။

ကိုကိုကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှကရုမစိုက်တတ်သူ။

ခုသည်း သူ့ကို ဆုံးမသြဝါဒပေးဖို့ ရောက်လာခဲ့တာဖြစ်ကာ
ဘယ်တော့မှ ဖင်ပူအောင်မထိုင်။

“ဟော့... မတ်တပ်ကြီးပါလား လူလေးရဲ့ ထိုင်စမ်းပါဦး။

ဒီမှာ ကြီးကြီး ကော်ဖီခါးနဲ့ ပူတင်းယူလာတာ... စားဦး”

စီးက မတ်တပ်။

အကဲက ဆိုဖာမှာထိုင်လျက်နှင့် ကြီးကြီးထွက်လာတော့
စီးက လှည့်ကြည့်၍ နှာခေါင်းကိုလက်ခုံးနဲ့ တစ်ချက်ပွတ်၏။

“မထိုင်တော့ဘူး ကြီးကြီး၊ သွားစရာရှိလို့”

“အိုကွယ် လမ်းပေါ်မှာအမြဲသွားလာနေတာ သွားစရာက
မကုန်နိုင်တော့ဘူးလား။ ခဏဖြစ်ဖြစ်ထိုင်စမ်းပါကွယ်၊ ညီအစ်ကို
ဆုံတုန်း ရယ်ရယ်မောမောလေးများ ပြောဆိုဆွေးနွေးကြပေါ့”

စီး နာရီတစ်ချက်ငုံကြည့်ပြီးမှ ဆိုဖာမှာထိုင်လိုက်၏။

“ကြီးကြီးတူ ရည်စားထားနေတာ သိလား”

ကြီးကြီးက ခပ်မိန့်မိန့်ပြုံးပြီး သူ့ကို ကော်ဖီပန်းကန် လှမ်း

(လူ့စာပေ)

ပေး၏။

“သိတာပေါ့၊ ချစ်သူမဖြစ်ခင်ကတည်းက ဒီကိုပါလာဖူးတာ”

“ဘာ... ယောက်ျားလေးအိမ်ကို လိုက်လာတယ်...
ဟုတ်လား”

“ကွတ်”

အကဲ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွား၏။

ကော်ဖီပန်းကန်ကိုကိုင်လိုက်ပြီးမှ စားပွဲပေါ်ပြန်ချကာ
အာကိုမှအကောင်းမြင်ပေးဖို့ မကြည့်တတ်သည့်အစ်ကိုမျက်နှာကို
ကြည့်သည်။

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်းတွေအများကြီးနဲ့ အနီးကပ်သင်ကြတော့
သူလိုက်လာတာပါ ကိုကိုရာ၊ တီချယ်တို့လည်း လာကြတဲ့ဟာ၊
ဆိုက်ကြီးခြံကြီးနဲ့ ညီက တစ်ယောက်တည်းနေတော့ စာသင်ပိုင်း
ထုပ်ဖို့ ဒီမှာပဲနေရာရွေးဖြစ်ကြတာပေါ့၊ သူရောက်လာတုန်း ညီက
ကြီးကြီးကို လက်တို့ပြထားတာ”

ပြောပြီးပြီးနေသည့် ညီမျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်ရင်း ကော်ဖီ
သောက်ရတာ သိပ်အရသာမတွေ့။

ဒီကောင် တကယ့်ကို ရောဂါရင့်နေတာပါလားဟုလည်း
တွေးလိုက်မိ၏။ ချစ်သူတွေလည်း ဖြစ်နေကြပြီ။

သူကလည်း ဝန်ခံခဲ့ပြီ။

ကိုယ်တန်းဆယ်တန်းကျောင်းသားလေးလည်း မဟုတ်

(လူ့စာပေ)

တော့၊

သူ့ဘက်က ပြောဖို့တစ်ခုပဲရှိတော့သည်။

“ကျောင်းမပြီးသေးဘဲ မင်း ခိုးမပြေးနဲ့နော်”

“လုံးဝ စိတ်ချ”

ကတိပေးရဲတာလည်း သူမကြိုက်။

ပြောသလိုလုပ်မှကောင်းသည်ဟုတော့ ထပ်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။

“ကိုကို”

အကဲက ကော်ဖီကို ကုန်အောင်သောက်ပစ်ပြီးမှ ပူတင်းကို

လှမ်းဖဲ့၍ခေါ်သည်။

သူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံတော့မှ ...

“ဒီမှာလာနေပါ ကိုကိုရယ်”

စီး မျက်နှာလွှဲပစ်၏။

“ဖေဖေက လုံးဝမလာဘူးလို့မှာလိုက်ပြီးသား၊ ပြီးတော့

ညီတို့အတွက်က အမွေခွဲပေးပြီးသား၊ ဒါ ကိုကိုနဲ့ညီရထိုက်တဲ့

အမွေတွေပဲဟာ၊ မာနတွေကြီးမနေပါနဲ့၊ ကိုကို ဒီမှာမနေဘဲလွင့်နေ

တော့ ဘာထူးမှာလဲ၊ ကိုကို ယူယူမယူယူ ဖေဖေကတော့ ခွဲပေးခဲ့

ပြီးပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်သားရယ်၊ ညီအစ်ကိုလေး နှစ်ယောက်ပဲ

တာ၊ သား ဒီမှာပဲလာနေပါ၊ ဘွဲ့လည်းရပြီးပြီဆိုတော့ အလုပ်အကိုင်

နဲ့ အတည်တကျဖြစ်ဖို့ ရင်းနှီးလုပ်ကိုင်စရာလည်း အဆင်သင့်

လမ်းပေါ်မှာသွားလာအချိန်ဖြုန်းနေမယ့်အစား”

“အချိန်ဖြုန်းနေတာမဟုတ်ဘူး ကြီးကြီး၊ အလုပ်အကိုင်

စီးပွားတစ်ခုဆိုတာ ထူထောင်ဖို့ကခက်တယ်၊ လူတွေနဲ့ငွေ ဘယ်လို

ကစားနေကြသလဲဆို အရင်သိဖို့လိုတာ၊ ကျွန်တော် စိတ်လေနေ

တာမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လေလွင့်နေတာ

တော့မဟုတ်ဘူး”

ကြီးကြီးက သက်ပြင်းချသည်။

ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက သူမထိန်း

ကျောင်းခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဦးမြကျော်တို့ကလည်း မောက်မောက်မာမာ

မရှိခဲ့ကြ။

သူမအပေါ် အလုပ်သမားလိုသဘောမထားသဖြင့် သူမ

ကလည်း ကလေးတွေကို ကိုယ့်သွေးသားလေးတွေလို စောင့်ရှောက်

လာခဲ့သည်။

ခုလည်း “ဒေါ်ငွေက ခင်ဗျားတူတွေနဲ့ သွားနေပေးလိုက်ပါ။

ဒီမှာက ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဟိုမှာ တခြားတစ်ခန်းနဲ့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး”

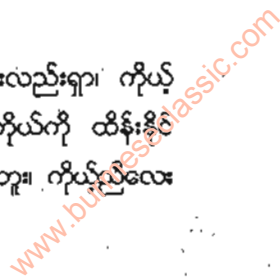
ဟုပြောကာ သူမကို ဒီကလေးနှစ်ယောက်နဲ့နေဖို့ လွှတ်

လိုက်တာဖြစ်၏။

“အေးပါသားရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်းကျိုးလည်းရှာ၊ ကိုယ့်

ကိုယ်ကိုလည်း ဆင်ခြင်ပေါ့၊ လူလေးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းနိုင်

ပေမယ့် အကဲလေးကျတော့ လူလေးလိုမဟုတ်သေးဘူး၊ ကိုယ်ညီလေး

မများသင့်တာမများရအောင် အနားမှာ လူလေးရှိဖို့လိုတယ်၊ ပြေးကြည့်မှ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ မဟုတ်ဘူးလား။”

သူ မျက်မှောင်ကုတ်နေတော့ ကြီးကြီးက စကားလမ်းကြောင်းပြောင်း၍ ဆွဲယူဖို့ကြိုးစားသည်။

“အကဲလေးကို ကလေးထိန်းသလို ထိန်းဖို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ လိုလည်းမလိုပါဘူး၊ ကြီးကြီး အဓိကပြောချင်တာက လူလေး ဒီမှာပဲ လာနေစေချင်တာ၊ ကိုယ်က ကလေးကချေမှမဟုတ်တာ၊ ကလေးကချေလို့ထင်အောင် လမ်းပေါ်မှာ မနေသင့်ဘူးလေ”

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

သူ ဖျတ်ခနဲထရပ်လိုက်တော့ ညီကိုပဲ စူးစိုက်ကြည့်၍ . . .

“ညီ . . . မင်း ထင်ရာလျှောက်မလုပ်ရဘူးနော်၊ ကြီးကြီး ပြောတာကိုနားထောင်၊ ငါရောက်လာရင် မင်း ဒီထက်ပိုကြပ်သွားမှာ၊ ဖေဖေနဲ့ဝေးနေပေမယ့် ငါရှိနေသေးတာကို မမေ့နဲ့။”

ကြီးကြီးကိုပင်နှုတ်မဆက်ဘဲ သူထွက်သွားတော့ အကဲလေးက ပခုံးတွန့်၏။

“ဟွန်း . . . ကိုကိုက တော်တော်တရားတယ်၊ သူ့ကျတော့ ဘယ်သူ့စကားမှနားမထောင်ဘဲနဲ့၊ ညီကျတော့ . . .”

“အံ့မယ် . . . သူ့ကျတော့လို့မပြောနဲ့လေ၊ စီးက ခုချိန်ထိ ရည်းစားမထားဘူး၊ အပေါင်းအသင်းမစုံဘူး၊ လမ်းပေါ်မှာသွားလာနေပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ့ အများကြီးထိန်းသိမ်းနိုင်တယ်”

(ဇူးတပေ)

ကြီးကြီးက ကိုကို့ရှေ့မှာဆို ဆူသလိုလို ဆုံးမသလိုလို။
ဇွယ်ရာမှာကျတော့ ဘယ်တော့မှ မကောင်းမပြောတတ်ပေ။

“သူ့အဖေကို အထင်အမြင်လွဲတာလေးတစ်ခုကလွဲရင် စီးကို ကြီးကြီး သဘောကျတယ်၊ နေတာထိုင်တာ သိပ်စည်းစိမ်းရှိတဲ့ တလေး” တဲ့။

ညီ မျက်ကြောစင်းစင်းက ကြီးကြီးဆီ မကျေနပ်ခြင်းများ သိသာအောင် အရင်ရောက်သွားပြီးမှ . . .

“ရည်းစားထားတာနဲ့ လူဆိုးဖြစ်ရောလားကြီးကြီးရ၊ အပေါင်းအသင်းရှိတာ ပိုမကောင်းဘူးလား၊ ကိုကိုနေတာ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ကြီး မနေချင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ မျက်နှာကိုလည်းကြည့်ပါဦး၊ အယ်ကောင်မလေးကကြိုက်မှာလဲ၊ စူပုတ်ကောက်ချိတ်နေတာ”

“ကြည့်စမ်း၊ အစ်ကိုကိုပြောနေတာ”

အကဲလေးက စိတ်လိုလက်ရကြီးပြောလိုက်ပြီးမှ ဟဲခနဲရယ်စစ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကြီးကြီးကြည့်ပါလား၊ သူ့မှာ အပေါင်းအသင်း ရောစုံလို့လား၊ ကိုထွန်းထွန်းတို့၊ ကိုသောင်းဦးတို့ပဲ မြဲတာ၊ ဘယ်သူနဲ့မှ ခင်ခင်မင်မင်မရှိဘူး”

“လူပေါင်းစုံနဲ့ပေါင်းသင်းနေတော့လည်း မှားတာပဲ၊ ခုပဲ ဆူလေးကို ရင်တမမဖြစ်နေပြီ”

(ဇူးတပေ)

“ဘာမှ မော့ဖို့မလိုဘူး။ သားကနပ်ပြီးသား၊ သားသူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ သူခိုးကျိုးလည်းမပါဘူး။ ကဲပါ ကြီးကြီးရာ၊ သားကိုကိုနောက်လိုက်ဦးမယ်”

“အမလေး... ဘာ... ဘယ်လို”

ပြောပြောဆိုဆို အကဲလေး ထရပ်လိုက်သဖြင့် ကြီးကြီးပျာပျာသလဲဖြစ်သွား၏။

“ဘယ်ကိုလိုက်မှာလဲ၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဘာလုပ်ဖို့မှမဟုတ်ဘူး။ ကိုကို ဒီမှာလာနေအောင် ဗျူးတစ်ခဲခုသုံးဖို့၊ ကြိုးစားရမှာ၊ ပြောလိုက်ရင် သူသိတယ်ဆိုတာချည်းပဲ။ သားသိတယ်ဆိုတာလည်း ပြရမှာပဲ”

“ဟဲ့... အို... သား”

ကြီးကြီး ဆွဲမတတ် လွဲမတတ် ဖြစ်ကျန်ခဲ့၏။

အကဲလေးက ပြုံး၍ ကားပေါ်တက်သည်။

ကိုကိုတစ်ယောက်ဟာ မထားသင့်တဲ့မာနတွေ သက်သက်ထားနေတာ။

“သား... မင်းအစ်ကိုကို နားလည်အောင် မင်းပဲကြိုးစားစမ်းပါ။ ဖေဖေဟာ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာမှန်တယ် ဒါပေမဲ့ သားတွေကို စွန့်လွှတ်လိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ သားနှစ်ယောက်ဟာ ဖေဖေရဲ့လက်နှစ်ဖက်ပဲကွ။ သားကြီးကို ဖေဖေ သိပ်အားထား

(ဗူးတလေ)

တာ အဲဒါ မင်းစည်းရုံးပါ။ ကြိုးစားပါ”

ဖေဖေ တဖွေမှာခဲ့တာလည်း ကိုကိုကိုပဲဖြစ်၏။
ကိုကို ပြန်ရောက်လာမှဖြစ်မှာ။

အနီရဲ့ရဲ့ ပိုးပျော့အင်္ကျီလက်ပြတ်လည်ဟိုက်ပေါ်မှာ အနီရောင်
အပေါ်လွှာပါးလေးတစ်ထည် ထပ်ဝတ်ထားသည် ဖြူနေသောမျက်နှာ။

ဆေးသားတင်ထားသည့် ပန်းရင့်ရောင် စိုးရဲနေသော နှုတ်
ခမ်းနှစ်လွှာ။ သူမရှေ့ကိုမှ သူက မျက်နှာငယ်အောက်ကျစွာ။

ဒီလမ်းကိုထွက်လာခဲ့တုန်းက ထွန်းထွန်း ဇွတ်တရွတ်ထား
ခဲ့တာကို သူ သတိရမိ၏။

“အဲဒီရုံကို အထင်သွားမကြီးနဲ့ စိမ လစာက ဘယ်လောက်
မှရတာမဟုတ်ဘူး။ ဆက်ဆံရေးလည်းသိပ်မဟန်ဘူးတဲ့၊ ငါက
အကုန်ကြားပြီးသား။ မင်းမှာ ဘာတွေဒီလောက်တောင်လိုအပ်နေလို့
လဲ”

“လိုအပ်နေလို့မဟုတ်ဘူး။ အဓိကက ငါလုပ်ငန်းထူတောင်ဖို့
ဒီ လုပ်ငန်းမျိုးထူထောင်ဖို့ ငါ ဒါတွေကို သိထားကိုင်ထားပြီးဖို့
လိုတယ်။ ‘မိုးအထက်’ ဇုံက လုပ်ငန်းကျယ်တယ်၊ စုံတယ်၊ အဲဒီမှာ
ငါလုပ်မှဖြစ်မယ်”

အပြင်မှာလည်း သွားသွားလာတာနဲ့ သောင်တင်မနေချင်။
ညီနဲ့သွားနေလိုက်ရင်လည်း ဖေဖေကို အထူးတလည်မဟုတ်
ဘဲ ကျေနပ်ပါသည် ကြည်ဖြူပါသည်ဟု လိုက်လျောကျအေးပြီးသား
ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

သူ မေမေ သေဆုံးခဲ့ရတာကို မမေ့နိုင်သရွေ့ ဖေဖေကို
အမြင်ရှင်းဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ အလွယ်တကူဖြစ်လာမှ

(ဗူးတပေ)

အခန်း (၆)

ဒီမိန်းမနဲကမှ... တောက်...။

နှုတ်ခမ်းက အနည်းငယ်သာပွင့်ဟသွားပေမယ့် တက်
ခေါက်သံကတော့ ဆောင့်ခါထွက်သွားခဲ့၏။

ပြီးတော့ အံကိုပါကြိတ်ပစ်မိသည်။

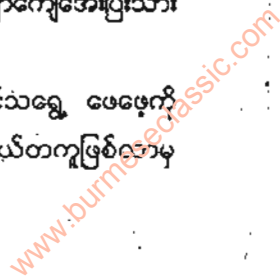
‘မိုးအထက်’ အမည်ရှိသော စက်မှုဇုံဝန်းကြီးကို နောက်ဖြန်
လှည့်မကြည့်ဘဲ မြင်နေရ၏။

စက်မှုဇုံတစ်ခုလုံးထဲမှာ လုပ်ငန်းပေါင်း ငါးမျိုးလောက်ရှိ
သည်။ အားလုံးက တစ်ဦးတည်းပိုင်။

ထိုပိုင်ရှင်ဟာ သူမ။

ဒါကို အနည်းငယ်မျှပင် မထင်မှတ်ခဲ့။ မတွေ့မိခဲ့။

(ဗူးတပေ)

မဟုတ်။

မေမေ့အပေါ် ဥပေက္ခာထားခဲ့တာကို ညီက အငယ်ပီပီ အမှတ်တမဲ့နေတတ်ခဲ့၍ မမြင်ခဲ့ မသိခဲ့ပေမယ့် သူ့သိခဲ့မြင်ခဲ့သည်။

နောက်ထပ် မိန်းမကောက်ယူပစ်လိုက်ခြင်းဟာ အဆုံးပါး ဆုံးဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူ ဖေဖေအရိပ်မှာ မနေချင်။

နောက်ဆုံး သူ လုပ်ငန်းထူထောင်ဖို့ စဉ်းစားလိုက်တာ

တောင် ဖေဖေဖြစ်စေချင်သည်အတိုင်း ဖြစ်ပေးဖို့မဟုတ်ပါ။

ကိုယ့်မာနနဲ့ကိုယ် စိတ်ကူးကတော့ဟုတ်နေသည်

စိတ်ကူးနဲ့လက်တွေ့ မဖြစ်ခဲ့တာလည်း ဘာမှမရှိ။

ခုကျတော့ . . .

ထိုမိန်းမမျက်နှာက ဖျတ်ခနဲပေါ်လာပြန်သည်။

“အထက်စီး”

ကိုယ့်နာမည်ကိုခေါ်သံကြား၍ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်မိစဉ် စူးစူးရဲရဲကြည့်လိုက်သော မျက်ဝန်းပြာတစ်စုံကြောင့် ‘မှားပြီ’ ဆိုတာကို နောက်ကျစွာသိခဲ့ရ၏။

သို့သော် စားပွဲရှေ့ အနည်းငယ်အကွာမှာ ရောက်နေပြီမို့ ရှေ့ဆက်လှမ်းခဲ့သည်။

အင်တာဗျူးရန် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှေ့ လူကြီးနှင့် ရင်ဆိုင် လိုက်သော်လည်း . . .

(ဗုဒ္ဓတပေ)

“အထက်စီးဆိုတဲ့နာမည်ကို အစပြုပြီး ရှင့်ကို ဒီအင်တာဗျူး မအောင်ဘူးလို့ ကျွန်မသတ်မှတ်တယ်”

သူမအသံက ခန့်ညားစွာပေါ်လာသည်။

စီးကိုမေးမြန်းဖို့ ပါးစပ်ပြင်လိုက်သည့်လူကြီး ဖွင့်လက်စ ခပ်တန်းလန်းနှင့် ဟင်ခနဲဖြစ်သွား၏။

သူမကို မယုံနိုင်သလို လှည့်ကြည့်သည်။

စီး သူမကို ခပ်စောင်းစောင်းငဲ့ကြည့်၍ နှုတ်ခမ်းမဲ့ပစ်၏။

သူမရှေ့ရောက်စေခဲ့သည့် ခြေထောက်များကြောင့် ကိုယ် ခြေထောက် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာပဲဖြစ်သည်။

တဘက်သားရှေ့မှာ မျက်နှာငယ်အောက်ကျစွာ အရှုံးပေးခဲ့ သည့်မရှိတတ်သည့်အကျင့်က လှောင်ပြိုးတစ်ချက်နှင့် တုံ့ပြန်မှုက တစ်ချင်းခုန်ထွက်၏။

“နာမည်ကြားတာနဲ့တင် လန့်သွားသလား၊ နာမည်က ဒီလို ညွှန်ခဲ့လို့ပါ။ လူကတော့ စီးစီးကြောကြော သိပ်မလှုပ်တတ်ပါဘူး။ ခွန့်. . .”

ပြော၍ သူ ချက်ချင်းထရပ်သည်။

သူမကလည်း နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ အဓိပ္ပါယ်များစွာလွှင့်တင်၍ ဖြစ်သည်။

“ရှင်စိတ်ကူးနဲ့ရှင်နေလိုက်ပါ။ အားလုံး အေးချမ်းသွား သွား”

(ဗုဒ္ဓတပေ)

ရှုံးသွားပြီကိုသိလိုက်သည်။
 သူမက ပို၍ လျှာစောင်းထက်၏။
 အံ့အားသင့်နေကြသည့်အများရှေ့မှာ သူမနှင့် တစ်တန်း
 တည်းထိုင်နေကြသော လူကြီးတို့၏ရှေ့မှာ သူ ယောက်ျားတန်းမယ်
 ဒီထက်ပို၍ စကားစစ်ထိုးဖို့မသင့်။
 ထို့ကြောင့် သူ့ရှုံးခဲ့၏။
 ပြိုင်ဆိုင်ခြင်းမဟုတ်သော်လည်း သူ့ရှုံးခဲ့ရသည်။
 စိန်ခေါ်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပေမယ့် သူ့ရှုံးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
 ထိုအဖြစ်ကို ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖန်တီးခဲ့မိတာမို့ ဘယ်လိုမှ ဖြေ
 မရအောင် ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေသည်။
 သူမရှိသည့်အရပ်ကိုမှ ခြေဦးလှည့်ခဲ့မိသော ကိုယ့်ခြေထောက်
 ကိုပဲ ရိုက်ချိုးပစ်ရမလား။
 တစ်ခါမှမစဉ်းစားခဲ့ဘူးသော သူများလက်အောက်မှာ အ
 ထမ်းဖို့ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည့် ကိုယ့်စိတ်ကိုပဲကြိုးတုပ်ပြီး မီးပုံထဲပစ်ထည့်
 လိုက်ရမလား။
 “ကိုကို”
 အနားမှာ ကားတစ်စီးက ထိကပ်မတတ်တိုးဝင်၍ ရပ်တ
 သွား၏။
 “ကိုကို ‘မိုးအထက်’ ကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ”
 ထိုအဆောက်အဦးဝင်းထဲက ထွက်လာတာကို အကဲထေ

မြင်လိုက်ပုံရကာ ကားပေါ်ကနေလှမ်းမေးသည်။
 သူ့မျက်နှာ ဖျင်းခနဲရှိန်းသွား၏။
 ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ကာ နောက်မှာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ . . .
 “အလုပ်လုပ်မလို့သွားတာ”
 ဟု တုံးတံတံဖြေလိုက်မိ၏။
 “ကျွတ်”
 အကဲလေးမျက်နှာ ရှုံးခဲ့တွန့်လိပ်သွားတာ မီးပုံထဲပစ်ကျ
 သွားသည့် သားရေချပ်တစ်ခုလိုပင်။
 ကားကိုလည်း မောင်းထွက်လိုက်ပြီး . . .
 “ပြဿနာပဲကိုကိုရား မသင့်ဘူး၊ တကယ်လုံးဝကို မထင်
 ခဲ့တာ”
 ဘေးကိုလွှဲငေးနေခဲ့သည့် စီးမျက်နှာရှေ့ကို ပြန်ရောက်သွား
 ၏။
 မှန်ထဲမှ ညီမျက်နှာကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ စူးစိုက်ကြည့်မိ
 သည်။
 ညီသည် အတော်ကြီးစိတ်ဓါတ်ကျသွားပုံနှင့် တော်တော်နှင့်
 စကားမဆိုနိုင်။
 “ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”
 ဟု သူထပ်မေးတော့မှ . . .
 “ ‘မိုးအထက်’ က စံတို့လုပ်ငန်းတွေကိုကိုရု မှားလုံး

သူတို့ပိုင်တာ၊ သူ့အစ်မဦးဆောင်နေတာ၊ အဲဒီမှာ မာနသူနဲ့ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး ကိုကို မတွေ့ခဲ့ဘူးလား။”

“ဘာ”

ကားက အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်သွား၏။

နှစ်ယောက်သား ဆိုင်ထဲဝင်ကာ သီးစုံနှစ်ခွက် ရှေ့မှာရောက်

လာသည်အထိ စကားပြန်မစဖြစ်။

အကဲလေးက နဖူးပွတ်လိုက် ပါးကုတ်လိုက်လုပ်နေပြီးမှ သူ့ကို

ပြန်မော့ကြည့်၏။

“ကိုကိုက ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကိုကို့မာနတွေ ဒီလောက်ကြီးနေ ရက်နဲ့ သူများလက်အောက်မှာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးမျိုးဝင်နေတာ အံ့ဩ စရာပဲကိုကိုရာ၊ တကယ် လုံးဝကိုမထင်ဘူး။”

ဟု ထပ်ပြောပြန်သည်။

“အဲဒီမှာ မာနသူနဲ့ရှိတယ်၊ စံရဲ့အစ်မလေး သိပ်မောက်မာ တာ၊ ဘဝင်မြင့်တယ်၊ သူ့ညီမကို ဟိုးကောင်းကင်က သောက်ရှူး ကြယ်လို သူများမော့ငေးနေစေချင်တယ်၊ ဘယ်သူနဲ့မှကို တူတယ် တန်တယ်မထင်တဲ့မိန်းမ၊ အခု ကိုကိုက သူ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ အင်တာဗျူးဝင်လာတယ်၊ သွားပြီ”

ညီစကားသံတွေက သူ့နားထဲမှာနေ၍ ရင်ဘတ်ထဲထိ သံပူ ရည်စီးကြောင်းကြီးတစ်ခုလို စီးဝင်သွားသည်။

ထိုးခိုက်တိုးတိုက်သွားသမျှ ရင်ထဲမှာ အရည်ပျော်ပျက်စီး

ကုန်ပြီထင်၏။

“ကိုကို အဲဒီအလုပ်ကို မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တောင်း ပန်ပါတယ်၊ အလိုလိုကမှ တစ်လောကလုံးကို သူ့လက်အောက်ငယ် သားတွေလို ဆက်ဆံချင်နေတာ၊ ကိုကိုသာ အဲဒီမှာလုပ်လိုက်ရင် ပြီးပြီ”

သူ အလုပ်မရခဲ့ဘူးဆိုတာ ညီက တွေးမိပုံမပေါ်။

အင်တာဗျူးမအောင်ခဲ့ဘူးဆိုသည့်အဖြစ်ကိုလည်း မထင်မှတ် ခဲ့ဘူးဖြစ်မည်။

မခံစားခဲ့ဘူးသော မျက်နှာပူအရှက်ရခြင်းကြောင့် ကိုယ်ဟာ ငယ်ငယ်လုံးလုံးလေး ချွေးကျသွားသလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။

မာနသူနဲ့ဆိုတာ သူမဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟုလည်း သူ ဘယ်လို မှမထင်ခဲ့မိတာ မှားယွင်းဖို့စတင်ခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်အဖြစ်ကို ဖွင့်ချပြောရဲအောင် ရှက်ဖွယ်လိလိခံစားခဲ့ ရတာလည်း ဒါ ပထမဆုံး။

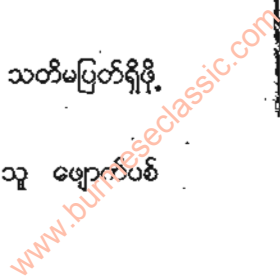
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ မကျရှုံးစေရ။

လျင်သူစားကြတဲ့ပွဲပဲ ဖြစ်၏။

စိန်မခေါ်ရဘဲ သူကဘက်ကိုယ့်ဘက် ကံကြမ္မာအလေးသာ နေသည့်အဖြစ်မျိုး။

နောက်ထပ်တစ်ခါ ကိုယ်မခံရဖို့အတွက် သတိမပြတ်ရှိဖို့ လိုပြီ။

အားလုံးသော ဆင်းရဲညစ်နွမ်းမှုတွေကို သူ ဖျောက်ပစ်

လှိုက်၏။

“ကိုကို အခုဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဒီအလုပ်ကိုပဲ ဇွတ်လုပ်ဖို့စိတ်ကူးနေတာမဟုတ်လား၊ တကယ်ခေါင်းမာတယ်ကိုကိုရာ၊ သူတို့ ချမ်းသာသလို ညီတို့လည်းချမ်းသာတာပဲ၊ သူတို့လုပ်ငန်းမျိုး ကိုကိုထူထောင်မယ်ဆို ခုလုပ်ခုရတယ်၊ ကိုယ်လည်း အင်ဂျင်နီယာ၊ ဘာလို့သေးလို့လဲ၊ ဖေဖေကို အရွံ့တိုက်ချင်တာတစ်ခုကိုက ဆိုးနေတာ”

“ညီ... တော်စမ်း”

ဝေဖန်တာကို သူမကြိုက်။

သူများကိုဝေဖန်ဖို့လည်း သူ ဝါသနာမပါ။

တစ်ချိန်လုံး ပါးစပ်ပိတ်ငေးငိုင်နေသဖြင့် သူထင်တာ မှန်နေပြီဟုတွက်ကာ အပူလုံးဆိုနေသမျှ စီး ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ပိတ်အော်တော့ အကဲလေး ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

“မင်း... အဲဒီစံဆိုတာကို လုံးဝစိတ်မကူးနဲ့တော့”

“ဗျာ”

ဘယ်လိုမှမထင်မှတ်သည့် စကား။

အကဲလေး ပါးစပ်အဟောင်းသွားနှင့် ကြည့်၏။

“ဘာဆိုလို့လဲ ကိုကို သူမဖြစ်စေချင်တာကို ခေါင်းငုံ့လိုက်လျောပေးလိုက်ရမှာလား၊ သူ့ကိုဖက်ပြိုင်ဖို့ ညီတို့မှာ အင်အားမရှိလို့လား”

တကယ့်ကိုမထင်မှတ်တာပါ။

ကိုကို မာနကြီးတာ သူသိသည်။

မာနသျှင်နှင့် သီရိဝံ ဤသို့ပတ်သက်တာ ဤသို့သော် အခြေအနေမျိုးရှိနေတာ အားလုံးကိုသိလျှင် ကိုကို ဘယ်လိုမှ ငြိမ်နေမှာမဟုတ်။

အနည်းဆုံး ‘မင်း အဲဒီကောင်မလေးကို ရအောင်ယူ’ ဆိုထားမျိုးပါ ကိုကိုပါးစပ်က ထွက်ကျလာနိုင်သည်ဟု။

ထို့ကြောင့် ကိုကို ဒီစကားပြောလာတော့ ထင်စရာတစ်ခုပဲ ဖြစ်တော့သည်။

“ဘာလဲ၊ ကိုကိုက အဲဒီစက်မှုစုံထဲမှာ လှုပ်ကိုလုပ်တော့မှာ ဆို”

“ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး၊ မာနသျှင်ဆိုတဲ့မိန်းမဟာ မင်းမသိတဲ့တစ်နေရာမှာ ငါနဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ အဆင်မပြေခဲ့တဲ့မိန်းမပဲ”

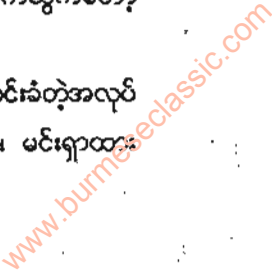
“ဟင်”

ထပ်မံ၍ အံ့ဩရပြန်ပြီ။

ဒါနဲ့များ ‘မိုးအထက်’ ကိုသွားပြီး ကိုကို ဘာလုပ်တာလဲ။ ထုတ်မမေးဖြစ်လိုက်ပါ။

စီးမျက်နှာသည် ထိကိုင်လိုက်သည်နှင့် ပေါက်ထွက်တော့ ဆို နီရဲတင်းမာနေခဲ့ပြီး ...

“မင်း ငါ့ကို ဘာမှပြန်မမေးနဲ့ ညီ၊ ခယတောင်းခံတဲ့အလုပ် စိတ်မဝင်စားလို့ ငါ ခုချိန်ထိ အချစ်ကိုမရှာခဲ့တာ၊ မင်းရှာထား”

တာက သူညီမဖြစ်နေတယ်။ မင်းကိုလည်း ဒူးထောင်ခယခွင့် ငါ မပေးနိုင်ဘူး။ ဒီမိန်းမနဲ့ ဘာကြောင့်မှ မင်း မပတ်သက်ရဘူး။ စံနဲ့ တာကို မင်း ဖြစ်ရမယ်”

“ကိုကို... အဲဒါ ကိုကို သဘာဝမကျတာပဲ။ စံနဲ့ညီကြားမှာ ခယဒူးထောက်ခဲ့ရတာ ဘာမှမရှိဘူး။ စံနဲ့ညီက သိပ်ချစ်ကြတာ။ သူ ဘက်က အုပ်ထိန်းသူဆိုတဲ့မာနနဲ့ ခွဲခြားတာမျိုးတော့ရှိမှာပဲ။ ကိုကို လည်း မာနကြီးပေါ့။ မချစ်ရဘူးဆိုတာ ကိုကိုက အရှုံးပေးခိုင်းတာ ညီ စံကို မဖြတ်နိုင်ဘူး”

“မင်း လုပ်ကြည့်ပေါ့”

စီးကပြောပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

“ကိုကို”

အကဲလေး ကမန်းကတန်းလိုက်ရပ်ပြီးမှ မသောက်ရသေး သည့်အအေးဖိုအတွက် ပိုက်ဆံထုတ်၍ စားပွဲပေါ်မှာချလိုက်သည်။

“ကိုကို ဘယ်သွားမလို့လဲ။ အဲဒီလိုကြီး ချုပ်ချုပ်ချယ်ချယ် လုပ်ပစ်ခဲ့တာတော့ မကောင်းဘူးကိုကိုရဲ့။ ကျောင်းပြီးမှလက်ထပ်မှ ပါလို့ ညီ ကတိပေးထားပြီးသား ကိုကို”

ကားကိုကျော်လွန်ကာ စီးလျှောက်သွားသမျှ အကဲလေး ကပ်လိုက်ရင်း တာတွတ်တွတ်ပြောနေမိသည်။

စီးက တင်းမာသောမျက်နှာနှင့် ခေါင်းငုံ့လျှောက်နေရာ တစ်ခွန်းမှတုံ့ပြန်စကားမဆိုခဲ့။

နောက်ဆုံး အကဲလေးနေရာမှာတင် ရပ်ကျန်ခဲ့ကာ...

“ညီကလေးမဟုတ်တော့ဘူး ကိုကို။ ကိုကို့ဖယားထဲမှာ ညီက ငြိမ်ငြိမ်လေးနေချင်မှနေမှာ။ ကိုကို တရားသဖြင့်စဉ်းစားပေး”

စီးခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။

သို့သော် နောက်ပြန်မကြည့်ဘဲ ဆက်လျှောက်သွား၏။

အကဲလေး ကားဆီသို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်ပြန်လာခဲ့ရင်း

မလှုပ်မကြိုးဖြစ်နေခဲ့မိ၏။

ကိုကိုဟာ အပြင်ပန်းအားဖြင့် မာနကြီးသော ခက်ထန် တတ်သောအသွင်ပြင်မျိုးရှိပေမယ့် သူ့အပေါ်မှာတော့ အများကြီး ညည်းနာခဲ့သူပါ။

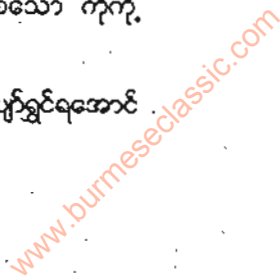
ဟိုအရင်ငယ်စဉ် မေမေနဲ့ဖေဖေ အဆင်မပြောမှုတွေ စတင် ခြင်းကတည်းက မိဘတွေကွယ်ရာမှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် နှင်းဖက်ချောင်ကုတ်၍ စည်းရုံးနေခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်မှာ ကိုကိုထံမှ ကြင်နာမှု ညွှာတာများကြောင့် သူ့မှာ ကြောင့် မေမေကြောင့်ဆိုသော ခံစားမှု ကြေကွဲမှုအနည်းငယ် အပူဟပ်ခဲ့တာမရှိ။

ငါတို့ဖေဖေကဘယ်လို မေမေက ဘာညာစသော ကိုကို့ ဝေဖန်စကား ဘာမှမရှိခဲ့။

သူ့ကိုဖက်ထား၍သာ အားမငယ်ရအောင် ဖျော်ရွှင်ရအောင်

အကြီးပီပီ ထိန်းကျောင်းပေးခဲ့တာဖြစ်သည်။

ကိုကို ဖေဖေအပေါ် ဘယ်လိုမြင်နေ စိမ်းနေခဲ့သည်အ
အရွယ်ရောက်လာတော့မှ မြင်လာခဲ့သည်။

ဖေဖေ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လို့ ကိုကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း
ဝေဖန်တုံ့ပြန်လာတော့မှ သိခဲ့ရ၏။

ကိုကိုဟာ စကားမများတတ်။

ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့တတ်ခဲ့တာ မရှိ။

သို့ပေမယ့် ပြောရဲသည်။ ဆုံးဖြတ်ရဲသည်။

မှန်သည်ထင်လျှင် ဘာကိုမှကရုမစိုက်တတ်။

ကိုကိုအပေါ် သူ လေးစားချစ်ခင်ခဲ့သည့်အချက်တွေ အများ

ကြီးပါ။

ဒီနေ့ ကိုကို ပိတ်ပင်ထားဆီးခဲ့သောအဖြစ်တစ်ခုမှလွှဲ
ကိုကိုအပေါ် ငြိုငြင်လောက်ဖွယ် ဘာမှမရှိခဲ့။

ခေါင်းကို လေးတွဲစွာခါယမ်းမိလျက် ကားထဲမှာ ပစ်ခတ်ထိုင်ချလိုက်
မိသည်။

အတန်ကြာထိုင်နေမိလျက် မောင်းထွက်ဖို့လည်း လက်
မရောက်။

ကိုကို ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။

ဒီစက်ရုံမှာ လုပ်ဦးမှာမို့လို့လား။

ဒါမှမဟုတ် မာနသျှန်ဆိုသည့်မိန်းမကိုပဲ မသိစိတ်က
မတိုက်ခိုက်ချင်တော့သည်လား။

(ဗုဒ္ဓတပေ)

ဒီပြင်နည်းလမ်းပေါင်းများစွာ ရှိနေသေးလို့လား။

တွေ့ကြည့်လေ စိတ်ရှုပ်စရာဖြစ်လာလေ။

စံမျက်နှာလေးကိုမြင်ယောင်ကာ သူ ဆုံးဖြတ်မိသည်က
တစ်ခုပဲဖြစ်၏။

ဘယ်သူတားတား စံကိုပဲလက်ထပ်မည်။

အခန်း (၇)

“စံ”

“ဟင်...ကို”

သူ ခေါ်လိုက်မိသည်က လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ စံ မျက်ဝန်းလေးဝိုင်းကာ ခြောက်ခြားသွားပုံကြောင့်

အနီးအနားမှာ အနှောင့်အယှက်တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေပြီကို သူ သိလိုက်

၏။ “ကို...ကို... မေပါလာတယ်၊ ပြောစရာရှိလို့လားဟင်”

စံလှမ်းကြည့်သည့်နေရာဆီ အကဲလေးကြည့်မိသည်။

အနက်ရောင်ကိုယ်ကျပ်ပေါ်မှာ အနက်ရောင်အပါးစားလေး

ထပ်ဝတ်ထားသော မာနသျှန်း။

(ဗူးတပေ)

ကော့ဝင်းနေသည့် နှာတံလှလှလေးက ဘေးတစ်စောင်းမျက်

နှာထက်မှာ ထင်းရှင်းနေသည်။ မြင်လိုက်တိုင်း နီရဲစိုအိနေတတ်သည့် နှုတ်ခမ်းထက်မှာ

ခုလည်း နီရဲနေသည့်နှုတ်ခမ်းနီကို မြင်ရ၏။ ပြီးတော့ အနက်ရောင်မျက်မှန်ကို တပ်ထားသည်။

ထိုမိန်းမကို သူ သေသေချာချာမြင်ဖူးသည်။ ပြာလဲ့သောအရောင်နှင့် အလွန်လှသောမျက်နှက်ဝန်းတို့မှာ

ဇုတ်တောင်ကော့များဝန်းရံလျက် ဘာမှမြောစရာမရှိ။ သို့သော် မျက်မှန်နက် သို့မဟုတ် အပြာရောင်နက်...က်

ဇုတ်မှန်တစ်ခုခုတော့ အမြဲတမ်းတပ်ထားတာကို မြင်ရသည်။ စတိုင်ထွင်တာလား။

အရပ်မြင့်ရသည့်အထဲ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကိုပဲ အမြဲစီး၏။ တောင့်တင်းလှပသောကိုယ်ဟန်က အရပ်မြင့်တော့ ပို၍

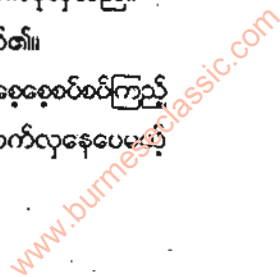
အလှပိုင်၏။ ဆံပင်ဂုတ်ဝဲထားတာချင်းအတူတူ သူမဆံပင်တွေက ပျော့နွဲ့

အယုံ အနည်းငယ်လှိုင်းတွန့်ထင်လျက် သူများထက်ပိုလှသည်။ ခြုံငုံသုံးသပ်လျှင် အလွန်လှသောမိန်းမဖြစ်၏။

ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသည်ဆို၍ သူ ပို၍ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်

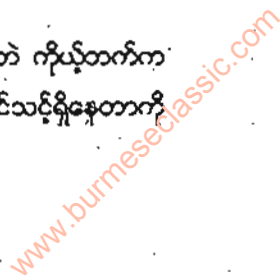
မိသည်။ ဆံဖျားကနေ ခြေဖျားအထိ ရက်ရက်စက်စက်လှနေပေမယ့်

(ဗူးတပေ)

ကိုယ်ချစ်သူအလှက သာပါသည်။
 စုံမျက်နှာလေးက ကလေးဆန်ကာ အေးချမ်းနေ၏။
 စုံမှာ ရလောဘ မာန ဘာမှမရှိ။
 တဖက်သားအပေါ် စကားမှာမပြောတတ်ရဲလားဟုပင်
 မထင်ရလောက်အောင် စံက နူးညံ့၏။
 သူမမှာ ထိုအစိမချိုးရှိနေတော့လည်း ကြောက်ရှာပေမည်။
 “ပြောစရာရှိရင် နောက်တော့တွေ့မယ်နော် ကို၊ ဟိုမှာ မေ”
 “ခဏလေးကွာ”
 “အို... ကို”
 စံ၏လက်ကလေးကို ဆတ်ခနဲဆွဲကာ သူ အထည်ဆိုင်
 တစ်ဆိုင်၏ကြားထဲ ဝှိုးဝင်လိုက်၏။
 “စံ”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ ကို”
 “စုံအစိမက ဘာပြောလဲဟင်”
 စံ မျက်နှာလေးပျက်သွားသည်။
 သူ့ကိုလည်း အမှန်အတိုင်းမပြောချင်သလို အဆင်ပြေဆုံး
 ပြောဖို့ ကြိုးစားနေရှာသည်။
 “မညာကြေးကွာ မှန်မှန်ပြော ကိုယ်တို့ ကွယ်ဝှက်ထားတာ
 မရှိမှ တိုင်ပင်လို့ရမှာပေါ့”
 အကဲလေးပြောလိုက်မှ စံက ခေါင်းလေးညှိတ်ကာ...

“ရည်းစားထားတယ်ကြားတာနဲ့ မန္တလေးကိုပို့ပစ်မယ်တဲ့
 တို့”
 “ပြဿနာပဲ၊ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ကျပ်နေပြီ”
 “ဟင်... ဟုတ်လား၊ စံနဲ့ သဘောမတူတာလားဟင်၊
 ရည်းစားထားခွင့်ကို မပြုတာလား”
 သူ စုံလက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ဖျစ်ကာ ဘယ်လိုပြောရမှန်း
 သိ။ အေးဆေးပြောဆိုပြဖို့လည်း အချိန်မရတော့ဘဲရှိရာ...
 “စံ”
 “ပြောလေ ကို၊ စံနားထောင်ရဲပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
 သူတိုင်းဟာ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်တော့ မှန်နေကြတာပဲ၊ ကိုယ့်ဘက်က
 အကဲအခဲဖြစ်နေရင် ပြောပါ”
 စံရယ် နားလည်တတ်နေလိုက်တာ။
 သူ့မှာ ပို၍ မချင့်မချေဖြစ်ရရင်း စံကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်သော
 စိတ်တို့သာ ပိုမိုဖိစီးလာခဲ့သည်။
 “စံက အခြေအနေအကြောင်းကြောင်းတွေ မညီညွတ်ရင်
 အကဲဆုတ်မယ်လို့ပြောလိုက်တာလား”
 “မဟုတ်ဘူးကို၊ ဒါပေမဲ့ စုံဘက်ကမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဘက်က
 မြဲအနေတွေဖြစ်လာရင် စံ နားလည်ပေးဖို့အဆင်သင့်ရှိနေတာကို
 ပြောထားတာ”

“ဒါဆို ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်တော့မှ လမ်းခွဲဖို့ စမပြောဘူးဆိုတာ ယုံ၊ စံလည်း အခက်အခဲဖြစ်လာရင် ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ”
စံ ခေါင်းညိတ်ရှာသည်။

ပြီးတော့ မလုံမလဲ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်နှင့် လက်ကို ရှန်း၏။

“မမ သိသွားလိမ့်မယ်၊ စံသွားတော့မယ်ကို့ . . . နော်”
“စံ”
“ဟင်”
“ကိုကို ဘာမှထပ်မမေးနဲ့နော်၊ ပြောတာကိုနားထောင်”
“အင်း”

“စုံအစ်မရှေ့မှာ ‘အထက်စီး’ ဆိုတဲ့နာမည်ကို လုံးဝ ထည့်မပြောနဲ့”

“ဟင်”
ဘာဖြစ်လို့လဲဟု မေးမိတော့မလိုပြင်ပြီးမှ ပါးစပ်ပိတ်ရသည်။ အကဲလေးက မာနသျှန်ရှိတဲ့ဆီ တစ်ချက်မျှော်ကြည့်ကာ . . .

“ ‘အထက်စီး’ ဆိုတာ ကိုယ့်အစ်ကိုမှန်း စံသိတယ်နော်”
“သိတယ်လေ”

“စုံချစ်သူဟာ ‘အထက်စီး’ ရဲ့ညီမှန်းသိရင် ကိုယ်တို့ ဝိုဝေးသွားလိမ့်မယ်”

“ဆိုင်လို့လားကို့ဟယ်၊ မမနဲ့ကို့အစ်ကိုက ပတ်သက်ခဲ့ဖူးလို့လား။ စံ ရင်ပူလိုက်တာ”

“နောက်မှပြောမယ်ကွာ၊ အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်မိမှာစိုးလို့ ကို သတိပေးတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်မကြောက်နဲ့ကွာ . . . နော်၊ ကိုယ်တို့ ဘယ်တော့မှ မဝေးဘူး”

စုံလက်ကလေးကို သူ လွှတ်လိုက်သည်။
မျက်လုံးချင်းအတန်ကြာဆုံနေပြီးမှ မေးချင်ပြောချင်သေးသည့်စကားလုံးတွေ ကိုယ်စီရင်ထဲမှာ ပြန်လည်သိမ်းဆည်းကာ တော့ခိုင်းလိုက်ကြ၏။

ထိုစဉ် . . .
ထပ်ညှပ်နေအောင်ချိတ်ကာနေသည့် အင်္ကျီစင်တစ်ဘက်မှ အရိပ်တစ်ခု ဖျတ်ခနဲထင်လာသည်။

“မမ”
စုံထံမှ ထိတ်လန့်သံလေးထွက်လာသဖြင့် သူ လှည့်ကြည့်ဖို့တော့မတတ် ဖြစ်သွားသည်။

မာနသျှန် ရောက်လာပြီကိုသိလိုက်သဖြင့် စိတ်ကို အချိန်မီ ဖြန်ထိန်းကာ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်ရင်း ထွက်လာခဲ့ရ၏။

စံ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ကျန်ခဲ့ပြီလဲ။
ချစ်သူအတွက် သောကက ရင်ထဲမှာပူးတွဲပါလာ၏။

ဘယ့်နှယ် မာနသျှန်နဲ့ကိုကို။

ဒီညီမနဲ့ သူနဲ့ကျမှ။

လေးပွင့်တိုင်ရှုပ်ထွေးဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သော ပတ်သက်မှုတွေကို
သူ့မှာ မကျေနပ်ဖြစ်နေမိရင်း . . .

အခန်း (၈)

အစကတည်းက ရိုသေခဲ့ရသည့်အစ်မမို့ ခုလို တရားခံ
ထပ်ပြီးလို စစ်ဆေးခံနေရတော့ မလုံလဲသည့်စိတ်ဖြင့် စံမျက်နှာလေး
ငိုထားမိသည်။

လိမ်ညာရသည့်ဒုက္ခကို နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ရင်ဆိုင်ရသောအခါ
ကျွမ်းကျင်သည့်ကိုယ့်အဖြစ်က မျက်လွှာပင့်ကြည့်ဖို့ပင် ကြိုးစား
ရသည့်အဖြစ်။

မာနသျှန်သည် အနီရင့်ရောင်ဆိုဖာထက်မှာ ဖြူရွတ်သော
ထက်စုံဖြင့် ခြေချင်းချိုတ်ထိုင်လျက် လက်ပိုက်ထားသည်။

စုံမျက်နှာလေးကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၍ တစ်ခွန်းမှထပ်
မေးတော့ဘဲ ပြောလာမည့်စကားကို စောင့်နေ၏။

စံ အားယူနေမိသည်။

အဖြူရောင်စာနားတစ် စကတ်ထမီ၏အနားစလေးဖေးတင် နေသည့် ဖြူနပြည့်သွယ်သော ခြေဖမ်းလေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့် မိသည်။

ပြောမည့်စကားက သူကထက်ငါတိုးဝှေ့ကာ ဘယ်ကစ၍ ဘယ်စကားကခုန်ထွက်လာမည်မသိ။

မမရှေ့မှာ ကဘောက်တံကဘောက်ချာမပြောမိဖို့ အထူး သတိထားနေရသဖြင့် စေ့ပိတ်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းလွှာတို့ကို အရမ်း ကာရောမဖွင့်ရဲ။

ဆွဲချရှေ့နေတစ်ဦးလို စကားမများ။ မျက်နှာထားက အပြောင်းအလဲကောက်ကြောင်း အစစအားလုံးကို တစ်ချက်မှ မလွတ်အောင် အကဲခတ်နေသည့် မမရှေ့မှာ စံ ချွေးပြန်ခဲ့၏။

“ကဲ... ဒီနေ့ဖြေဖို့ စိတ်ကူးရှိရဲ့လားစံ၊ မမ မေးထား တယ်လေ”

မမအသံက ပုံမှန်အတိုင်းပေမယ့် စံတုန်သွား၏။

စံတို့မညာတတ်တာ အဲဒီလောက်ထိ။

“ဟို... မ... မဟုတ်ပါဘူး မမ”

စကားက ထစ်ငြေ့နေသည်။

တုန်လှိုက်နေသည်က မေးချင်းရှိက်နေသည့်နယ်။

“သမီးငယ်နော် ဘာဖြစ်ပြစ် မမကိုတိုင်ပင်၊ မိဘမသိအောင်

မေမသိအောင် ဘာမှမလုပ်ရဘူး။ မာမိတို့က သမီးတို့ကို ပစ်ထား တာမဟုတ်ဘူး။ သားသမီးကို စိတ်ချလို့ယုံကြည်စွာထားတာ။ မျက်နှာပျက်အံ့ရှက်ရအောင် ဖြစ်လာလို့ကတော့ ဘယ်မျက်နှာကိုမှ ဝဲမှာမဟုတ်ဘူး”

မာမိက ကြပ်ကြပ် သတိပေးထားခဲ့သည်။

ဒယ်ဒီက မျက်မှန်ဝင်းဝင်းလက်လက်ကြီးအောက်မှ မာမိ စကားကို ထပ်၍အတည်ပြုသော အေးစက်မှုများနှင့် စကားတစ်လုံး ငှမဆိုဘဲ သတိပေးခဲ့သည်။

စကားနည်းပေမယ့် ဒယ်ဒီအကြည့်များကို စံကြောက်သည်။

စကားကို ဘယ်ဘက်ကမှမလွတ်အောင် ပိတ်ဆို့ချောင်ပိတ်

ပြောတတ်သည့် မာမိကို ဘယ်တုန်းကမှမညာရဲခဲ့။

ဒယ်ဒီနဲ့မာမိတို့၏ကိုယ်ပွားလို အစစအရာရာ စိတ်ချယုံ ကြည်နေကြသည့် မမကိုတော့ တရင်းတနီး ဘယ်တုန်းကမှ မနေ ရဲခဲ့တာပါ။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်းပေမယ့် မမနဲ့စံက စရိုက်သဘာဝ ချင်းမတူ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက မမက သီးသန့်ဆန်ဆန်နေတတ်သူ။

ကစားစရာတွေရှိလည်း အပုံလိုက်ထားပြီး တစ်ယောက် တည်းဆော့သည်။

ဒါမှမဟုတ် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဆော့သည်။

စားစရာဆို ကလေးပီပီ စံက ပက်ပက်စက်စက်စားသည်။

ကြိုက်လျှင်ကြိုက်သလို စားပစ်တတ်၏။

မမကတော့ ဘာစားစား တို့တို့တိတိသာ။

ကြိုက်လှပါသည်ဆိုသော အစားအစာမရှိ။

လူမှန်းသိတတ်ပြီးသည့်အရွယ်လေးကတည်းက သူမစား
သောက်ဖို့အတွက်ကို အိမ်ဖော်တွေလုပ်ပေးရ။

မာမိနဲ့ဒယ်ဒီမအား၍ လုပ်ကိုင်မပေးနိုင်သည့်အခါ သူမ
ဘာသာဝင်ပြီး ခူးခပ်စားသည်။

ဤသည်ဟာ ဂါဝန်လေးနဲ့အရွယ်ကတည်းက ဖြစ်၏။

အပြောအဆိုကြမ်းတမ်းခြင်းမရှိသော်လည်း မျက်နှာလေး

မှာ အမြဲတမ်းတင်းနေတတ်သည်တို့။

မမနဲ့ပတ်သက်သော အမှတ်တရအကျင့်ရှိတာလေးတွေ
ကို မာမိနဲ့ဒယ်ဒီ စကားစပ်မိတိုင်း ပြောတတ်ကြသည်။

“မာနခဲလေး”

“သိပ်အေးချမ်းတဲ့ သမီး”

“ငါ့သမီး မာနကြီးတာကောင်းတယ်၊ မိန်းကလေးဆိုတာ
ပျော့ညံ့တာမကောင်းဘူး”

ဒယ်ဒီကဆို မမကို သားလောက်အားကိုးတဲ့သူ။

‘မာနသျှန်’ ဟု နာမည်ပေးခဲ့တာ ဒယ်ဒီပဲဖြစ်သည်။

စုံကိုတော့ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိတတ်ကြပြီး စိုးရိမ်တာတွေ

(ဗုဒ္ဓတပေ)

သတိပေးတာတွေသာ စုံအတွက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းတွေအများကြီးနှင့် ဆော့ချင်၍ တစ်ဘက်ခြံကို
ခိုးသွားတတ်သော ဘယ်သူနဲ့ရန်ဖြစ်ဖြစ် မျက်ရည်လည်တတ်သည့်
အကျင့်ရှိသော သီရိစံဆိုသည့် သူမသည် မမရှေ့မှာ လက်ပိုက်ရပ်
ပေးခဲ့ဖူးသည်။

“ရိုက်... နာနာလေးရိုက်၊ အစ်မကြီးတော့အမိအရာတဲ့၊
ဒီအစ်မကိုမှမကြောက်ရင် ဘယ်သူနိုင်တော့မှာလဲ၊ သူတို့ကြီးပြင်း
လာတဲ့အခါ မိဘက အစစအရာရာ လိုက်ကြည့်ဆုံးမနေနိုင်မလား”

မာမိနဲ့ဒယ်ဒီ နှစ်ယောက်လုံးရှိနေလျက်နှင့် စံ အပြစ်ရှိ
တာကို မမကိုပဲ ရိုက်ခိုင်းသည်။

မမကိုင်ထားသည့်တုတ်ချက်များအတိုင်း စံ မှတ်မှတ်ရရ
ဖြစ်ခဲ့သည်က မမကို ကြောက်ရွံ့ရှိသေခဲ့ခြင်းတွေ ဖြစ်၏။

မမကိုကြောက်ခဲ့သည်။ ရိုသေရသည်။

ပြီးတော့ မမကို စံချစ်လေသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ညီအစ်မ ရယ်မောရင်းနှီးခွင့်လေးရသည့်အခါ
တိုင်း မမပါးကို ခဏ ခဏ နမ်းခဲ့မိသည်။

မမ ဒေါသဖြစ်ပြီဆို ကြောက်သည့်မိတ်ကလည်း ချစ်ကြောက်
ရှိသေဆိုတာမျိုးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

လက်ဖဝါးချင်းဆက်။

ဒီအတိုင်း ပွတ်ဆုပ်၍ ကြာရှည်စွာအိမ်ထဲနေလျှင် ခွေးစား

(ဗုဒ္ဓတပေ)

တွေနှင့် စိုရွဲလာ၏။ ပြီးတော့ ပူလာသည်။
တစ်ခါတစ်လေ ကိုယ့်ကို မမက ကလေးဟုပင်ခေါ်တတ်
ပါ၏။

ခုတော့ ကိုယ်ကရည်းစားထားခဲ့မိပြီ။
ဒါကို ဟုတ်သလားဟုမေးနေတာ မမ သိခဲ့ပြီး၍လား။
ဒါမှမဟုတ် ပလာဇာမှာမြင်လိုက်တာကိုပဲ မသကာတာလား။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မဟုတ်ပါဘူးဟု ညှာလိုက်မိပြီ။
ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ်တစ်ခါ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို အတည်
ပြုဖို့ ပါးစပ်ကို ဘယ်လိုမှဖွင့်မရတော့ပါလား။

စံ မရဲတရဲမျက်လွှာလေးပင့်ကာ မမကို ခိုးကြည့်မိသည်။
စူးစိုက်၍ ငြိမ်သက်စွာကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းများကိုမြင်လျှင်
ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲမြည်ဟီးသွား၏။

ထို့ပြင် တွန့်ခနဲမဲ့ကျသွားသည် မမနှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ
ကို မြင်လိုက်ပြန်ရာ ရန်ခန့်သံတွေက သောင်းသောင်းဖျဖြေလာ
ခဲ့၏။

မမရှေ့ကနေ ပြေးထွက်ပျောက်ကွယ်သွားချင်လို့လည်း မရ
ပါလား။

“ပလာဇာမှာ တွေ့နေကျထင်တယ်... ဟုတ်လား စံ”
“မ... မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်”
“မဟုတ်ဘူးဆိုတာက ဘာလဲ၊ ညီမလေးကို မမမေးတာက

(ဗျူးတလေ)

အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ညီမလေးက ဘာလဲလို့မေးတာ”
“ဟင်”

စံ မျက်နှာလေးငယ်ကျသွားပြန်သည်။
မမ အငိုက်ဖမ်းပစ်လိုက်ပြီကို သိ၏။
ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကစကားမှားခဲ့ပြီ။
စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးစုစည်း၍ . . .

“မမထင်သလို မဟုတ်ဘူးလို့ စံကပြောချင်တာပါ”
“မမက ဘယ်လိုထင်နေတယ်လို့ ညီမလေးကထင်လို့လဲ”
ထပ်၍ တုန်နှောင်လာသည့်စကားတို့ကို ထပ်ရှင်းလျှင် ထပ်

မှတ်၍ စံ မှောက်လျက်လဲတော့မည့်သာ။
မမမေးခွန်းတွေက ဒီနေရာမှာပဲ တရစ်ဝဲဝဲ။

“စံ”
“ရှင်”
“မညာတတ်ဘဲ မညာနဲ့”
“ဟို”

“ရည်စားမဟုတ်ဘဲ ပလာဇာမှာ နစ်ယောက်တည်း
ညီမလေး တွဲသွားနေကျလား”
“ဒီ့... မဟုတ်ဘူး မမ”

“ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် အထည်စင်တွေကြားထဲနေရာလေး
မှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူရပ်နေပြီး ရိုးသားပါတယ်

(ဗျူးတလေ)

ဆိုတာ ဘာလဲ”

“မမ... စံလေ”

“ဝန်မခံသေးဘူးလား”

မမလေသံ မာကျောပြတ်တောက်ရွာထွက်ပေါ်လာလျှင် စံ

မျက်ရည်တွေဝေခနဲတက်လာ၏။

စံ မညာရဲတော့ပါ။

မမမျက်နှာကိုလည်း မော့မကြည့်ရဲတော့။

ခေါင်းငုံ့နေရင်း မျက်ရည်တို့ တစ်ပေါက်ပေါက်ကြွေဆင်း

နေသည့် ညီမဖြစ်သူကိုစိုက်ကြည့်ကာ သျှန် ရင်တွေပူနေမိ၏။

သည်မျှ နူးညံ့ကြောက်တတ်လွန်းသည့် ညီမလေးကို တစ်စိတ်

တစ်စိတ်ထဲ ဘာလိုထည့်ပေးရမလဲ။

ပြီးတော့ မိဘဘိုးဘွားတို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာမှုတွေထက်

မနည်းမနော့။

ချစ်သူကြင်ဘက်ရှာတယ်ဆိုတာ ဘာတွေလိုအပ်သလဲ။

သူ့ဘက်ကိုယ်ဘက် ဘယ်လိုဘာတွေ ပြည့်စုံရမလဲ။

ဒါတွေ ညီမလေး ဘယ်လောက်သိလို့လဲ။

အထူးသဖြင့် ယုံလွယ်တာ။ နူးညံ့ခံစားတတ်လွန်းတာကို

စိတ်မချနိုင်။

“စံ”

စံ အင့်ခနဲရှိုက်ကာ မျက်နှာလေးသာမော့လာလျက် မထူး

နိုင်ရှာ။

“မျက်ရည်တွေသုတ်လိုက်စမ်း။ ထစ်ခနဲရှိ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ

ဆတ်နေတာမျိုး မမ မကြိုက်ဘူး။ ကြောက်တတ်တာကသပ်သပ်

ပြုရှင်းရဲတာကသပ်သပ်။ ဟန်ဆောင်ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ လူတစ်

ဃောက်ဟာ မာယာဆိုတာရှိကိုရှိရမယ်။ အဲဒီမာယာက တစ်ဖက်

ဘေးကို ဖြားယောင်းဖို့မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ဖို့၊ ကိုယ်

ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ဖို့ ညီမလေး ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဝမ်းနည်း

ဆတ်နေတာလဲ”

သျှန် နေရာမှထရပ်လိုက်သည်။

“အဲဒီတစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကလဲ ချစ်နေကြ

တာ ဘယ်လောက်တောင်ကြာနေပြီလဲ။ သူက ညီမလေးကို တကယ်

ချစ်ချစ် ညီမလေးက ဘာကိုကြည့်ပြီးရွေးလိုက်တာလဲ။ ဘာလဲ

အပျော်ရည်းစားထားကြတာလား”

မေးခွန်းတွေက ဆက်တိုက်။

စံ မျက်လုံးလေးဝိုင်းလျက် ပြည့်လျှံနေသောမျက်ရည်တို့က

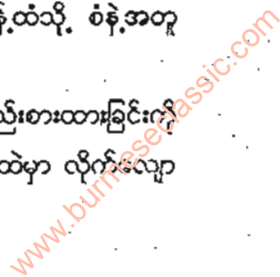
နှုတ်ခန်းထဲမှာ ရေခဲပြင်လို အေးခဲကုန်ကြပြီလားမသိ။

ပါးပြင်ထက်သို့ ဆင်းကျမလာခဲ့ဘဲ သျှန်ထံသို့ စံနဲ့အတူ

ပြန်ပြန်တကြီး မော့ငေးနေရှာသည်။

“မိနိကလေးတစ်ယောက်ဟာ အပျော်ရည်းစားထားခြင်းကို

အတတ်ရတယ်။ ရည်းစားဆိုတဲ့လွတ်လပ်ခွင့်တွေထဲမှာ လိုက်လျော

ပေးလိုက်ရတာတွေ အများကြီးပဲ။ လက်ကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ပါးကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် အို ကိုယ်လက်ထပ်ဖို့မရည်ရွယ်ဘဲ ဘာတစ်ခုမှ ညစ်နွမ်းမခံရဘူး။ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အလွယ်တကူမယုံရဘူး။ နင် နိုင်လှချေလားစံရယ်။ ပြောစမ်းပါ။ အဲဒီကောင်မှာ ဘာတွေ ယုံကြည်ထိုက်ဖွယ်ရှိလို့ ချစ်ပစ်လိုက်တာလဲ။ အပျော်ရည်းစားထားတာလား။ လက်ထပ်ဖို့ထိ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလား။”

ထိုနေရာမှာ မေးခွန်းကရပ်သွားပြီမို့ စံ ဖြေရတော့မည်။ သူမ မဖြေတတ်ပါ။

ကိုကို စံချစ်ခဲ့တာ ချစ်လို့ပဲဖြစ်သည်။

သူကလည်း လက်ထပ်ကြဖို့မပြောခဲ့။

စံလည်း လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာထိ စိတ်ကူးမယဉ်ခဲ့။

အဖြေပေးခဲ့မိသည့်ညကပင် အိပ်ရာထဲမှာ ရင်ခုန်နေမိတာကိုကိုချစ်၍လား မမကိုကြောက်၍လား မခွဲခြားခဲ့နိုင်။

ပြီးတော့ နေ့စဉ် ကျောင်းမှာမဟုတ်သော တွေ့ဆုံဖို့တွေကို ကြိုးစားလာတိုင်း ထိတ်လန့်ဗျာများခဲ့ရတာတွေ။

လက်ထပ်ဖို့များ ဘယ်အခန်းကဏ္ဍထဲ ထည့်ကြည့်လို့မှာလဲ။

မမကိုပြောလိုက်လျှင် ရင်ဘတ်ထုချေတော့မည်။

“လက်ထပ်ဖို့ရည်ရွယ်ရင်တောင် အဲဒီယောက်ျားလေးဟာ ကိုယ့်ကို ရည်းစားဦးဟုတ်ရဲ့လား။ ကိုယ်က အချစ်ဆုံးဖြစ်ခွင့်ရခဲ့

တာ။ ဒါတွေ ညီမလေး ဘယ်လောက်လေ့လာပြီးပြီလဲ”

စံ ဘာမှမပြောနိုင်ခဲ့။

“မမက ကလေးကလားစကားတွေ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ အချစ်ဆိုတာ ကမ္ဘာဦးအစကတည်းက ဒီနေ့ထိ မချစ်ခဲ့ဘူးတဲ့သူ နှိပ်နှိပ်နဲ့ မလွမ်းခဲ့ဖူးတာမရှိဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အချစ်အိမ်ထောင်ရေးဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ။ ညီမလေးနဲ့ ဒါတွေကို မမအသံတော့မှ ဆက်စပ်မကြည့်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခု ညီမလေးက ကိုတကယ်ပူရဲ့လားလို့ သံသယစိတ်နဲ့ကြည့်တတ်လာပြီ။ မပြောမိရတော့ဘူး။ လိုအပ်လို့ပြောနေရတာ။ မေးတာကိုဖြေစမ်း။ သူ့အကြောင်း ညီမလေး ဘယ်လောက်သိသလဲ”

စံ ဒီတစ်ခါ ပါးစပ်ပိတ်နေလို့မရတော့။

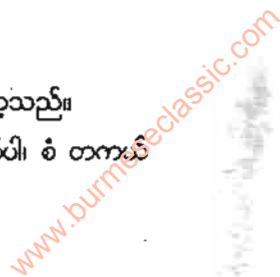
သူနဲ့က အနားသို့ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်လျှောက်လာကာ စံနဲ့လေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲခါပစ်လိုက်၏။

“စံ... နင် ဘာဖြစ်လို့ ဘာမှမဖြေတာလဲ။ အားလုံးပဲ ခုတ်နေသလား။ မမပြောနေတဲ့ကိစ္စတွေ မေးခွန်းတွေ နင် ဘာမှဖြေနိုင်တော့ဘူးလား။ ချေပစရာမရှိတော့တာ။ ဘာမှရှိမနေလို့ ဆုတ်လား”

“မမ”

စံ မမကို တအားဖက်ပစ်လိုက်ပြီး ငိုမိတော့သည်။

“မမရယ်... စံလေ စံ့ကိုအပြစ်တင်ပါ။ ရိုက်ပါ။ စံ တကယ်

ဘာမှမပြောနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့ စံ သူ့ကိုချစ်တယ်။ သူ့ချစ်တယ်ဆိုတာလည်း သိတယ်”

“တိတ်စမ်း”

“မာမိတို့ကိုမတိုင်ပါနဲ့ မမရယ်၊ စုံကိုသနားပါနော်၊ မစုံကိုရိုက်ပါ၊ ကြိုက်... ကြိုက်သလိုအပြစ်ပေးပါ၊ သူ့ကိုတော့ မမှန် ခိုင်းပါနဲ့”

“မပြောနဲ့... မချစ်ရဘူး၊ ငါလည်း မချစ်တတ်အောင်တော့၊ နင်လည်းမချစ်ရဘူး၊ ဒီလိုမျက်ရည်လွယ်တာမျိုးနဲ့ ဘယ်လို ရင်ဆိုင်မှာလဲ၊ ဒီလောက်ပျော့ညံ့တဲ့စိတ်တွေနဲ့ ဘာကိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ၊ အဲဒီကောင်ကို လုံးဝမချစ်ရဘူး၊ ခုချက်ခြင်းဖြတ်ပစ်... လုံးဝ နော်”

ပြောနေရင်း စိုးရိမ်ခြင်းကပိုလာကာ သျှန် အသံတွေတုတ်လာသည်။

နူးညံ့လွန်းလို့ ညီမလေးကို ဒီယောကျာ်း ဘယ်လောက်ထိ ဖမ်းစားထားပြီလဲ။ ဘယ်လောက်ထိစည်းရုံးခဲ့ပြီလဲ။

လူကြီးတွေချုပ်ဆို မျက်နှာလွှာချနေတတ်သည့် ညီမလေး နှုတ်ဖျားမှ ခုတော့ အချစ်အတွက် တောင်းပန်မှုတွေ ခယပြောဆို တတ်ပြီ။

အံ့ကြိတ်ထားမိရင်း သျှန် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်မိ၏။

ထိုအရာသည် ညီမလေးကို ကျောင်းထုတ်ပစ်ဖို့ပဲဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်မဖြစ်ရတော့ ဘာဖြစ်လဲ။

ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ဘွဲ့တစ်ခုခုကိုရဖို့က မျက်စိအောက်မှာပဲ ထားခြင်းဖြင့် ကြိုးစားယူလို့ရသည်ပဲ။

“နောက်နေ့ကစပြီး ညီမလေး လုံးဝကျောင်းမတက်ရတော့ဘူး”

“ဟင်...”

စုံမျက်နှာလေးသည် သွက်သွက်ခါလည်ပတ်နေသော အိုးထိန်းစက်ကြီးထဲမှာ ရပ်နေရသူလို ချက်ချင်းမူးမိုက်လဲကျတော့မတတ် တောင့်တင်းငြိမ်ကျသွား၏။

နောက်ထပ် သူမထံမှ တစ်စုံတစ်ရာပြောဆိုမလာမီ သျှန် ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ဒါဟာ အလိုလိုက်စရာမဟုတ်။

မီးဟာ ပူတယ်ဆိုတာ သဘာဝတရားပေးမယ့် ရင်ခွင်ပိုက်ကလေးငယ်လေးကတော့ သိချင်မှသိလိမ့်မည်။

ဒါကိုမသိရကောင်းလားဆိုပြီး ‘ရှော့... ကိုင်းကြည့်’ လို့ ကရုဏာဒေါသနှင့်လည်း လက်ထဲထည့်မပေးလိုက်နိုင်။

‘နေပစေ... ကိုင်းပစေ၊ ပူမှန်းသိမှ နောက်မကိုင်တော့မှာ’ တဲ့။

သိသိမသိသိ အပူလောင်မခံနိုင်ပါ။

ညီမလေးကို ဥပမာလေးဖြစ်ဖြစ်တောင်မှ သောကမပေး
ရက်နိုင်။

ထို့ကြောင့် သူသိသိမသိသိ တားကိုတားရမည်။

မှန်းစမ်းပါ။

ဒါဟာ သိပ်ကိုနက်ရှိုင်းတဲ့မေတ္တာတွေမှန်း သူ့ကိုယ်တိုင်
မေတ္တာထားတတ်တဲ့အခါ သိလာလိမ့်မည်။

သူ့နိဟာ ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် တွေဝေခဲ့တာဘာမှမရှိ။

အခန်း (၉)

“မာမိတို့က ကြာချင်ကြာမှာ၊ သမီးအယ်ဒီ တကယ်လို့
အနုရောက်နေတယ်ဆိုရင် မာမိလည်းလိုက်သွားမှာပဲ၊ ဒီမှာ သမီးနဲ့
ညီမလေးကို မာမိ စိတ်ချချင်တယ်”

“စိတ်ချပါမာမိ”

လေဆိပ်ကိုလိုက်ပို့ရင်းလည်း ‘ဟုတ်ကဲ့’ ဟု အာမခံလိုက်
သည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထပ်ထပ် ပြန်မေးနေခဲ့မိသည်။

နေရာတကာ မတွေ့ဝေတတ်ခဲ့သည့်စိတ်ဟာ ကွယ်ရာမှာ
အနုရောက်သည့် ညီမလေး၏နှိုက်ယံများကိုကြားတိုင်း နာကျင်ခဲ့
သည်။

ထိုကိစ္စမှတစ်ပါး အားလုံးကိုဖြစ်စေရမယ်ဟု ပုံပေး၍ ချော

မော့ချင်မိ၏။

ဒါပေမဲ့ မချောမိအောင်နေခဲ့သည်က ညှိမလေး ဒါကိုပဲ လက်ညှိုးထိုးမယ်ဆိုတာသိနေ၍ ဖြစ်သည်။

ညှိမလေးကို သူမ ချစ်သူထားခွင့် လက်ထပ်ခွင့်ကို စောစီးစွာခွင့်မပြုနိုင်။ နောက်လည်း ခွင့်ပြုနိုင်မည်မဟုတ်။

မိဘသဘောတူစေရမည်။

ညှိမလေးအပေါ် ယုယ ကြည်ဖြူ မြတ်နိုး နှစ်သက် လိုက်လျောနိုင်မည့် ယုံကြည်ထိုက်သူကို တကယ်လေ့လာသေချာပြီဆိုမှ ညှိမလေးကို ထည့်ပေးလိုက်နိုင်မည်။

နူးညံ့ယုံလွယ်လွန်းတဲ့သူလေးမို့ပါ။

ကျောင်းမတက်ခိုင်းတော့သည် လုပ်ရပ်အတွက်လည်း မာမိက ဆိုးသည်ကောင်းသည် ဘာမှမပြော။

“သမီးဒယ်ဒီသိရင်တော့ စိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

ဆိုတာလောက်ပဲ ပြောသည်။

ဒါတောင် လေဆိပ်ကိုဆင်းကာနီးတော့ . . .

“သမီးငယ်နော် . . . မမစကားကို နားထောင်” ဟု ထပ်

မှာသွားသေးသည်။

ဒယ်ဒီကတော့ စီးပွားရေးကို ဝါသနာလည်းကြီးသည်။ ကြီး

လည်းကြီးစားသည်။

သူနဲ့တိုညီအစ်မ အရွယ်လေးတွေရလာမှ ပို၍ပင် ကြီးစား

လာ၏။

“ကိုယ်ကလမ်းပြမှ ကိုယ့်သမီးတွေ ကြီးပွားချမ်းသာချင်တဲ့ စိတ်တွေရှိလာမှာပေါ့။ ပညာသင်တာကသပ်သပ်၊ ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ လမ်းကြောင်းက သပ်သပ်၊ လူဆိုတာ အမြဲကြိုးစားနေမှ”

ဒယ်ဒီ နောက်ပိုင်းမှာ အိမ်ကပ်သည်ပင်သိပ်မရှိ။

အိမ်မှာ မိသားစုဆုံဖြစ်ကြတာ နည်းပါးလာခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့ စုစည်းမိသည့်အခါတိုင်း မာမိနဲ့ဒယ်ဒီ ရှာဖွေအောင် မြင်ကြတာချင်းပြိုင်။

စကားနိုင်လှနှင့် ပထမတော့ ရန်ပဲဖြစ်တော့မလိုလို။

နောက်တော့ ရယ်မောဖြစ်ကြ စနောက်ကြနှင့် ပျော်စရာ လေးတွေဖြစ်ကုန်၏။

ဒယ်ဒီဟာ ကျော်ကြားသလောက် စိတ်ဝါတ် စာရိတ္တ

အလွန်ကောင်းပါ၏။

မာမိကိုလည်း ချစ်သည်။

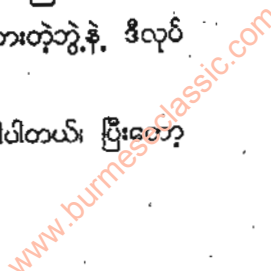
သူနဲ့တိုညီအစ်မကိုလည်း ဂရုစိုက်၏။

ဒယ်ဒီကြိုးစားတာကို အားကျခဲ့သည်သူနဲ့သည်လည်း ဒယ်ဒီ လိုအောင်မြင်ဖို့ ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးစားနေခဲ့မိသည်။

“စက်မှုနဲ့မှာမထိုင်နဲ့ သမီး။ သမီးယူထားတဲ့ဘွဲ့နဲ့ ဒီလုပ်

ငန်းကို သမီး ကျွမ်းကျင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒီဘွဲ့မျိုးမရခဲ့ပေမယ့် သမီး ဝါသနာပါပါတယ်၊ ပြီးတော့

ဒယ်ဒီလုပ်ငန်းတွေထဲမှာ ဒါပဲ ကြီးကြီးမားမားရှိတာ”

“ငါ့သမီးက စမှန်းကတည်းက အမြင့်ကိုမှန်းတာကို”

ဒယ်ဒီက သဘောတကျ ရယ်ခဲ့သေးသည်။

ပြီးတော့ ကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်သင်ကြားပေးသည်။

သူ့နဲ့အတူ အချိန်တွေပေးကာ သားအဘနှစ်ယောက်

လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ခဲ့၏။ မျက်နှာလွှဲရလောက်ပြီဆိုမှ ဘေးကို ခွဲထွက်

သွားတာဖြစ်သည်။

ဒါတောင် သူ့နဲ့ဘေးမှာ စိတ်ချလောက်သည့်ပညာရှင်တွေ

လူယုံတွေနှင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် စီမံပေးခဲ့၏။

မိဘကျေးဇူးတို့ကို ပြန်လည်အောင်မေ့ရင်း ညီမလေးကို

သတိရလိုက်မိသည်။

သူမလေးကကော ‘မမက ငါ့ကိုချစ်လို့ပါလား’ ဆိုတာမျိုး

တွေးမိခဲ့လား။

ကိုယ့်စိတ်ကူးများနှင့် ထိုင်နေကျတီးစင်တာလေးရှေ့ရောက်

တော့ မဆုံးဖြတ်ရသေးမီ ကားကို ရပ်ပစ်လိုက်မိ၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းသစ်ပင်ရိပ်မှာ ကားကို သေချာရပ်ပစ်ခဲ့ပြီး

လက်ကိုင်အိတ်ကိုကိုင်၍ ဆိုင်ဘက်ထွက်ခဲ့၏။

ထိုစဉ် ရှေ့မှလျှောက်လာသူနှစ်ယောက်သည် ဘေးထွက်

ရှောင်တိမ်းသွားသည်မဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်က ပခုံးတစ်ခြမ်းချင်း

ပစ်တိုက်သွား၏။

“အား”

သူ့နဲ့ လက်ကိုင်အိတ်လည်း လွတ်ကျသွားသည်။

လူလည်း နောက်ပြန်လန်ကာ ခြေနှစ်လှမ်းခန့် ယိမ်းယိုင်

သွားခဲ့၏။

“ဟာ... ဆောရီးနော်... ညီမ... ဆောရီး”

“အို... ဖယ်ပါ”

တွဲကိုင်တော့မတတ် အနားကပ်လာသည့် တစ်ယောက်၏

လက်တို့မှ လွတ်အောင် နောက်ကိုထပ်ဆုပ်၍ သူ့နဲ့က ပုတ်ထုတ်ပစ်

၏။

ထိုလူကလည်း အားနာသွားဟန်နှင့် လက်ကို ချွတ်ချင်း

ပြန်ရုတ်ကာ တောင်းပန်နေသေးသည်။

“ပြဿနာတစ်ခုရှိနေလို့ပြောလာရင်း တိုက်မိသွားတာပါ။

တောင်းပန်းပါတယ်ညီမရယ်... နော်”

“ရော့”

ကိုယ့်အိတ်ကို တစ်ယောက်ကလာပေးမှပဲ သတိရမိသည့်

အဖြစ်။

အိတ်ကို သူ့နဲ့ ဆတ်ခနဲဆွဲယူကာ ဆိုင်ထဲကိုပဲ ခပ်သုတ်

သုတ်ဝင်ခဲ့မိသည်။

သူတို့ကပဲ အိုက်တင်ကောင်း၍လား...

ကိုယ်ကပဲ ညှိနေလားတော့မသိ။

တမင် ဗရတ်ကျ၍ ဝင်တိုက်လိုက်ခြင်းကို သိလိုက်ပေမယ့်
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် တောင်းပန်နေတော့လည်း ဆက်မပြောချင်။

သို့သော် လွတ်နေသည့်စားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုင်မလိုဖြစ်ပြီးမှ
ပိတ်ထဲမှာ လက်ကိုင်အိတ်ကိုပြန်ပေးသည့်လူ၏ မျက်လုံးတို့က ရိတ်တီး။

“ညွန့် လက်ကိုင်အိတ်ကို ကမန်းကတန်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်
မိ၏။

“ဟင်”

“အိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိ။

ထို့ထက်ပိုဆိုးသည်က အရေးကြီးသောစာချုပ်တစ်စောင်
နှင့် ကားသော့မရှိတော့ခြင်းပင်။

သူမ ကားသော့ကို လက်ကိုင်အိတ်ထဲဖွင့်ထည့်လိုက်တာ
မှန်သည်။ ဘယ်အကန့်ထဲ ဝင်သွားမှန်းမသိ။

အထဲကဖစ်သုံးခုကို အချိန်ပြည့် သုံးခုလုံးပိတ်ထားတာ မဟုတ်။

ဖွင့်ထားသည့်အကန့်ဟာ ငွေရှိသည့်အကန့်ပဲဖြစ်နေကာ
ကားသော့က ညှပ်ပါသွားခဲ့တာဖြစ်မည်။

ပြီးတော့ စာချုပ်။

ညွန့် လက်တွေပင်တုန်လာသည်။

ငွေကိုမက်၍ ကမန်းကတန်းယူသွားသည့်လူက ခုပြီဆွဲချ
သွားတာပေမယ့် သူမအတွက် ငွေထက်အရေးကြီးတာတွေပါသွား
သောအဖြစ်က ဆိုးဝါးလှသည်။

ညွန့် လက်ကိုင်အိတ်ကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း ဆိုင်ပြင်သို့ ကမန်း
ကတန်းပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။

မဖြစ်နိုင်မှန်းသိပေမယ့် တွေ့များတွေ့ဦးမလားဟု မျှော်
လင့်မိ၏။

‘ငွေကိုယူသွားပါ။ ကားသော့နဲ့စာချုပ်ကိုတော့ ပြန်ပေးပါ’
ဟု တောင်းပန်ရပါစေ။

သို့သော် . . .

“ဟ”

ဆိုင်အဝင်ဝနားကစားပွဲမှ ထရပ်လိုက်သူတစ်ယောက် ပခုံး
စွန်းနှင့် သူမပခုံးလေး ထိခတ်မိသွားသည်။

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသည် သူ့မျက်နှာကတော့ ထူးခြား
အံ့ဩဟန်မရှိ။ သူကပဲ စပြီး ဖျတ်ခနဲမျက်နှာလွှဲသည်။

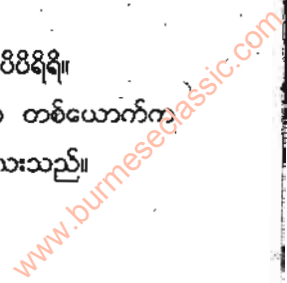
ဘောင်းဘီထဲက ပိုက်ဆံအိတ်နှိုက်နေတာအထိ ကြည့်
နေပြီးမှ . . .

“ဘယ်ကိုပဲလှမ်းကြည့်ကြည့် ထိုလူနှစ်ယောက်၏ အရိပ်
အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရတော့ပါ။

လုပ်စားနေကျဖို့ ထင်ပါသည်။

နှစ်ယောက်လှုပ်ရှားသွားကြတာ တကယ်ပီပီခိုခို။

တစ်ယောက်က ပိုက်ဆံအိတ်ဖက်တန်းမှာ တစ်ယောက်က
တိုက်နပ်ပိတ်ကွယ်၍ ကျကျနန တောင်းပန်သွားသေးသည်။

“တောက်”

ထူပူနေတာတွေ ပြေကျသွားတော့ ဒေါသက ထောင်းခဲ
ဖြစ်သွားသည်။

ဒါဟာ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပျော့ညံ့မှုပဲဖြစ်၏။

တိုးတိုက်ပစ်လိုက်ခြင်းခံရကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိခိုက်ပုတ်
ခတ်မခံရအောင် ကာကွယ်နေရသဖြင့် အိတ်ကို ရုတ်တရက်သတ်
မရ။

ဒီနေရာဟာ လမ်းမကြီးပေါ်ကနေ သပ်သပ်ဖွဲ့ဝင်လာရသည့်
နေရာ။

ကားငှားဖို့အတွက် လမ်းမဆီပြန်တက်ရမည်။

ကားကိုအပ်ခဲ့ဖို့အတွက် ဆိုင်ထဲပြန်ဝင်၍ ပိုင်ရှင် သို့မဟုတ်
တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာရဦးမည်။

ပြဿနာက မသေးပါ။

သူနဲ့ အကြံအိုက်သွား၏။

ကားကိုလည်း မထားခဲ့ချင်။

ထားခဲ့ဖို့အတွက် ကားအပ်ဖို့ကြိုးစားရမှာက ပိုဆိုး၏။

ဒီတိုင်းကြီးထားခဲ့ဖို့က ဘယ်လိုမှ စိတ်ချလို့မရ။

ဆိမ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီးစောင့်ဖို့ကော။

မှန်တံခါးတွေတပ်ထားသည့်ဆိုင်ရှေ့မှာ ဒီတိုင်း ထင်းထင်

ကြီးရပ်နေရမှာက မဖြစ်နိုင်။

(ဗုဒ္ဓတပေ)

အပြင်ကနေ သူတို့ကိုမမြင်နိုင်ပေမယ့် သူတို့ကတော့
တိုယ့်ကိုမြင်နေလိမ့်မည်။

ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲကထွက်လာသည့်သူ့ကို လှမ်းမြင်လိုက်၏။

အထက်စီး

နာမည်ကို သတိတရပြန်ရွတ်မိရင်း တစ်ခုခုပြောဖို့ ပါးစပ်
မြင်မိသည်။

သူနဲ့ကိုယ် စကားပြောအဆင်မပြေသော်လည်း လောလော
ဆယ် ရန်ဖြစ်ရသည်က ပို၍ လုံခြုံမှုရှိနိုင်သည်။

သူနဲ့ တွေ့ခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ပင့်သက်တစ်ရှိုက် ရှုသွင်းလိုက်

ပြီး ...

“ဒီမှာ...”

စီးက မော့မကြည့်ပါ။

နီးနီးလေးပဲရှိတော့တာမို့ မကြားတာတော့ မဖြစ်နိုင်။

နေပစေ...

“ဒီမှာ”

သူနဲ့က သူ့ရှေ့ကပိတ်ရပ်၍ ထပ်ခေါ်လိုက်၏။

“ဘာလဲ”

ထုံးပုံက ခပ်ဆောင့်ဆောင့်။

ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက်၏ စတင်လိုက်လျော

အပေါ် ကျေနပ်ပျော်ဝင်သွားပုံမျိုးလည်း မရှိ။

(ဗုဒ္ဓတပေ)

မျက်ခုံးအစုံနှင့် စေ့ပိတ်နေသောနှုတ်ခမ်းပါးတို့က အကြီးကြီးရှိလျက် စူးစူးရဲရဲဖြစ်နေသည်။

ကျောက်စိမ်းရောင်ရင့်ရင့် လည်ဟိုက်ပခုံးချိတ်နှင့် ရင်တွက်ပါသော ခပ်ပွပ္ပာဝါဝန်က ပွပ္ပကြီးမဟုတ်ဘဲ ခြေဖျားထိ ကပ်ကပ်ထေဆင်းကျနေ၏။

အပေါ်က အစိမ်းဖျော့လက်စက အလွှာပါးလေးတစ်ထပ်ကို ထပ်ဝတ်ထားသဖြင့် အင်္ကျီကလည်ပင်းဟိုက်ပေမယ့် သိပ်မခိုင်းပခုံးချိတ်လေးသာရှိသော်လည်း ထင်ထင်ရှင်းရှင်းကြီးဖြစ်နေ၏။

သူမသည် အရောင်နုနုကို ဝတ်ထားတာသိပ်မတွေ့ရဘဲ လည်ဟိုက်လက်ပြတ်တွေပဲ အတော်များများဝတ်ကာ အရောင်အပေါ်လွှာပါးတစ်ထပ်ကိုတော့ အမြဲ ဝတ်ထားတတ်ပြန်သည်။

နီးနီးလေးမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ကာ တစ်ယောက်တစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်မိကြခြင်းသည် ဒါ ပထမဆုံး။

ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြသော အကြိမ်များစွာအနက်မှာ ခနဲကြွရွဲကြွရွဲမကြာခဏဖြစ်ပေမယ့် ခုလောက်တော့ ကြာရှည်စွာ ရင်ဆိုင်မရဘဲဘူးကြ။

သူကြည့်သလောက်ကို သျှန်ကလည်းပြန်ကြည့်သည်။ သူမကပဲ စတင်၍...

“ကျွန်မကို တစ်ခုလောက်ကူညီပါ”

“မကူညီနိုင်ဘူး”

သူက ပြတ်သည်။

တစ်ခွန်းတည်းပြော၍ ခြေလှမ်းပြင်၏။

“ဒီမှာ... ရှင်... ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင် အငြိုးကြီးတတ်နေရသလား”

“ဟုတ်တယ်... ညှစ်ချင်ပတ်ချင်တဲ့ညာဉ်ရှိတယ်၊ မင်းအောင်နိုင်အောင်ကြိုးပြောထားတာ၊ ပါးကိုက်ရင် နားကိုက်ချင်တယ်၊ သူ့တာခင်ဆို ကိုယ်ကဒေါင်ပဲ”

မျက်နှာကိုစူးစိုက်ကြည့်၍ တမင်ပြောချနေတာကိုကြည့်ကာ သျှန် နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်၏။

ဟုတ်မှာပါ။ ဒီလိုလူမျိုး ဒီစိတ်ရှိမှာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုပြောရဲတဲ့လူကို သျှန် ဂရုမစိုက်။

“နေဦး”

သူ့ဘေးမှာလိုက်ရပ်လိုက်ပြီး သျှန်က နောက်ထပ်တား၏။

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ အတူအလှည့်တွေ နောက်မှစာရင်းရှင်းကြမယ်၊ ဟန်းဖုန်းခဏလောက်ငှားပါ”

“ဘက်ထရီဒေါင်းနေတယ်”

စိပိတ်ထားသည့်မဟုတ်သော နှုတ်ခမ်းစေ့ထားပုံကိုကြည့်၍ သူ့ တမင်ညစ်တာမှန်း သျှန် သိလိုက်၏။

သူ့နဲ့ ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက် ရဲတက်လာသည်။

သို့သော် . . .

စမ်းပါ။

“ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ပြီးရော . . . ပြီးရော၊ သွား . . . ရှင်သွားတော့ . . . ဟွန်း”

သူ့နံ့ သူ့ရှေ့ကနေ ချာခနဲအလှည့်မှာ မျက်ရည်တွေ တက်လာတာ အံ့ဩစရာပဲဖြစ်သည်။

ရှက်သော ခံပြင်းသောမျက်ရည်တို့က မာနကြောင့်ပဲထင်သည်။

ဒုက္ခရောက်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလို လှုပ်ပပညာပြသွားနိုင်တာ နည်းနည်းနောနော ဥပေက္ခာမဟုတ်။

ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မ ပညာပိုရတာပေါ့။

ထိုစဉ် သူမကျောနောက်မှ အရိပ်တစ်ခုကပ်ပါလာသည်။

နာခေါင်းထဲမှာ ကိုယ်သင်းနဲ့တစ်မျိုးက နောက်ထပ်ရောင်

၏။

“မင်းခေါင်းကဆံထိုး ခဏပေး”

နေပစေတော့လို့ အော်ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် ကိုယ့်မှာ အကမ်းအလှမ်းကမယ့်

သူ့နံ့ ခေါင်းကဆံထိုးကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။

တံကယ်တော့ ဆံထိုးမဟုတ်ပါ။ ခေါက်ကလစ်ကလေး

(ဗူးတပေ)

သည်။

သူက ဆံထိုးကိုယူကာ ကားတံခါးကိုဖွင့်သည်။

ထိုအခါ ဘယ်လိုလုပ်ပစ်လိုက်မှန်းမသိသော ဆံထိုးက သူ့

ထက်ထဲမှာ တစ်စစီဖြစ်သွားခဲ့၏။

ကားတံခါးလည်း ပွင့်သွားသည်။

ပြီးတော့ သူ ခြေတစ်ဖက်အောက်ချလျက်နှင့် ကားထဲကို

ထိုင်တစ်ခြမ်းတိုင်းပစ်ကာ ဘာတွေလုပ်နေမှန်းမသိ။

တအောင့်ကြာတော့ ပြန်ထွက်လာပြီး . . .

“မောင်းလိုရပြီ”

သူ့နံ့က ကားသော့အလှည့်လိုက်ရတာကို ရှင်မြင်လိုက်တယ်

ထား”

“မြင်သားပဲ”

ကျေးဇူးတင်ဖို့မေ့သွားသည်။

ဒေါသက ထောင်းခနဲဖြစ်၏။

သို့သော် မဲ့ပြုံးတစ်ခုသာ မျက်နှာမှာဖြစ်လျက် သူ့နံ့ ကား

အဆင့်အောင်တက်သည်။

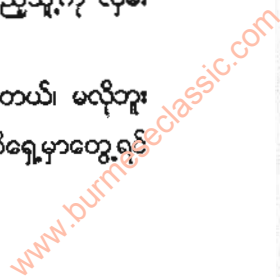
တံခါးကိုဆွဲပိတ်လိုက်ပြီးမှ ကျောခိုင်းသွားသည့်သူ့ကို လှမ်း

ညှပ်ကာ . . .

“ဒီမှာ ကျေးဇူးအတင်ခံချင်တယ်ဆိုရင် တင်တယ်။ မလိုဘူး

ဆိုရင်လည်း လုံးဝမတင်ဘူး။ နောက်နောင် မျက်စိရှေ့မှာတွေ့ရင်

(ဗူးတပေ)

ထပ်မကူညီမိအောင် ရှင့်အတွက် နာစရာနောက်တစ်ခုပေါ့။”

ပခုံးစွန်းတစ်ဖက်မှာ မေးဖျားကပ်လာသည်အထိ ဝဲကြည့်ကာ သူကလည်း ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးသည်။

ပြီးတော့ ...

“ကောင်းတယ်”

ဟု မပွင့်တပွင့်ပြောလိုက်တာကို ကြား၏။

သျှန်မောင်းနှင့်သောကားလေးက သူ့နံဘေးမှ မညင်သာသောပြေးနှုန်းဖြင့် ဖြတ်သန်းလေသည်။

တိုက်ဆိုင်စွာ ဆုံဆည်းသွားသည်က နောက်ကြည့်မှန်ထဲ မျက်ဝန်းနှစ်စုံ။

အခန်း (၁၀)

သူ့မေးခွန်းကို ချက်ချင်းမဖြေနိုင်ဘဲ ကြီးကြီးစကားတွေ ထစ်ငါ့နေသည်။

နောက်တော့ ညီအခန်းထဲကို ချာခနဲပြန်ပြေးဝင်ပြီးထွက်လာတော့ လက်ထဲမှာ စာတစ်စောင်ပါလာ၏။

“ဒီစာကိုဖတ်ကြည့်ပါဦး လူလေးရယ်၊ ကြီးကြီးလည်း မသိဘော့ဘူး။”

စီး ရင်တွေပူသွားသည်။

တစ်စုံတစ်ခုဆိုတာကို တွေးလိုက်မိကာ လုံးဝလက်မခံနိုင်သောစိတ်နှင့် စာကို ချက်ချင်းဖွင့်ဖတ်မိသည်။

ကို

စံ ဘယ်လိုမှ အပြင်ထွက်လို့မရတော့ဘူး ××× မန္တလေး
မှာ ကျောင်းသွားတက်ဖို့ အားလုံးစီစဉ်နေကြပြီ ×××. စံ
ရန်ကုန်ကမထွက်ရသေးခင် ကိုနဲ့ တွေ့ပါရစေနော် ×××

စံ

“တောက်... အလကားအပိုတွေ”

ဒေါသနှင့် စာကို လုံးထွေးလွင့်ပစ်လိုက်မိသည်။

“ညီ... ဘယ်အချိန်ကတည်းက ထွက်သွားတာလဲ”

“ညနေ ငါးနာရီလောက်ကတည်းက ထွက်သွားတာသားရဲ့၊
ရေခိုးချိုးပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ပိုက်ဆံတွေ ထိုးသိပ်ထည့်နေတာ
မြင်လို့မမတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မှန်ထွက်စားမလို့တဲ့ အဲဒီကတည်းက
ထွက်သွားလိုက်တာ ခုထိ ဖုန်းလည်းမဆက်ဘူး၊ လာလည်းမလာတော့
ဘူး၊ သားရောက်လာတာ အံ့ကိုက်ပဲကွယ်၊ ကြီးကြီးတစ်ယောက်တည်း
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူးဖြစ်နေတော့”

နာရီကိုကြည့်တော့ ညကိုးနာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်သာလိုတော့
သည်။

ဘာအကြောင်းမှမဟုတ်ဘဲ စိတ်ထဲမှာ သတိတရတွေ့ဖြစ်ရင်း
သူ့ညီဆီ တမင်ဝင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ညီအစ်ကိုမို့ စိတ်က ဆက်သွယ်နေခဲ့သည်ထင်သည်။

ညီ တစ်ခုခုများဖြစ်နေပြီလား။

ကောင်မလေးကို မန္တလေးပို့ပစ်ဖို့တောင် လုပ်နေပြီဆိုတော့

ညီနဲ့ကို လုံးဝသဘောမတူဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေ၏။

ဒါဆို... ညီမှာ အန္တရာယ်ရှိနေပါပြီ။

သူ ခြံထဲပြေးဆင်းခဲ့သည်။

သူနဲ့ညီအတွက် တစ်စီးစီထားပေးခဲ့သော သူ တစ်ခါမှပင်

အနားသွားမရပ်ကြည့်ခဲ့ဘူးသည့်ကားဆီသွားကာ မောင်းထွက်လာ
ခဲ့သည်။

ကားလေးက ညအမှောင်နှင့် လမ်းဘေးမီးတိုင်တို့၏ ကျိုး
အိုးကျွတ်အလင်းရောင်များကြားမှာ တဟုတ်ဟုတ်ပြေးနေ၏။

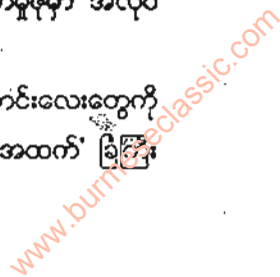
‘မိုးအထက်’ကို သွားမယ်ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ အိမ်ကိုလား
မို့ကိုလား’

မိုးအထက်မိသားစု ဘယ်မှာနေလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်
တာ ထွန်းထွန်းစကားတွေကို သတိရလာသည်။

သူ့အလုပ်အတွက် အင်တာဗျူးသွားမယ်ပြောတုန်းက
ထွန်းထွန်း တားဆီးခဲ့ဖူး၏။

“အိမ်ကို ငါက ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ၊ စက်မှုဇုန်မှာ အလုပ်
လုပ်မလို့”

“သိဘူးလေကွာ မင်းလည်း ရာစဝင်ဟောင်းလေးတွေကို
အိတ်စားနေပြီလားလို့ ရွှေတောင်ကြားထိပ်မှာ ‘မိုးအထက်’ မြို့ကြီး

ရှိတယ်လေ။ အဲဒီကအုတ်ခုံဖြူဖြူလေးမှာ ကပ်တာခေါက်တုန်း အသည်း
ကြောသွားကြတဲ့ရာဇဝင်တွေ”

“ဘာတွေလဲ အပိုတွေလာပြောမနေနဲ့၊ မိန်းမဆို ‘မ’ဂဏန်း
နဲ့တောင်ကံမစမ်းခဲ့ဘူး”

“လွန်လွန်းရင် အထိနာတတ်တယ်”

ထွန်းထွန်း ရိခဲ့သေးသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် သူ ‘မိုးအထက်’ကို သူ့သိထားခဲ့တာဖြစ်
သည်။

သို့ပေမယ့် အတိအကျတော့မဟုတ်။

ကားကို ရွှေတောင်ကြားဘက်သို့လှည့်၍ အရှိန်အနည်းငယ်
ထပ်မြှင့်လိုက်၏။ ထိုစဉ်...။

ရှေ့မှ တလကြမ်းမောင်းနှင်လာသည့် ကားတစ်စီးကို လှမ်း
မြင်လိုက်ရသည်။ မီးရောင်တွေအောက်မှ ဖြတ်ပြေးလာတာကို မြင်ရ
သော်လည်း မီးလုံးများမှလွဲ၍ ဘာရောင်ဆိုတာကိုမမြင်ရ။

သူ သိလိုက်သည်။ ဒါ ညီမောင်းသည့် မာစီဒီးအနက်။

ပို၍သေချာသည်က ကားပေါ်မှာ ကောင်မလေးပါလာပြီ။

နောက်ကြောင်းမှ ကားတစ်စီး ထပ်ကြပ်မကွာပါလာပုံ
ကလည်း တလကြမ်း။ ကားကို ဦးတည်ချက်ပြောင်းကာ မာစီဒီး
ရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်၏။ ဟိုတုန်းက မကြာခဏကားပြိုင်မောင်းခဲ့
ဖူးကာ ညီအစ်ကိုချင်းသာသိကြသော အချက်ပြခြင်းဖြင့်စီးက ကားမီး

ကို ကစားလိုက်သည်။

မာစီဒီးနှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပိလျှင် နှစ်စီးလုံးရပ်သွားကြ၏။

“ကိုကို...။”

ကားထဲကမီးရောင် ဝင်းခနဲထိန်သွားသည်။

အထဲမှာ ဆံပင်ကျောလယ်ခန့်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်

ယောက်နှင့် ညီကို သူ့လှမ်းမြင်လိုက်၏။

“ကိုကို... ညီ မိန်းမနိုးလာခဲ့ပြီ”

ညီကမျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်းပန်ဖို့ကြိုးစားရင်း

နောက်ကကားကိုလည်း စိုးရိမ်တကြီးလှည့်ကြည့်၏။

“ညီ... မင်းဘယ်မှမသွားနဲ့၊ အိမ်ကိုပဲမောင်း”

“ကိုကို”

“မြန်မြန်သွား”

စီးက ကားကို ဝေါခနဲကွေ့ရှောင်ကာ ဖြတ်တက်သွား၏။

ညီချက်ချင်းမောင်းထွက်သွားသည်။

နောက်ကလိုက်လာသည့်ကားက စီးကားကို ရှောင်ဖို့ကြိုး

စားသည်။

စီးက ကားနောက်မြီးကိုပတ်ခါ၍ ဘော်ဒီချင်းချိတ်ပစ်လိုက်

“ဟာ”

“ဂျီး”

တစ်ဘက်ကကား သေလုမျှော်ပါးရှောင်၏။
သို့သော် ကပ်ငြိသွားသည်ကတော့ ငြိသွားသည်ပဲဖြစ်၏။
ကားနှစ်စီးလုံးခါထွက်သွားကာ လမ်းဘေးသို့ ယိမ်းထိုး
ဆင်းသွားကြသည်။

“ဟေ့လူ့... ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ဘူး ဒီမှာ စီယာရင်ချောင်နေလို့ ဖြစ်ကြ
တာချင်းအတူတူ လာမဟောက်နဲ့”

“တောက်”

တစ်ဘက်ကကားပေါ်မှာ လူတွေ လေးငါးယောက်။

“ဖိုးတုတ် စကားမများနဲ့တော့၊ ကားကိုပြန်ဆွဲတင်၊
မြန်မြန်လိုက်”

အသံခပ်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်၏ ပြောသံကို
ကြားရသည်။

ကားကိုစက်နှိုးနေ၏။

သို့သော် လမ်းပေါ်ကို ရှုတ်တရက် ပြန်မတက်နိုင်သေး
ဘဲ...။

“သရီးပီယာက ချော်နေတယ်၊ ရှေ့ဘီးတစ်ဘက် ချိုင့်ထဲ
ကျနေတာထက်လို့မရဘူး”

“တောက်”

သူတို့ အတော်ကြီးကြာမှ လမ်းပေါ်ပြန်ရောက်သွားကြသည်။

ခုချိန်ထိတော့ ကံကြမ္မာကကိုယ့်ဘက်မှာ။

စီး ကားပေါ်ပြန်တက်မောင်းခဲ့တော့ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က

အလိုမကျစွာတွန့်ကုတ်နေခဲ့၏။

ညီ ထင်ရာလုပ်လာတာကို သူ့မှာ အပြစ်မဆိုနိုင်အား။

တကယ်ဒုက္ခရောက်ပြီဆိုတော့ ဝင်ပါခဲ့ပြန်သည်။

ရှေ့ဆက် ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာဦးမည်မသိ။

မာနသျှန်ဆိုသော မိန်းမ၏မျက်နှာကို သတိရမိသည်။

သူတို့က ညီနဲ့ ဘာဖြစ်လို့သဘောမတူတာလဲ။

ဘယ်လိုကွာဟနေတာတွေ ရှိလို့လဲ။

ဘာကြောင့်မှမဟုတ်ဘဲ ရည်းစားထားတာကိုပဲ လက်မခံ
နိုင်တာဆိုရင်တောင် ခေတ်ကာလ ခေတ်အမြင်နဲ့ကြည့်ဖို့ ကောင်း
တယ်။

ခိုင်မြဲသောအချစ်ကို ဘာနဲ့မှ တားဆီးလို့မရ။

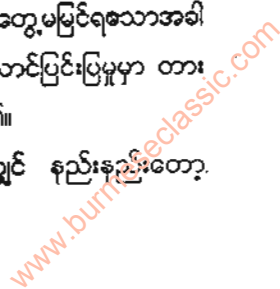
မိုက်ရှူးရဲချစ်တတ်သူတို့၏ မာနကပိုပြင်းသည်။

မလုပ်နဲ့ဆို ဝိုလုပ်ချင်၏။

ရှားပါးလေ တန်ဖိုးကြီးလေ။

နေ့စဉ်တွေမြင်နေရသည့်ချစ်ခင်စိတ်နှင့် မတွေ့မမြင်ရစသာအခါ
ထွက်ပေါက်ရှာချင်လာတတ်သော အချစ်မခံပူလောင်ပြင်းပြမှုမှာ တား
ဆီးခြင်းသည် မီးကိုကာသောဖယောင်းပဲ ဖြစ်၏။

ပြင်းပြင်းထန်ထန် တားမြစ်ချင်လာလျှင် နည်းနည်းတော့

ပြန်လျှော့ပေးထားဖို့လိုမယ်ဆိုတာ သူတောင်မှသိနေလျှင် သင်းတို့ မသိဘူးလား။

ခုတော့ ကျုပ်လွန်း၍ ချောင်သွားရသည့်အဖြစ်။

ငယ်သူတို့၏ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မှားယွင်းကုန်ရတာ တချို့

အုပ်ထိန်းသူများ၏ ထိန်းကျောင်းမှုညံ့ဖျင်း၍သာ။

ဘာမှ ပြန်၍ပြင်ဆင်ခွင့်မရှိတော့သော ညအမှောင်ထဲမှာ သူမောင်းနှင့်နေသည့်ကားသည် စောစောကလိုမဟုတ်တော့။ ကြိုးဆွဲ သည့်အတိုင်း ကောက်ကောက်ပါမလာဘဲ စိတ်ကောက်၍ ခြေကန်ရင်း လေးဖင့်စွာလိုက်ပါနေသည့် ခွေးကလေးတစ်ကောင်လို...။

အခန်း (၁၁)

“သားကြီးကဘယ်မှာလဲ”

“ကိုကိုမလာဘူး ဖေဖေ”

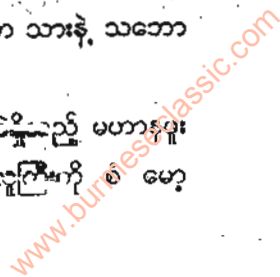
“မလာလို့ရမလား၊ ဒီသားအဘသုံးယောက်ပဲရှိတာ၊ ဒီ တိစ္ဆာမှာ သုံးခေါင်းလုံးရှိမှဖြစ်မှာပေါ့”

ဖေဖေက ရောက်ရောက်ခြင်း ကိုကိုကိုမေး၏။

ပြီးတော့ စုံကိုကြည့်၍...

“ပြောပါဦးသမီးရယ်... သမီးမိဘများက သားနဲ့ သဘော အတူရတဲ့အကြောင်း”

ကိုရဲ့ဖေဖေဆိုသော နှုတ်ချေမှုကလေးသည် မဟာနဂါး အရှင်ကျယ် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် အသားဖြူသောလူကြီးကို စီ မော့

ကြည့်မိသည်။

ချောမောသန်ပြန်သည့်ရုပ်သွင်ရှိသလောက် အပြောအဆိုလည်း နူးညံ့ပါသည်။ စည်းစိမ်ခမ်းနားဖြင့် တစ်သက်တာလုံး မကြောင့်မကြနော့လာခဲ့ရသူမှန်းလည်း သိသာလှသည်။

ကို့ကျမှ အသားညိုနေတာ ဘာကြောင့်လဲဟု ဖျတ်ခနဲ တွေးလိုက်မိသေး၏။ ကိုဟာ နူးညံ့ပြီးချိုနေတတ်သည့် မျက်နှာချောချောနှင့်ပေမယ့် အဖေဖြစ်သူလောက် မချောတာတော့ သေချာပါ၏။

“ပြော... သမီး၊ ဘာမှအားနာင့်ညွှာမနေနဲ့၊ ဖေဖေတို့က သားရှင်၊ မိန်းကလေးဘက်က တောင်းဆိုသမျှအားလုံး ဖြစ်စေရမယ် သူ၊ ဘယ်လိုမှသဘောမတူနိုင်ပါဘူးဆိုတာမျိုး ဖြစ်လာရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

နောက်ထပ်မေးတော့ စံ မျက်နှာလေးပျက်သွား၏။

လက်ဖဝါးကိုဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ကိုလက်ကို ကျန်သည့် လက်တစ်ဖက်နှင့် ထပ်အုပ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိတာ အားကိုးတကြီး။

အေးစက်နေသည့် စုံလက်ဖဝါးလေးကို ဖျစ်ဆုပ်ပြီး အထဲလေးက နားလည်၏။

“ဒီလိုဖေဖေ၊ သူ့ဒယ်ဒီက လောလောဆယ်နိုင်ငံခြားမှာ ဒီမှာ သူ့မာမိနဲ့အစ်မတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

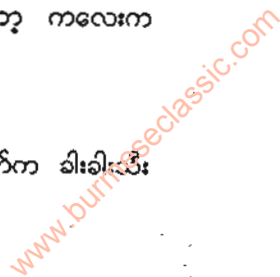
“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါကိုဖေဖေသိတယ်၊ သူ မင်္ဂလာကျိတ်

ပြော၊ သားငယ် ဒီမှာ ဒီလိုလုပ်လိုက်ပြီဆိုတာကို သတင်းရတာနဲ့ ဖေဖေ ရန်ကုန်ကိုဆင်းလာခဲ့တာ၊ မိုက်လိုက်တာလို့ပြောမလို့ အားတော့ခဲ့လာခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရောက်တော့ သားကိုချစ်ခင်စုံမက်လို့ သားနဲ့အတူလက်တွဲပြီး မိုက်ရဲခဲ့တဲ့မိန်းကလေးကိုမြင်ပြီး ဖေဖေ ပြောရက်တော့ဘူး”

ဦးဝဏ္ဏက စုံကို စူးစိုက်ကြည့်၍ ဆိုဖာမှာခပ်ဖြည်းဖြည်း ခင်တိုင်သည်။

“မိုက်ကြတာမှန်ပေမယ့် ဒါ ပြန်ပြီးပြုပြင်လို့ရတော့မှာမှ ဆက်ဘဲ၊ သမီးတို့ဘက်ကလည်း ဒီတိုင်းပဲမြင်စေချင်တယ်၊ ဖေဖေ ဦးဘက်က စွားရှင်၊ မိဘဝတ္တရား ကျေချင်တယ်၊ အထူးသဖြင့် နေ့မဆိုလည်းဟုတ်၊ သမီးလည်းဟုတ်နေပြီဆိုတော့ သမီးကိုလည်း ချစ်ချမ်းသာစေချင်တယ်၊ ဖေဖေတို့ဘက်က တာဝန်ကျေချင်နေတာ ဦး သမီးတို့ဘက်က အထင်တစ်မျိုးနဲ့ မောက်မောက်မာမာတွေ ခပ်လုပ်ထပ်ပြောလာရင်သာ အားလုံးစိတ်ညစ်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ၊ သေသဘောနဲ့ပြောရရင် မိဘတို့ဝတ္တရားအတိုင်း စီရင်ပေးကြတဲ့ မိဘမှာ အဆောင်အယောင်ပကာသနတွေ ပြိုင်ကြဆိုင်ကြတာမျိုး မပါချင်ဘူး၊ လူကြီးတွေက မုန်းကြငြိုးကြ၊ ပြီးတော့ ကလေးက ခင်နာငယ်ရမယ်”

ဦးဝဏ္ဏပြောတာတွေကို စံနားလည်သည်။ ရန်ကုန်ကိုရောက်ကတည်းက မာမိတို့ဘက်က ခါးခါးပီး

ဖြစ်နေကြတာတွေကို ကြားပြီးဖြစ်မှာပါ။

လူကြီးမို့မပြောပေမယ့် 'ညည်းတိုချမ်းသာသလို ကျုပ်လည်း ချမ်းသာတာပဲ' 'ကျုပ်သားကို ကျုပ်လည်းနှုတ်တာပဲ' 'ခွဲပစ်လိုက် စမ်းပါ။ ကျုပ်ကသားရှင်၊ ဂရုမစိုက်ဘူး' စသော မာနမျိုးတွေလည်း ရင်ထဲမှာ ပြည့်နှက်နေလိမ့်မည်။

သို့ပေမယ့် သူမကိုလည်း ငဲ့ညွှာလိုစိတ်ရှိနေသည်။

သူ့သားကိုလည်း အလိုလိုက်ချင်နေမည်။

ဦးဝဏ္ဏဆိုသည့်လူကြီး၏ သဘောထားကြီးမှုကို စံ နား လည်နေပါသည်။

မာမိတို့ဘက်က ဆိုးဝါးစွာပယ်ချနေကြသည့် အကြောင်း များကတော့ တင်းမာလွန်းပါ၏။

“လုံးဝသဘောမတူဘူး။ သူ့ဟာသူ ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ် သဘောမယူဘူး။ ကျွန်မညီမ လက်ထပ်တဲ့အဖြစ်ကို ကျွန်မ လက် မခံတာ”

မမက ခါးခါးသီး။

ဦးဝဏ္ဏက ရောက်ရောက်ချင်း ဖုန်းဖြင့်စေ့စပ်ခဲ့သည်။

မိန်းကလေးကိုပြန်အပ်ဖို့၊ ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ပြောဖို့၊

ဖုန်းချလိုက်ပြီးတော့ ဦးဝဏ္ဏမျက်နှာ မကြည့်လင်ခဲ့။

“လုံးဝသဘောမတူဘူးဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု တစ်ယောက်ယောက်ကို မေးသလိုမျိုးပြောခဲ့သည်။

“ပညာမစုံကြပေမယ့် လက်ထပ်သင့်တဲ့အရွယ်မဟုတ်ဘူး လို့တော့ ပြောလို့မရပါဘူး။ သမီးအစ်မက လက်ထပ်တာကိုပဲ ခါးခါး သီးသီးလက်မခံနိုင်တာ”

ဟု သူမမျက်နှာကိုကြည့်၍ ဝေဖန်ခဲ့သည်။

ဤမျှလောက် စကားဟလိုက်တာနှင့် မမ ဘာတွေပြော လိုက်ပြီကို စံသိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးဝဏ္ဏဘာပြောပြော မျက်နှာပူနေမိသည်။

ဒီမှာ တစ်မီးတစ်ရံတွေလက်ထဲမှာ သူမရောက်နေခဲ့ပြီ။

ညီမလေး မျက်နှာငယ်နေရှာမလားလို့များ မမ မတွေးမိ

ဘူးလား။

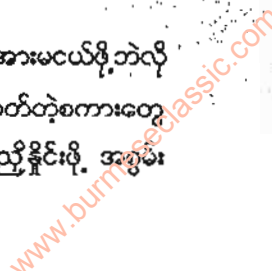
မာမိကကော စွဲကို ဂရုမစိုက်တော့ဘူးလား။

စံ မျက်ရည်တွေတွေ့လာသည်။

မျက်တောင်များဖြင့် ပုတ်ခတ်တားသီးနေမိစဉ် ချစ်သူကို အပိုင်တကြည့်ကြည့်ရှိနေသည့် အကဲက နားလည်စာနာမှုများနှင့်...

“စံက သူ့အစ်မနဲ့ လုံးဝမတူတဲ့သဘောရှိပါတယ် ဖေဖေ၊ သားကိုလည်းချစ်တယ်၊ သူ့အစ်မနဲ့ သူ့မာမိဘာပြောပြော ဖေဖေ စွဲကို တစ်မျိုးမမြင်ပါနဲ့။”

“ဖေဖေကနားလည်ပါတယ်၊ မိန်းကလေးအားမငယ်ဖို့ဘဲလို သား တစ်ဘက်နဲ့တစ်ဖက် ဖြစ်လာကြရင် ပုတ်ခတ်တဲ့စကားတွေ မိလားနိုင်တယ်၊ ဥပမာ ဖေဖေက ပြောလည်အောင်ညှိနိုင်ဖို့ အစွမ်း

ကုန်ကြီးစားမယ်၊ တတ်နိုင်သမျှ သည်းခံမယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်က
မလျော့ခဲ့ဘူးဆိုရင် သူတို့ဖက်မှာ မိန်းကလေးရဲ့အစ်မရှိနေသလို
ဖေဖေတို့ဘက်မှာ မင်းရဲ့အစ်ကိုရှိနေတယ်၊ လူကြီးချင်းကမဖြစ်သ
တာမဖြစ်ရအောင် ထိန်းသိမ်းကြပေမယ့် လူငယ်ချင်းက သည်းခံကြ
မှာမဟုတ်ဘူး၊ သားကြီးရဲ့သဘောကို ဖေဖေသိတယ်၊ အခု ဖေဖေ
ဦးဆောင်မှာပဲမို့လို့ သူ့ရှောင်နေတာ၊ ဖေဖေလိုပဲ ဟောဒီမိန်းကလေး
ကိုငဲ့ညှာနေတာမျိုးပဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ တစ်ဖက်က စကားတွေ
ဒီထက်လွန်ကျူးလာရင် သူငြိမ်နေမှာမဟုတ်ဘူး”

စံ ကိုမျက်နှာကိုပဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

အိမ်ထောင်တစ်ခုတည်ဆောက်ဖို့မှာ ချစ်ကြတာနဲ့တင်
မပြီးဘူးလား။

နစ်ဘက်မိဘ ချမ်းသာပြည့်စုံနေရုံနှင့် မပြီးဘူးလား။

ယောက်ျား ယောက်မ ခဲအို ခယ်မ

စသော အစွယ်အပွားတို့ဖြင့် ဤမျှ စိတ်ညစ်နေရဖို့တွေ
ရှိသတဲ့လား။

စံတွက်ခဲ့သော အိမ်ထောင်ရေးထဲမှာ စံရယ် ကိုရယ် မမနဲ့
မာမီရယ် ကိုဘက်က ဘယ်သူ့ဘာညာဆိုတာကို လုံးဝမတွက်မိခဲ့
အကဲက စံလက်ဖဝါးလေးကို တစ်ချက်ဖျစ်၍ ပြုံးပြသည်
ပြီးတော့ ခေါင်းခါပြ၏။

သူ့အစ်ကိုဆိုတာကို ဂရုမစိုက်နဲ့ဆိုတဲ့သဘောလား။

(ဗျူးစာပေ)

စံ မယုံပါ။

ခိုးပြေးခဲ့ကြသည့်နောက်နေ့မှာ ‘ကိုကိုရောက်နေပြီ’ ဟု
ပြော၍ စံကို အခန်းထဲကမထွက်ခိုင်းဘဲ အစ်ကိုကို ပျာပျာသလဲ
ထွက်တွေ့ခဲ့သည်။

အကြာကြီးနေ့ပြီးမှ ပြန်ဝင်လာပြီး သက်ပြင်းချသည်။

သူမ ဇွတ်မေးတော့မှ... .

“စံနဲ့ပတ်သက်ပြီးပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ပြောခဲ့သားပဲ၊

ကိုကိုနဲ့ စံအစ်မက ငြိထားခဲ့တာရှိပါတယ်လို့”

“ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ဖူးတာလားဟင်”

“အဲဒါတော့ ကိုယ်မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေမကောင်း

တာတော့သေချာတယ်၊ စံကို သူမလိုလားတာမဟုတ်ဘူး၊ မာနသွင်
မိညီမဖြစ်နေတာကို ဖယ်ထုတ်ချင်နေတာ”

“ကို”

ထိုနေ့ကတည်းက စံ ဝမ်းနည်းခဲ့ရသည်။

သူမနဲ့ ကိုရယ်

မမနဲ့ အထက်စီးဆိုသည့်လူ။

ဒီလေးယောက်ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ဆိုင်စွာ အမုန်းများ

ရစ်ဖွဲ့မိကြတာလဲ။

ဒါပေမဲ့ စံနဲ့ကိုကတော့ အသည်းနှင့်အောင်ချစ်ကြပါ၏။

ထို ထိုသောအကြောင်းများဖြင့် မမနှင့် ကိုရဲ့ကိုကိုတို့

(ဗျူးစာပေ)

ရှေ့လျှောက်ဘယ်လိုပြေလည်နိုင်မှာလဲ။

စိတ်ညစ်လျှင်မျက်ရည်ကျ၊ ဝမ်းနည်းလျှင် ငိုပစ်ချင်သော
စုံမျက်နှာလေးက သိသာစွာ အိုကျသွားရှာသည်။

သေချာမမြင်ဘူးသော်လည်း အထက်စီးဆိုသည့်လူကို သူမ
ကြောက်နေမိသည်။

မမနဲ့ ဘာတွေ ပြိုင်ကြဆိုင်ကြဦးမလဲ။

နောက်ထပ်တစ်ခါ ဖုန်းရှိရာထဲလျှောက်သွားသည့် ဦးဝဏ္ဏ
ကို လှမ်းကြည့်နေမိသော စုံမျက်ဝန်းလေးတွေမှာ စိုးရိမ်ခြင်းတွေ
အပြည့်။

အထက်စီးဆီကို ဆက်မှာလား။

မမတို့ဆီကိုလား။

မမတို့ဘက်မှ ထို့ထက်ပြင်းထန်သော ငြင်းဆန်ပြတ်သား
မှုတွေ ထပ်ရောက်မလာပါစေနဲ့။

ကိုရဲ့ ကိုကိုလည်း ကျေကျေနပ်နပ်ဖြစ်သွားပါစေ။

အကဲက စိုးရိမ်နေသည့် စုံပုံးလေးကို ဖွဖွဖက်ကာ...

“မစိုးရိမ်နဲ့နော်၊ ကိုယ် ကိုကိုကိုပိုင်ပါတယ်”

ဟုတ်ရဲ့လားကိုရယ်လို့ မမေးဖြစ်ခဲ့။

အခန်း (၁၂)

သျှန် မာမိမျက်နှာကို တအံ့တဩကြည့်မိသည်။

နေရာတကာ ‘သမီးပဲဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ’ ‘သမီးကောင်းမယ်
ဆင်ရင်လုပ်ပေါ့’ စသော ယုံကြည်စိတ်ချမှုများနှင့် ဘယ်တော့မှပြန်
ကြည့်တတ်ခဲ့သူက...

“ဒီကိစ္စ သမီးပြောသလို အပြတ်အသက်လုပ်လိုက်လို့

ဖြစ်ဘူး” ဟုပြောလာခဲ့၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... မာမိ”

ဆိုဖာတွေနောက်မှာ လက်ပိုက်ရပ်နေသည့်မာမိနားကို ထ
နားမိရင်း သျှန် နားမလည်နိုင်စွာမေးမိသည်။

ထို့နောက် မာမိဒါကိုပဲထပ်၍ အတည်ပြုမလာမီ...

“လူမှုရေးတွေ ဖြစ်သင့်တာတွေကို ထည့်မတွက်ပါနဲ့မာမီ၊ ဒါ... အိမ်ထောင်ရေး၊ ညီမလေးရဲ့ဘဝတစ်ခုကလွဲပြီး ဘာကိုပဲနေရမှာလဲ၊ ခုနေ သျှန်တို့ စံကိုပြန်သိမ်းလိုက်ကြည့်ပါလား။ အဲဒီကောင် သည်းပြလွမ်းပြရင်တစ်ပတ်ပေါ့။ ဘာဖြစ်လဲ 'ငါကယောက်ျားလေး' ဆိုပြီး ချက်ချင်းလက်မထောင်သွားမှာပဲ... ကြည့်နေ”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာ သမီး၊ ကိုယ်ကမိန်းကလေးရင်”

“မဟုတ်ဘူး... မာမီ၊ ဖြစ်ပြီးမှထူးဘူးဆိုပြီး သျှန်တို့က မထူးစိတ်ပိုက်လိုက်ရင် ညီမလေးတစ်ဘဝလုံး ဆုံးရှုံးသွားရမှာ၊ ခုဟာ က ရည်းစားမထားခဲ့ဘူးဘဲထားပြီး ရူးရှူးမိုက်မိုက်ဆုံးဖြတ်သွားတာ၊ ချစ်တယ်ကြိုက်တယ်ဆိုတာ ရည်းစားစာရေးတတ်ရုံနဲ့ ဟုတ်လှပြီထင်နေတဲ့အရွယ်၊ နောင်တစ်ချိန်ရင်ခုန်ပြေသွားရင် အစကနေပြန်ကောက်လို့ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ခုနေ သဘောမတူဘူးဆိုပြီး ပြန်သိမ်းထားလိုက်ရင် မကြာခင် နေသားတကျဖြစ်သွားမှာပါ”

“သမီးကထင်သလား”

မာမီမျက်နှာက သူမထင်ထားတာထက် အများကြီးလေးနက်နေသည်။

စကားတစ်လုံးပြောဖို့ပြင်တိုင်း အကြာကြီး နောက်ပြန်မကြည့်ဘဲ ခြေစုံရပ်ကာ ...

“ဒါဟာ နေသားတကျဖြစ်သွားနိုင်တဲ့ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူး သမီး၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝအရေးဟာ သမီးပြောသလောက်

လွယ်ဘူ။ မိဘ မွေးချင်း၊ အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့အနာဂတ်၊ အားလုံးကိုထည့်တွက်ရမယ်၊ ဒီနေရာမှာ သမီး ခဏလေးနောက်ဆုတ်နေဦး၊ မာမီဆုံးဖြတ်မှဖြစ်မယ်”

“ဆုံးဖြတ်ပါမာမီ၊ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးရဲ့အနာဂတ်ကို သျှန်တို့ရဲ့လက်ထဲမှာ တစ်ဝိုင်းတစ်စိပ် ဆက်ယူရယူရ ပြန်ယူကြရအောင် မိ ညီမလေးစိတ်ပျော့တာ ယုံလွယ်တာ ကြောက်တတ်တာ အမြဲတမ်း အနီးကပ်နေရတဲ့သျှန်က ပိုသိပါတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံတွေလက်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှစိတ်မချနိုင်ဘူး”

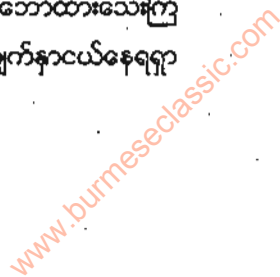
“တစ်ခါတစ်ရံနဲ့ဆိုတာ ခုမဟုတ်လည်း နောင်တစ်ချိန်မှာ ဆက်ဆံရမှာပဲလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တစ်မိသားနဲ့တစ်မိသားမှ ဆက်ထပ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူးလား၊ သမီးရဲ့ညီမကို ဘယ်အချိန်ထိ သမီး ဝှက်ထားလို့ရမှာလဲ”

သျှန် နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်၍ ငြိမ်ကျသွားရှာသည်။

မာမီက သျှန်ဆီကိုပြန်လျှောက်လာကာ ...

“ညီမလေးအပေါ် သမီးစေတနာထားတာကို မာမီသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ခံစားချက်နဲ့သူ့ဘဝကို မာမီတို့ ဖယ်ကြည့်လို့မရဘူး။ နုလောက်ဆိုရင် ဟိုဘက်ကမိသားစုကသာ စိတ်သဘောထားသေးကြာ ဘယ်ဆိုရင် သမီးရဲ့ညီမလေးတစ်ယောက်တည်း မျက်နှာငယ်နေရရှာ ခဲ့”

သျှန် မျက်နှာလေးပျက်သွား၏။

ဒါကို သူမမေ့နေခဲ့ပါ၏။

“စိတ်လျှော့လိုက်ပါသမီးရယ်၊ မာမိမှာလည်း ခရီးသွားဖို့ ကိစ္စက အားလုံးစီစဉ်ပြီးနေပြီ။ မင်္ဂလာကိစ္စကိုလက်ခံပြီး ညီမလေး မျက်နှာမငယ်အောင် မာမိတို့စီစဉ်ပေးကြတာပေါ့။ ပြီးတော့ သမီးတို့ ဒယ်ဒီကို အကြောင်းကြားရမယ်။ သူလာနိုင်မှာမဟုတ်ပေမယ့် ခွင့် ပြုဖို့ပေါ့။ မာမိရောက်သွားရင်လည်း ထပ်ပြောပြမယ်။ ကျေနပ်ကြည့် ဖြူမယ်ဆိုရင်လည်း သမီးဒယ်ဒီဆီက လက်ဖွဲ့ သပ်သပ်ရောက်လာ မှာပါ။ သူတို့ဖုန်းဆက်တာ နှစ်ခါရှိပြီဆို၊ ဒီတစ်ခါဖုန်းဆက်ရင် သမီး လက်ခံလိုက်တော့နော်”

သျှန် ဘာမှမပြောနိုင်တော့။

ရင်ထဲမှာ ရှိသမျှအရာအားလုံးဟာ ညီမလေး မျက်နှာငယ် နေရာပြီဆိုသော အသိတစ်ခုကြောင့် အရည်ပျော်သွားခဲ့သည်လား။

ထိုအခါ သူတို့ဘက်က နောက်ထပ်ဆက်သွယ်မလာခဲ့လျှင် ဆိုသည့် စိုးရိမ်စိတ်က ဖြစ်လာခဲ့၏။

အောင်ကျော်ခေါ်မှ ဗျာထူးရမည့်အဖြစ်က ပိုဆိုးတော့မည်။

ညီမလေးကိုများ လက်ညှိုးထိုးမဲ့ရှဲ့ကာ ကဲ့ရယ်နေကြပြီ လား။

စိုးရိမ်ခြင်းတို့နှင့် မျက်လုံးတို့က ဖုန်းဆီအရောက်မှာ ထမြည်လာသောဖုန်းသံကြောင့် လူက ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

မာမိနဲ့သျှန် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည်။

(ဗျူးစာပေ)

ညီမလေးပါသွားပြီးကတည်းက ဖုန်းလာတိုင်း ဒေါသထွက် တာ မာမိနာမုန်းနှင့် ကောက်ယူနားထောင်ခဲ့ဖူးသည့်လက်တို့က အာကြောင့်မုန်းမသိဘဲ မငြိမ်သက်ဘဲဖြစ်နေမိ၏။

မာနသျှန်ဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ရင်ထဲမှာလည်း ချစ် ဆတ်သောချစ်ခြင်းများစွာနှင့် ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၁၇)

သိရိစံတို့ဘက်ကလည်း စေ့စပ်တောင်းရင်းအပ်နှံခြင်းကို လက်ခံခဲ့သည်မှီ သူမတို့ဘက်က လိုအပ်သမျှအားလုံးပြင်ဆင်၍ စောင့်ကြိုနေခဲ့၏။

ဦးဝဏ္ဏတို့ဘက်ကလည်း ပြည့်စုံစွာပြင်ဆင်ပြီးသွားခဲ့ကြသည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဘက်မှ ရှေ့နေရှေ့ရပ်များနှင့်တကွ လူကြီးတွေစုံညီနေကြ၏။

သို့သော် စီးရောက်မလာသေးသဖြင့် ဦးဝဏ္ဏက ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းပါရန်ပြောထားသဖြင့် စေ့စပ်ဆွေးနွေးပွဲက မစဖြစ်သေး။

အနားမှာထိုင်နေသည့် စုံလက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားကာ ဦးဝဏ္ဏဆိုသောလူကြီးဘေးမှာထိုင်နေသည့် သူ့ထက်ကဲထံ မကျေ

(ဗုဒ္ဓစာပေ)

နှပ်သော သျှန်မျက်လုံးတွေ တစ်ချက်စေ့သွားသည်။

“သားကြီး မရောက်သေးပါလား”

“ကိုကိုကို သား သေချာပြောထားတာဖေဖေ၊ လာမှာပါ”

ထိုသားအဘ ပြောနေကြတာကိုလည်း သူမကြားနေရ၏။

နဂိုက မကြည်ဖြူခဲ့မိသည့်စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်ခြင်းတွေ ဖြစ်လာခဲ့၏။

လူကြီးတွေစုံနေပြီ။

အဲဒီတစ်ယောက် ဘယ်လောက်အရေးကြီးနေလို့လဲ။

မာမီလည်း လည်ပင်းရှည်၍ မျှော်နေရသည့်အဖြစ်။

ဒါကို သျှန်မကျေနပ်ပါ။

“သူက ဘယ်လောက်တောင်အရေးပါနေလို့လဲ စံ၊ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ”

စုံကိုငဲ့ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည့်သျှန်စကားကို အကဲ ကြားသွား၏။

မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားကာ စုံကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

နှစ်ဦးနှစ်ဘက်ပြေလည်ဖို့သာ လိုသောအချိန်မှာ သျှန်မကျေနပ်ဖြစ်နေခြင်းကို စိတ်မကောင်းနိုင်။

ဒါပေမဲ့ လှမ်း၍ဖြေရှင်းပြဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်။

ထိုစဉ် ခြံထဲသို့ မောင်မောင်လာသည့်ကားတစ်စီးကို အသံလုံး

(ဗုဒ္ဓစာပေ)

လှမ်းမြင်လိုက်ကြ၏။

“ကိုကိုလာပြီ ဖေဖေ”

ဖေဖေဟုပြောလိုက်ပေမယ့် သျှန်ကြားအောင် အကဲက
လေသံကိုမြင်လိုက်သဖြင့် အားလုံးကြား၏။

“ဟင်”

အထက်စီး

နဲ့သာရောင်ရှပ်လက်ရှည်ပွပွနှင့် ရေညှိစိမ်းခပ်ဖျော့ဖျော့
အရောင်ရှိသော ဘောင်းဘီရှည်ပွပွကိုဝတ်ထား၏။

အမြဲမြင်နေကျအတိုင်း ဆံပင်တွေက ပခုံးအောက်ထိရှည်
နေသော်လည်း ခပ်ပါးပါးပျော့ပျော့ခို အကြည့်ရဆိုးမသွား။

သူသည် အားလုံး၏ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းကျဲများနှင့်လျှောက်ဝင်
လာစဉ် သျှန်မျက်နှာလေးထဲမှ အကြည့်တွေဝေသွားသည်။

သူက သျှန်အံ့သြနေသလို မအံ့သြဘူးလား။

စံဟာ သျှန်ညီမဆိုတာ ကြိုသိနေခဲ့သလား။

သျှန် မျက်မှောင်ကုတ်လျက် စဉ်းစားနေမိဆဲ သူမရှေ့
တည့်တည့်မှာပဲ တမင် အလွတ်ချန်ထားသည့်ကုလားထိုင်မှာ သူက
ဝင်ထိုင်သည်။

“မင်းက...”

ဦးမင်းလူ၏ဘေးမှ စက်ရုံမန်နေဂျာလည်းဖြစ် သျှန်တို့နှင့်
လည်း ဆွေမျိုးမကင်းသော ကိုမောင်နိုင်က ထပ်၍ လက်ညှိုးထိုး

(ဗုဒ္ဓစာပေ)

မတတ် တအံ့တသြဖြစ်သွားပြန်သည်။

ဒို့ပြင်လူတွေကတော့ နားမလည်ကြသေး။

ဦးမင်းလူက တစ်ချက်ငေးသွားပြီးမှ ပြုံးလိုက်ကာ...

“မှတ်မိပြီ... ကလေးထွက်ပြေးတဲ့ညက ကျုပ်တို့ကားကို
ခရီးဖင့်အောင် တမင်လိုက်ချိတ်တဲ့ကား။ ကားမောင်းလာတာ မင်း
မဟုတ်လား”

“ဟား... ဟား... လူငယ်တွေ တတ်လည်းတတ်နိုင်
တယ်နော်၊ စွန့်စားရဲလိုက်တာလည်းလွန်ရော၊ အဲဒီညက ကံကောင်း
လို့”

“ဪ... အင်း... ကျွန်မမှတ်မိပြီ”

မာမိထံမှ နောက်ဆုံးအသံထပ်ထွက်လာတော့ သျှန် သဘော
ပေါက်သွား၏။

လူကြီးတွေကတော့ ပြုံးနေကြတာပင်။

“ညီအစ်ကိုဆိုတော့ ကာကွယ်ရမယ့်တာဝန်ရှိတယ်လေ၊
အဲ... သဘာဝကျတာပဲဟာ”

ဘေးလူတချို့ကပါ ဝင်၍နောက်ကြ၏။

စီး မပြုံးဖြစ်ပါ။

မျက်ခုံးနှစ်ဖက် အနည်းငယ်တွန့်ကျသွားကာ သျှန်ထံ
ဇာတ်ခနဲကြည့်မိသည်။

အေးစက်စက် အထင်မြင်သေးသောမျက်ခန်းများကို

(ဗုဒ္ဓစာပေ)

ချက်ချင်းနားလည်လိုက်၏။

ဒီမိန်းမ အထင်လွဲပြန်ပြီ။

“ဒါ... ကျွန်တော့်သားကြီးပါ။ နာမည်က အထက်စီးတဲ့ ကံ... လူစုံပြီဆိုတော့ သားရေးသမီးရေးကိစ္စ ဆွေးနွေးလို့ရပါပြီ ခင်ဗျာ”

လူကြီးတွေဘာတွေပြော၍ ဘယ်လိုပြောလည်သွားကြသည် မသိ။

မျက်ဝန်းနှစ်စုံကတော့ မကြာခဏမလုတ်တိုက်ကာ အနိုင် မခံ အရှုံးမပေး တိုက်ပွဲဝင်နေခဲ့ကြ၏။

မတဲ့ကြသည့်လူနှစ်ယောက်အကြောင်းကို သိထားကြသော စံနဲ့အကဲတိုမှာလည်း စီးနဲ့သူနဲ့အခြေအနေကိုမြင်နေရကာ မသက် မသာတွေဖြစ်နေခဲ့ရှာသည်။

အထူးသဖြင့် စံ မျက်နှာလေးငယ်နေသည်။

ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်တောင် အငြိုးတကြီးဖြစ်ခဲ့ကြ

တာလဲ။

(ဗုဒ္ဓတပေ)

အခန်း (၁၄)

“သားငယ်ကို ဖေဖေ သပ်သပ်လက်ဖွဲ့မနေတော့ဘူး။ ဒီတိုက် တိုပဲ သူတို့နေကြပစေ၊ သားကြီးလည်း ညီလေးနဲ့ဒီမှာပဲနေမလား၊ ဆခြားမှာ ဖေဖေဝယ်ပေးရမလား”

ပြန်ခါနီးတော့ ဖေဖေကပြောလာသည်။

သားအဘ တမင်ဆုံဖြစ်အောင်ဖန်တီး၍ သားကျေနပ်အောင် ငြိုးစားတာလည်းဖြစ်၏။

စီးကတော့ အနည်ငယ်မျှလျှော့မပေးခဲ့ပါ။

“ကျွန်တော့်အတွက်အပူပါနဲ့ ဖေဖေ၊ ညီကိုသာ ပြည့်စုံ အောင်လုပ်ပေးလိုက်ပါ”

သူ ဒါပဲပြောခဲ့သည်။

(ဗုဒ္ဓတပေ)

အတူတူနေပြီးဘာလုပ်မှာလဲ။ သူများလင်မယားနားမှာ ကန့်လန့်ကန့်လန့်၊ ညီတစ်ယောက်တည်းတုန်းကတောင် အတူနေဖို့ သူ စိတ်မကူးခဲ့တာ။

ဒေါ်မေရီစံလည်း မက်လာပွဲပြီးသည်နှင့် နိုင်ငံခြားထွက်သွားခဲ့၏။ မိဘတွေပြန်သွားကြတော့ လှပသောတိုက်ကြီးထဲမှာ စံရယ် အကဲရယ် နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့၏။

ပြီးတော့ ကြီးကြီးဒေါ်ပုရယ်...။

“စံ... ဒီတိုက်ကိုကြိုက်ရဲ့လားဟင်”

“ကြိုက်တယ်ကို၊ အရမ်းလှတာပဲ၊ တိုက်ကကြီးပေမယ့် ချောက်ချားစရာပုံစံမျိုးလည်းမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ အထဲမှာအေးနေတာပဲ။ နာမည်တစ်ခုခုပေးရအောင် ကို၊ မကောင်းဘူးလား”

“အင်း... ကောင်းတယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ဘာမစဉ်းစားနဲ့၊ ဘာမှလည်းလုပ်မနေနဲ့ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို အကဲက ခန်းဆီးအသစ်တွေထုတ်ယူနေသည် ဗီရိုနားကနေ စံကိုယ်လေးကို ဆွဲဖက်ထားလိုက်၏။

“ကိုယ်ကလည်းကွာ၊ ဘာမှန်းမသိဘူး”

“ဘာ ဘာမှန်းမသိရတာလဲ၊ ခိုးပြေးလာတော့လည်း မိန်းမပိုနေလို့ ချောရ စိတ်ညစ်ရ၊ အားလုံးအေးချမ်းသွားတော့လည်း စံတတောက်တောက်နဲ့ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေမှန်းမသိဘူး၊ မရဘူး”

“အို... လွတ်စမ်းပါ... ကိုနော်”

(ဗူးစာပေ)

စံကိုင်ထားသည်ခန်းဆီးစတွေ လွတ်ကျကုန်သည်။ ကိုကိုထုနှက်ရင်း နုအိသောပွေ့ရာကြီးပေါ် ပစ်ကျသွား၏။ ရင်ခွန်ကြည့်နူးသော ရယ်မောသံများနှင့် လောကကြီးတစ်ခု

ဆုံး သာယာနေ၏။

ထိုစဉ် ...

“တင်းတောင်... တင်းတောင်”

“ဟာကွာ”

အိမ်ရှေ့ကလူခေါ်ဘဲလ်သံကြောင့် အကဲ ရှုံ့မဲ့သွားတော့ စံက ချယ်၏။

“သွားလေ ကိုဇူး... တော်ကြာ ကိုကြီးဖြစ်နေဦးမယ်”

စံက ကိုကို့ကို ကိုကြီးဟုခေါ်သည်။

သူ ခေါင်းခါ၍...

“ကိုကိုက ဒီလိုအချိန်မှာ ဧည့်သည်လာလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။

ထုံးဝသေချာတယ်... ဟွန်း... ဒီဧည့်သည်မျိုးကို နဖူး ဆယ်ချက် လောက်တောက်ပစ်ချင်သေးတယ်”

အကဲ ထွက်သွားသည်နှင့် စံလည်း ထွက်လိုက်လာခဲ့မိ

သည်။

ဝင်လာသူက မမ...။

“ဟင်... မမ”

စံ အံ့ဩသွားပြီးမှ စောစောက ကိုကြမ်းဝါးတာကိုသတိ

(ဗူးစာပေ)

ရကာ ဇက်လေးပု၍ပြုံးလိုက်မိ၏။

မျက်နှာပျက်ပျက် မလုံမလဲနှင့် မြင်မြင်ချင်းဟဲခနဲရယ်သော အကဲကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ကြည့်မိဆဲ နောက်ကလိုက်လာသည့်စံကို ပါ ပြုံးစိစိနှင့်မြင်လိုက်ရသဖြင့် အကဲခတ်သောသူနဲ့ မျက်လုံးတို့ထဲ နှစ်ယောက်ထံမှာ စူးစူးရဲရဲဖြစ်သွား၏။

“မမ... မမ ထိုင်လေ”

စံ မျက်နှာကိုချက်ချင်းပြုပြင်ကာ မမလက်ကိုဆွဲ၍ ခေါ်မိ၏။

“မထိုင်တော့ဘူး။ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ပန်းအိုးတွေထဲ အသစ်တွေကော အဟောင်းတွေကော ဘာလုပ်ထားတာလဲ”

“ရှင်... ဩော်... ဟို... အဲ့ဒါလေ... ပန်းအိုးတွေ နေရာပြန်ချမလို့မမရဲ့။ အသစ်တွေဖြည့်တဲ့နေရာဖြည့်ဖို့လေ။ မလုပ် ဖြစ်သေးတာ”

“ဟိုမှာ စုပုံနေတဲ့ဆိုဖာအဟောင်းတွေနဲ့ ကွန်ပျူတာ ကကော”

ဧည့်ခန်း၏အတွင်းထောင့်ဆီသို့ သျှန်ကြည့်သည့်အတိုင်း စံတို့နှစ်ယောက်လုံး လိုက်ကြည့်မိသည်။

အကဲက ပြုံးတော့လို့မဲ့တော့မလို့နှင့် စံကပဲ...။

“အဲ့ဒါတွေလည်းသိမ်းမှာ မမရဲ့။ ဟိုလေ ခြံစောင့်ကို နှိပ်ထားတာပြန်မလာသေးလို့၊ ကိုတစ်ယောက်တည်းမှ မနိုင်တာ”

သျှန်က အလိုမကျ။

“မနိုင်ရင်လည်း နိုင်တဲ့လူနဲ့လုပ်ပေါ့၊ ဒီလိုတွေစုပုံထားတာ ဘယ်လောက်ရုပ်ဆိုးလဲ၊ အရင်ပြီးရမယ့်ဟာကို အရင်ရှင်၊ ပြီးမှ ကျန်တာဆက်ခိုင်း။ ဟိုဟာမပြတ် ဒီမှာမပြတ်နဲ့ စိတ်က တောင်ခုန် မြောက်ခုန်ဖြစ်တာမကောင်းဘူး”

အကဲ မျက်နှာမဲ့သွားသည်။

စံ ကိုကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်မိ၏။

“အလုပ်သမားဆိုတာ ကိုယ်ကခိုင်းတတ်မှ၊ ကိုယ်တိုင်စံနစ် ရှိမှ ကိုယ့်ကိုလေးစားတာ၊ လက်ညှိုးထိုးမှာလား၊ ခိုင်းမှာဆိုခိုင်းပစ်၊ ကိုယ်လုပ်မှရမှာမျိုးဆိုလည်း ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ်တတ်တာကို သူတို့ သိအောင် လုပ်ပြရတယ်၊ ကိုယ်ကတော်မှ ကိုယ့်လိုတော်အောင် ပြောနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလား၊ အိမ်ရာအသစ်ကိုပြောင်းရွှေ့တယ်ဆိုတာ ပထမဆုံးဦးစားပေးလုပ်ရမှာက ပြောင်းရွှေ့တဲ့ကိစ္စ၊ အားလုံးပြည့်စုံ မှ နား၊ ကြည့်စမ်း အားလုံးရှုပ်ပွနေတာပဲ၊ အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ အရည် အချင်းဟာ မိန်းမနဲ့ပဲဆိုတာမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ထောင်ဦးစီးနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်”

လှည့်လာပြီ...။

အကဲ နှာခေါင်းကိုတစ်ချက်ပွတ်၍ မျက်နှာငုံထားလိုက် သည်။

ကြောက်၍တော့မဟုတ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ မိန်းမ စိတ်ညစ်သွားမှာစိုးလို့။

“ကိုယ့်သားမယားကို ညှာတာအလိုလိုက်တာလည်းရှိရမယ် ဆုံးမပြောဆိုတတ်တာလည်း လိုတယ်။ မင်းကိုယ်တိုင် ဘာမှ လက်ကြောမှတင်း မျှော်ပျက်ပျက်ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့တင်းသွားမိ၏။

စံ မျက်ဝန်းလေးတွေကိုမြင်တော့ သူ ငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။ သူ့နိက ဘာကိုမှကရမစိုက်။

“ခြံစောင့်က ပန်းပင်ပါစိုက်ပေးသလား”

ဟု ထပ်မေး၏။

စံကပဲဝင်ဖြေသည်။

“ဟုတ်တယ်မမ၊ အဲဒီအတွက် လခတိုးပေးထားတယ်လေ”

“တိုးမပေးနဲ့၊ မာလီသပ်သပ်ထပ်ရှာ၊ ကိုယ့်တာဝန်နဲ့ကိုက်”

ဆိုတော့ အလုပ်ကိုလေးစားတယ်၊ လခဘယ်လောက်ပဲပေးထားတာ အလုပ်နှစ်လုပ်လုပ်နေရတာဆိုတဲ့ ပြယုဂ်နဲ့ သူတို့ကတော့ အခွင့်အရေးယူမှာပဲ။ ကိုယ်လခတိုးပေးရတာ ပေါ်လွင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ခိုင်းချင်တိုင်း ကိုယ်ကပဲပြန်ငဲ့နေရမှာ၊ ကြီးကြီးဆိုတာကကော မင်းဆွေမျိုးလား”

မျက်နှာကြည့်၍မေးလာတော့ အကဲက ခေါင်းမာလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်ကတည်းက ထိခိုက်ကျောင်းလာခဲ့တဲ့သူ၊ မန္တလေးကနေ ဖေဖေက ဒီမှာနေဖို့လွှတ်လိုက်တာ”

သူ့နိက တကယ့်မိန်းမကြီးတစ်ယောက်လို ခေါင်းဆတ်ညိုတံ၏။

“ဒါဆို သူပဲချက်ပြုတ်နေတာပေါ့”

“ဟုတ်”

“လျှော်တာဖွတ်တာကော”

“သူပဲလုပ်တာ”

“မလုပ်စေနဲ့တော့၊ အိမ်ဖေါ်တစ်ယောက် မမရှာပေးမယ်၊ အဝတ်ဖွတ်လိုက်၊ ပြေးချက်လိုက်နဲ့မကောင်းဘူး။ သူလည်းလူကြီးဆိုတော့ ပင်ပန်းမှာပေါ့၊ ညီမလေးကလည်း ကျောင်းစာတစ်ဖက်နဲ့”

သူမကပဲ စီမံခန့်ခွဲပေးနေပြန်သည်။

မထိုင်တော့ဘူးဟုဆိုပြီး မတ်တပ်ကနေပြောသွားလိုက်တာ ခုန်သုတ်တံလဲနေတာကအစ ကောက်သိမ်း။

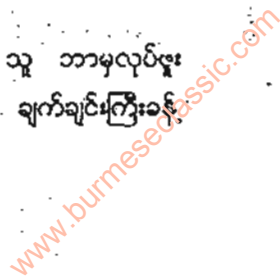
ဆိုဖာကျော့ခိုက ဇာအုပ်ရွဲနေတာကိုလည်း မချနဲ့။

တမျှစ်တောက်တောက်ပြော၍ နောက်ဆုံးကျတော့ သူ့ညီမညီတာမရှိ။

“မင်းက မြင်တတ်မှပေါ့”

ဟု သူ့ကိုပဲအပြစ်တင်သည်။

“ညီမလေးက တကယ့်ကလေးလိုပဲ၊ သူ ဘာမှလုပ်ဖူးတိုက်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်ရှင်မလို မင်း သူ့ကို ချက်ချင်းကြီးခန့်အပ်လိုတော့မရဘူး” တဲ့။

ဒီကောင်ကတော့ ဒါမျိုးတွေလုပ်ဖူးကိုင်ဖူးခဲ့တဲ့ လေးဆယ်
ကျော်ငါးဆယ်အရွယ်ကြီးလား။

မကျေနပ်တာတွေတော့စလားပြီ။

“ကဲ... မပြန်မယ်၊ ရှေ့... ဒါလာပေးတာ”

ပြောနေရင်း လက်ကိုင်အိတ်ကိုဖွင့်နေသည်။

ထုတ်လိုက်တော့ ရွှေဘူးလေးတစ်ဘူး။

“ဒီမှာလေ... ပတ္တမြားလက်စွပ်နှစ်ကွင်း၊ ညီမလေးတို့

အတွက် မမ ဆင်တူလုပ်လာတာ”

ရွှေသားကို ကြည့်လှပနေအောင် ဒီခိုင်းခတ်၍လုပ်ထားသည်။

ပတ္တမြားလက်စွပ်က မိန်းမဆန်နေတာလည်းမဟုတ်။

ပတ္တမြားက အရည်လဲနေသည်။

မိန်းမနဲ့ကော ယောက်ျားနဲ့ပါ လိုက်ဖက်နေ၏။

တကယ်စေတနာရှိလို့ လုပ်ပေးတာလား၊ လာကြားတာလား။

“ညီမလေးက လက်ဝတ်လက်စားဆို လစဉ်လဲဝတ်တာ

သူ့အတွက် ဒီခိုင်းမထပ်အောင် စဉ်းစားရတာတစ်လုပ်ပဲ၊ ခုတော့

ဒီတာဝန်ကို မင်းယူရမယ်၊ ညီမလေးကိုတော့ စိတ်မဆင်းရဲပါစေနဲ့”

တဲ့၊

သူပဲ ချစ်တတ်တယ်ထင်နေသလား။

အရေးထဲ ကပ်ကြားနေတာကရှိသေးသည်။

လစဉ်မဟုတ်ဘူး။ တစ်နေ့တစ်မျိုးဆင်နိုင်တယ်ဟု ပြောဖန်

ဆိုက်ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ‘မိဘစည်းစိမ်နဲ့မကြွားနဲ့၊ အထင်ကြီးစရာမရှိဘူး’

ဟု ဒီမိန်းမပါးစပ်က ထွက်ကျလာနိုင်သေးသည်မို့ မပြောဖြစ်။

စံနဲ့မတိမ်းမယိမ်းပဲဟာ သူ့ကိုယ်သူ တကယ့်မိန်းမကြီးလို

ဗွန်း။

ဒါကြောင့် ကိုကိုနဲ့မတည့်တာ။

“မမ မြန်မယ်”

“ပြန်ပေါ့... ဟာ...”

လွှတ်ခနဲ ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုပြန်ပိတ်လိုက်ပေမယ့် ထွက်သွားပြီ။

သူ့နံ့က ခပ်စူးစူးကြည့်၏။

ပြီးတော့ နားလည်သည့်အပြုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးကို မသိ

ဇောမဲ့၏။

ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကားပေါ်တက် မောင်းထွက်သွားသော်

လည်း သူ့မှာ မျက်နှာပူတုန်း။

စံက နှုတ်ခမ်းလေးစုလျက် သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲဆိတ်

သည်။

“အား... သေပြီ”

“သေလေ... သေပေါ့၊ မမကို ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“မပြောပါဘူး။ တကယ်မရည်ရွယ်ဘူး၊ လွှတ်ခနဲ ထွက်

သွားတာ”

ပြောနေရင်း ရုပ်က စပ်ဖြူကြီးဖြစ်လာတော့ စံက မျတ်စောင်းထိုးသည်။

“လွှတ်ခနဲထွက်မှာပေါ့၊ မမကို ကိုက ပြန်စေချင်နေတာကို”

“အဲဒါတော့ လုံးဝဟုတ်တယ်၊ ဘယ်နှယ်ကွာ၊ ရောက်လာတာနဲ့ဆူလိုက်တာ မထိုင်ဘဲပြန်သွားလို့၊ ထိုင်များထိုင်ရင် ဒီနားအရည်ပျော်ပြုတ်ကျသွားနိုင်တယ်”

“ကိုနော်”

စံ မျက်နှာလေးညှိုးသွားသည်။

နှာသီးဖျားလေးတွေ ရဲတက်လာ၏။

“ဟာ... စံ... စံ... ဝမ်းနည်းသွားလား၊ ဆော့ရုံကိုယ်က ချစ်လို့စတာပါကွာ၊ မကြိုက်ရင် နောက်မပြောတော့ဘူး”

“မပြောပေမယ့် ကိုရင်ထဲမှာ မမကို မလိုလားဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပဲ၊ စံက မမကိုသိပ်ချစ်တာ၊ ကိုကိုလည်းချစ်တယ်၊ စံချစ်တဲ့သူနှစ်ယောက် မသင့်မြတ်ကြတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ”
ပြောရင်း စံ မျက်ရည်ကျ၏။

သူ့မှာ စံကိုဖက်ထားကာ မျက်ရည်သုတ်ပေးရင်း ချော့တော့သည်။

“ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမထားဘူး”

“ကိုယ်ကပဲ လျော့ပါ့မယ်”

“သူ့ဘာပြောပြော ဘာဆူဆူကွာ”

(ဗုဒ္ဓတပေ)

ပေးလိုက်ရတာ ကတိတွေအထပ်ထပ်။
ကိုကိုရေ... ကိုကို့စကားနားမထောင်မိလို့ ဟု စိတ်ထဲမှာ
ပြန်တမ်းနေတာများ စံကြားသွားရင် ချိုးပွဲချင့်မလားမသိ။

အခန်း (၁၅)

“အား”

“ဟာ...စံ...စံ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ငါးအလှပွေးကန်လေးကို နေရာချပြီးလို့ ဆိုဖာပေါ်ထိုင်လိုက်မိရုံပဲရှိသေးသည်။

စံအော်သံကြောင့် ပုန်းခနဲခနဲထလိုက်မိ၏။

“စံ”

အသံကြားသည့် ရေချိုးခန်းဘက်ဆီ ပြေးထွက်လာခဲ့တံခါဝမှာ စွေ့စွေ့ခနဲခနဲအော်နေသည့်စံကို မြင်လိုက်ရ၏။

“စံ...စံ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟိုမှာ...ဟိုထဲမှာ”

(ဗူးစာပေ)

“ဘာလဲ...ဘယ်ထဲမှာလဲ”

စံက အလန်တကြားလွှတ်ချပစ်လိုက်ပုံရသည် ကြမ်းပေါ်မှာ အထွေးလိုက်ရှိနေသော အဝတ်စုံကို လက်ညှိုးထိုးရ...

“ဟိုထဲမှာ ကို...အကောင်...အကောင်”

“ဘာကောင်လဲ”

“မသိဘူး၊ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နဲ့”

အကဲက ကိုင်မလို့ လက်ကြီးနှစ်ဖက်စုံမြှောက်လိုက်ပြီးမှ အသာလေးအရှိန်ပြန်သတ်ကာ...

“ဘာကောင်လို့ထင်လဲ”

“ဪ... ကိုရယ် သေချာကိုမကြည့်ရဲဘူး၊ အဲဒီထဲမှာ နို့သေးတယ်သိလား”

“ဒါဆို ကိုယ်ကြည့်မယ်”

သူ ထမီနှင့်တူသော ရေစိုခွေခေါက်နေသည့် အဝတ်စုံနားမှာ တားကားကြွကြွကြီးထိုင်လိုက်သည်။

လက်ခေါက်ထားပြီးသည့် ရှုပ်အင်္ကျီလက်ဝကို ထပ်၍ဆွဲတင်လိုက်ပြီး ရေစိုအဝတ်ကို ကိုင်ဖို့ပြင်၏။

“စံထင်တာကတော့ မြွေပေါက်လေးဖြစ်မယ်သိလား”

“ဟင်”

ဖြန့်ကား၍ရှေ့ထုတ်လိုက်ပြီးသည့် လက်က တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

(ဗူးစာပေ)

သူ့ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ကာ ထိတ်လန့်တာတွေပျောက်လျက် စံကရယ်သည်။

“ကိုင်လိုက်ပါကိုရယ်၊ ဆတ်ခနဲကိုင်ပြီး ဖြည့်လိုက်”

“အံ့မယ်... ပြောတော့လွယ်လိုက်တာ၊ မြွေဆိုရင် တွန့်တွန့်၊ ခါခါနဲ့ လျှော့ထွက်လာမှာ၊ သံမံတလင်းပေါ်မှာဆို သိပ်မြန်တာ၊ တော်ကြာ ပြေးပေါက်မှာ၊ နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒါဆို စံ တုတ်ရှာလိုက်ဦးမယ်”

စံက ချိုးအောက်မှာပတ်ချည်ထားသည့် မွှေးပွတဘက်ကြီးကို ပို၍ကျပ်အောင်ထပ်ဆွဲပြီး တုတ်လိုက်ရှာ၏။

“တော်ပြီ... တော်ပြီ၊ စံသွားတော့၊ ဒါ ကိုယ့်ဘာသာရှင်းမယ်”

“အို... မသွားချင်ပါဘူး”

“သွားပါကွာ... ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ်”

“စံ အနားမှာရှိတော့ နှစ်ယောက်အတွက်ပူနေရမှာ၊ သွားအင်္ကျီသွားဝတ်လိုက်”

“တော်ပါကိုရယ်၊ သူလည်း ကြောက်နေတာများ မသိတာမှတ်လို့”

“မခော်ကားနဲ့နော်၊ ကြောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားဆီ ပြေးထွက်သွားရင် မပြေးတတ်မလွှားတတ်ဖြစ်နေမှာကို စိတ်ပူလို့”

“ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ... ခပ်... ခပ်”

စံက သူ့လက်မောင်းကိုဖက်၍ ရယ်သည်။

အကဲ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်လျက်...

“ဘာလဲ... ဘာရယ်တာလဲ၊ လူ့ကို လှောင်သလိုပြောင်သလိုနဲ့”

“လှောင်တာမဟုတ်ပါဘူး ကိုရဲ့၊ စံကို ကိုစိတ်ပူသလို စံလည်းပူတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို စံက လှေခါးဘက်ကိုပြေးသွားပြီး သစ်သားချောင်းတစ်ချောင်းနှင့် ပြန်ရောက်လာ၏။

“ကဲ... ကို... ဆွဲခါလိုက်တော့”

တုတ်နှင့် အကူးအနချိန်ထားပြီး စံက အသင့်ပြင်၏။

“ပေးပါကွာ... အဲဒီတုတ်ကို မင်း အအေးပတ်လိမ့်မယ် သွား”

“မသွားပါဘူးဆို”

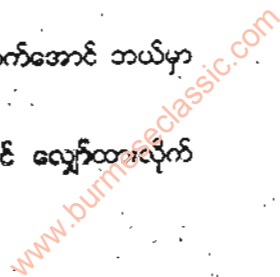
ထမိပုံထဲမှာ ဘာသတ္တဝါက ဘယ်ဘဝရောက်နေပြီမသိ။

သူတို့မှာ ဆွေးနွေးလို့မပြီးနိုင်။

နောက်ဆုံး တုတ်ကိုတောင်းမရဘဲ အကဲ တဘီစကို အသာလေးဆွဲလိုက်သည်။

“ဒီထဲမှာ ဘာကောင်ဝင်မှန်းမသိရလောက်အောင် ဘယ်မှာ သွားထားလို့လဲ”

“ဪ... ကိုယ်ကလည်း ရေမချိုးခင် လျှော်ထားလိုက်

တာလေ၊ ဟိုပေါ်မှာပုံထားခဲ့တာ၊ ရေချိုးပြီးတော့ ဆွဲယူလိုက်တာလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဒီနားကျမှ ပျော့ပျော့လှုပ်လှုပ်ကြီးကိုင်မိတာ”

စံပြောတာကိုနားထောင်၍ ကိုင်မိပြီးသည့်ထမိစကို ခပ် တည်တည်ပဲ ဆွဲဖွယ်လိုက်၏။

“ဟ”

“အမေ့”

ရိပ်ခနဲခနဲထွက်လာသည့် သတ္တဝါကြောင့် လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး လန့်ဖျန်ထခုန်မိကြ၏။

ကြည့်လိုက်တော့ ဖားလေးတစ်ကောင်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ခစ်...ခစ်...ဖြစ်ရလေနော်... ငါ့နယ်... ဖားနဲ့ခြေကို မှားရတယ်လို့”

သဘောတကျရယ်ရင်း အကဲက ထမိကို လုံးထွေးကိုင်လျက် ထရပ်လိုက်၏။

“ဖားရဲ့အဖြစ်ကလည်း အဝတ်စိုပေါ်တက်ပေါ့။ ဘယ်နှယ်ကြားထဲထိတိုးဝင်နေရတာလဲ၊ ဟွန်း... ရိုက်သတ်ပစ်ဖို့ပဲကောင်းတော့တယ်”

ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် ရေချိုးခန်းထဲပြန်ရောက်သွားပြီဖြစ်သည့် ဖားကိုလှည့်ကြည့်ကာ ပြေကျနေသည့်ထမိကို သေချာစုလုံးကိုင်လိုက်၏။

(ဗုဒ္ဓတပေ)

ထိုစဉ် ဖွင့်လျက်သားရှိနေသော အိမ်ရှေ့တံခါးမှ လှမ်းဝင်လာသည့် စီးမျက်နှာကြီး နီရဲသွားခဲ့ပြီး...

“ညီ”

“ဗျာ...ကိုကို”

အကဲက ကိုင်ထားသည့်ထမိကို စုံလက်ထဲ ကပျာကယာထည့်၍ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ကပ်ထားလိုက်သည်။

စီးသည် နှစ်ယောက်ရှေ့သို့ ချက်ချင်းရောက်လာကာ ထမိရေစိုနှင့် ညီဖြစ်သူကို စူးလက်သောမျက်ဝန်းများနှင့်ကြည့်၏။

ပြီးတော့ စုံကို ဝှေ့ကြည့်ပြီးမှ အကဲဘက်ပြန်လှည့်ကာ...

“တာဝန်တွေ သိပ်ကျောနေတယ်ပေါ့”

“ဟား...ကိုကို မဟုတ်ဘူး”

သူ့ကို ထမိလျှော်ပေးနေသည်ဟု ကိုကို တလွဲထင်သွားပြီ နန်းသိကာ အကဲ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွား၏။

စီးကလည်း လက်တွေ့ဖမ်းမိထားပြီမို့ အကဲကို တရားခံကြည့်သလိုစူးစိုက်ကြည့်၏။

“ညီ မလုပ်ဘူးကိုကို၊ ဟို...ဖား...ဖား...”

“ဘာလဲ... မိန်းမကိုဖားတာလား၊ မင်းလိုကောင်ကြောင့် သောကျိးတွေကနွားဖြစ်ရတာ၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဒီနည်းနဲ့ပဲ

ထည်ဆောက်လို့ရသလား ညီ၊ မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူးကိုကို၊ ကိုကိုမှားနေတာ ညီ...”

(ဗုဒ္ဓတပေ)

“တော်စမ်းညီ”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကြီး၊ ကိုကို စံ အဲဒီလိုမခိုင်းပါဘူး ကိုကြီးရယ်”

“သိရိစံ”

စီးက ခပ်တင်းတင်းခေါ်သည်။

နဂိုကတည်းက စီးကို ကြောက်ရွံ့စိတ်လေးရှိထားခဲ့သူပို တည်တင်းနေသည်မျက်နှာရှေ့မှာ စံ စကားလုံးတွေ ပျောက်စု ကုန်၏။

“မင်းကို ငါမေးနေတာမှမဟုတ်တာ”

“မေမေး မမေးဝေး သူလည်းရှင်းပြသင့်တာပေါ့၊ ရှင်မြော နေဆူနေသမျှ ငြိမ်နေပေးရအောင် ကျွန်မညီမက ရှင့်တပည့်မှ မဟုတ်ဘဲ”

ရှုပ်ကုန်ပါပြီ...။

သူ့နံထပ်ဝင်လာတော့ စံနဲ့အကဲ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ် ယောက် ကြည့်မိကြ၏။

အကဲက မသိမသာ ပန်းတွန့်၏။

ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသည်ကတော့ မုန်တိုင်းက လမ်းကြောင်းပြောင်း တော့မည်။

စီးမျက်နှာက သျှန်ဘက်ရောက်သွား၏။

သူ့နံက နီစွေးသောအသားကပ်ဂါဝန်ပေါ်မှာ အပါးတစ်ထပ်

(ဗုဒ္ဓစာပေ)

ဝတ်ထားလျက် ရဲတောက်နေသည့်နှုတ်ခမ်းနီကို ဆိုးထားသည်။

ဘယ်ဘက်က ဘေးဆံပင်တွေကို အနီရောင်ဘီးကုတ်လေး နှင့် သိမ်းတင်ထားကာ နားကပ် လည်ကုံး လက်ကောက်ကအစ အားလုံး ပတ္တမြားတွေချည်းဝတ်ထား၏။

သူမသည် ဧည့်ခံပွဲ သို့မဟုတ် ပွဲလမ်းတစ်ခုခုမှ ပြန်လာ စာနိရှိ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး စွေးစွေးနီလျက် လှချင်တိုင်းလှနေသည့်သူမ တို့ စီးက အနည်းမျှ ပျော်ဝင်ခြင်းမရှိသောမျက်ဝန်းများနှင့် ကြည့်၏။ သျှန်က ဂရုစိုက်စွာ ပေစောင်းစောင်းပြန်ကြည့်၍ ...

“ဒီစကားမျိုးတွေက ယောက္ခမတွေ ယောက်မတွေ ပစိပစင် မြောကြတဲ့စကားတွေပေါ့၊ ရှင်မြောတတ်နေတာ အံ့ဩစရာပဲ”

စကားက ထိချက်ပြင်းသည်။

စီးမျက်နှာ ချက်ချင်းညှို့တက်လာ၏။

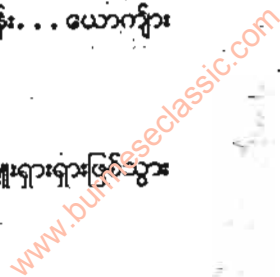
“မာနသူနဲ့... မင်း စကားကိုကြည့်ပြောနော်”

“ရှင့်ကို ကြည့်ပြောနေတာလေ၊ ရှင် သဟောက်သဟမ်း ထုပ်နေတာက ကျွန်မညီမ၊ ညီမလေး အဲဒီလိုမပြောတတ်မဆိုတတ် နဲ့သိလို၊ နေရာတကာ အနိုင်ကျင့်ခံရတတ်လွန်းလို့ ဘယ်သူနဲ့မှ စိတ်မချတာ၊ ဘယ်မှာနေနေ စိတ်မပြောင့်ဘူး။ ဟွန်း... ယောက်ျား ခြင်္သေ့...”

“မင်း... တိတ်စမ်း”

ကိုင်လှုပ်ဆွဲခါပစ်တော့မတတ် စီး ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွား

(ဗုဒ္ဓစာပေ)

သည်။

“သူတို့လင်မယားချင်း ဘယ်လိုနေနေ ငါစိတ်မဝင်စားဘူး။ မင်းလို သူတို့ ဘယ်လိုနေထိုင်ကြသလဲ၊ ဘယ်သူကနိုင်နေသလဲ၊ စိုးတထိတ်ထိတ်နဲ့ လာချောင်းနေတာမျိုးလည်း ဝါသနာမပါဘူး။”

“အံ့မာ”

“ငါ့ကိစ္စနဲ့ငါလာတာ၊ အမြင်မတော်လို့ပြောနေတာ၊ လင်မယား ဘာဖြစ်ကြဖြစ်ကြမဆိုင်ပေမယ့် ထမီလျှော်ပေးနေတဲ့အထိ တော့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ ယောကျ်ားကယောကျ်ားအလုပ်ကိုပဲ လုပ်”

သူ့နဲ့ ဟင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

အကြည့်တို့က စံလက်ထဲမှထမီရေစိုဆီ ရောက်သွား၏။

ဒါဟာ လက်ခံသင့်သည်ကိစ္စမှန်းသိပေမယ့် မျက်နှာကို တစ်ချက်ကလေးမှမလျှော့။

“ဘာဖြစ်လဲ၊ လင်နဲ့မယားဆိုတာ သာတယ်နာတယ် တွက်နေလို့ရမလား၊ သူ့အလုပ်ကိုလှုံ့အလုပ်မခွဲဘဲ ကြိုသလိုကျသလို လုပ်ရမှာပဲ”

“မမ... စံပြောပါရစေ”

စံ ပါးစပ်ဟလိုက်သူည့်နှင့် သူ့နဲ့က ဖျတ်ခနဲလှည့်အော်၏။

“တိတ်တိတ်နေစမ်း”

စံ ဘာမှထပ်မပြောရဲပါ။

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရအောင်ယူတတ်ရင် ပျော်အောင်

(ဗုဒ္ဓစာပေ)

လည်းချော့ရမှာပဲ၊ ရှင့်ညီကို ရှင်ကိုယ်တိုင်ပဲ အားပေးအားမြှောက် ကူညီခိုးပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကိုယ်ပိုင်ပြီဆိုမှ ဟိုကမ္ဘာဒီကမ္ဘာ ဖွဲ့ရအောင် ဒီကမ္ဘာ့ရှုပ်မှမဟုတ်တာ”

“ဘာလဲ... ဘယ်သူက အားပေးအားမြှောက်လုပ်တာလဲ၊

မင်း သေချာမသိဘဲနဲ့စွပ်မပြောနဲ့၊ ဟွန်း မိန်းမယူဖို့မပြောနဲ့ မိန်းမဆို လေတင်လေအောက်တောင် ထိုင်တာမကြိုက်ဘူး”

“ရှင်... ပြောင်မငြင်းနဲ့နော်၊ ဘာဘာတို့ကားကို ရှင်ဘာလုပ် ဖစ်ခဲ့လဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လုပ်ဖစ်ခဲ့တာနဲ့ပဲ မင်းညီမကိုခိုးပေးတယ်

ဖြစ်ရောလား၊ သူ့ဟာသူ... ကျွတ်”

ပြောနေရင်း စကားတွေက ကာယကံရှင်တွေကို ထိခတ် ကုန်ဖို့ဖြစ်လာ၏။

စီး ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုပြတ်ပိတ်ကာ ထိန်းသိမ်းဖို့တွေများလွန်း သည့် ယောကျ်ားသိက္ခာတို့ကို ငြိုငြင်စိတ်လေးဝင်မိသည်။

ပြောပြန်လျှင် မိန်းမကောင်းရန်တွေ့ဟု ကဲ့ရယ်ဦးမည်။

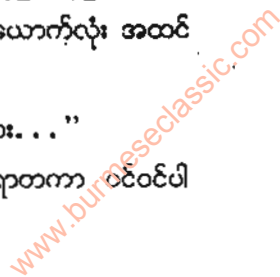
မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေတော့ ဝန်ခံသလိုဖြစ်နေပြီ။

“တော်ပါတော့ ကိုကိုရား၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လုံး အထင် လွဲနေကြတာ၊ ညီက ထမီလျှော်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် မမရယ်၊ ထမီထဲကို ဟား...”

“အို... ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် နေရာတာက ဝင်ဝင်ပါ

(ဗုဒ္ဓစာပေ)

တတ်တာကိုက အဓိပ္ပါယ်ရှိတာ၊ မပြောနဲ့ပေါ့၊ သူ့လင်မယားချင်း
ကျေနပ်နေကြရင်ပြီးတာပဲ၊ ဒီလိုသာနာကြေးဆိုရင် ညီမလေးကို မ
ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ချလက်ချဒီမှာထားရမလဲ၊ အခု မမရှိနေလို့၊ မဟုတ်
ရင် သူ ဘယ်လောက်ဖိဟောက်ပြီး ပါဝါတွေ လွှတ်နေမလဲမသိဘူး”

“မင်းကွာ... တောက်”

စီး လက်သီးဆုပ်တက်ခေါက်၍ သူ့နှုတ်ကို စူးခနဲကြည့်သည်။
သူ့နှုတ်ကလည်း မျက်တောင်ကျော့ကျော့လေးတွေ မျက်နှာ
တန်းတို့အစပ်ထိ ပင့်ကပ်နေအောင် စူးစူးရဲရဲပြန်ကြည့်သည်။

အကဲ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ပင့်ရင်း ခေါင်းယမ်းမိတော့သည်။

အဲဒီကိစ္စ ဘယ်လိုရှင်းမလဲ။

အခန်း (၁၆)

“အဲဒီကောင်ပဲ၊ အထက်စီးတဲ့နာမည်နဲ့ လူက လိုက်ရုံတင်
ဧကဘူး၊ လန်ထွက်နေတယ်”

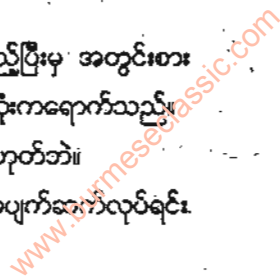
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုတစ်ခါ ဖိုးသားတို့အုပ်စုကို တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဆွမ်း
ကြီးလောင်းလိုက်တာ သူ့ပေါ့၊ လက်က စက်ပစ္စည်းပဲကျွမ်းတာ
ဧဟုတ်ဘူး၊ အင်ဂျင်နီယာဖိုက်တာ”

ပြောနေကြသည်စားပွဲဆီ တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ အတွင်းစား
ဆောက်ခန်းထဲကထွက်လာသော စီးထံသို့ မျက်လုံးကရောက်သည်။

သူပါပဲ။ နာမည်တူရှိဖို့က လွယ်တာမှမဟုတ်ဘဲ။

သူ့နှုတ်က စားသောက်ခြင်းကို ဣန္ဒြေမပျက်စောက်လုပ်ရင်း

နားစွဲနေသည်။

“မင်းက ပုတ်ခတ်ချင်တာလား။ ချီးမွမ်းနေတာလား။ ငါတို့ ဘယ်မျက်လုံးမျိုးနဲ့ကြည့်ရမှာလဲ”

“လက်တွေ့ပြမယ်... လာလိုက်ခဲ့”

မျက်ဝန်းထောင့်မှာ လှုပ်ရှားမှုတွေ အရိပ်ထင်လာသဖြင့် နောက်တစ်ခါကြည့်လိုက်မိတော့ စားပွဲမှာထိုင်နေကြသည့် ငါးယောက်လုံး ထရပ်လိုက်ကြတာတွေ့၏။

တောင်တင်းမြင့်မားသော ကိုယ်ဟန်များနှင့် ရုပ်တွေကထောင့် ရုပ်ရှင်ထဲကလူကြမ်းများနှင့် သိပ်မကွာလှပါ။

သူတို့ပုံစံက ရန်ညှိုးရှိနေကြ၍ အလစ်ချောင်းနေကြသော ရန်သူတော်များနှင့်တူသည်။

ဒီငါးယောက်နဲ့သာဆိုရင်တော့ အထက်စီးက အောက်စီးက ရောက်သွားနိုင်၏။ ကောင်းတယ်။

ဒီလိုလူ ဒီလိုလည်းအထိနာဖူးဦးမှ...။

အမြဲတမ်းအနိုင်ရနေတတ်သည့် မျက်နှာပေါ်ကမာနတွေ့ မြင်ယောင်ကာ သျှန် အမြဲပြုံးမိသည်။

စားသောက်ပြီး ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်၏။

ပြန်မလို့ထရပ်လိုက်တော့မှ စောစောက ငါးယောက်၏အသံ ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

စားပွဲထိုးလေး ပြန်လည်သိမ်းဆည်းနေသော ပန်းကန်

ထဲမှာ စားသောက်စရာတွေက ဒီအတိုင်း...။

ဪ... ဒေါသတွေက ထုနဲ့ထည်နဲ့ပါလား။

ကားမောင်းလာခဲ့သည်အထိ ထိုကိစ္စ ခေါင်းထဲပါလာသည်။

ခပ်မှန်မှန်မောင်းရင်း ဘယ်လောက်မှပင်မသွားရသေး။

ညနေခင်း၏အလှအပများထဲမှာ အကျည်းတန်သော မြင်

ကွင်းတစ်ခုက မျက်စိရှေ့ထဲဝင်လာ၏။

လူသူကင်းရှင်းနေသော လမ်းချိုးတစ်ခုထဲမှာ အထက်စီးကို

မြင်လိုက်ရ၏။

သို့သော် ခါးမတ်မတ်ခြေလှမ်းကျဲကျဲနှင့် အလွန်မာနကြီး

သောမျက်နှာမျိုးမဟုတ်။ ခါးမတ်မတ်မရပ်နိုင်။

သူ့ လမ်းလည်းလျှောက်နိုင်ပုံမရဘဲ အုတ်နံရံတစ်ခုမှာ

ကျောက်ကပ်မှီလျက် ခေါင်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့်အုပ်ကိုင်ထားသည်။

ညွတ်ကျလှလှကိုယ်ကို ကြိုးစားထူမတ်၍ ခရီးဆက်ဖို့ပြင်

နေ၏။

သျှန် သိလိုက်သည်။

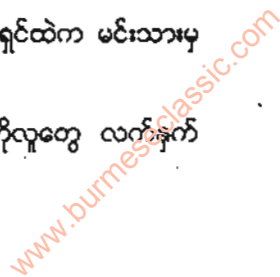
ဟိုလူလိုက်၏လက်ချက် မိသွားပြီထင်၏။

ငါးယောက်နဲ့တစ်ယောက်ဆိုတော့ ရုပ်ရှင်ထဲက မင်းသားမှ

မဟုတ်ဘဲ။

ဒါ့အပြင် သူ့ခေါင်းကိုအုပ်ထားပုံက ဟိုလူတွေ လက်နှက်

တစ်ခုခု အသုံးပြုသွားမှန်း သိသာနေသည်။

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ရုတ်တရက် သနားစိတ်လေးပေါ်လာခဲ့သည်။

လူသူကင်းရှင်းနေသောနေရာမှာ တစ်ယောက်တည်း ဒဏ်ရာအနာကရဖြစ်နေပြီ။

သို့သော် မသင့်မြတ်ခဲ့သည်တို့ကိုလည်း မေ့မရဘဲ ကားကို မရင်ဖြစ်ခဲ့။

မျက်လုံးတို့ကတော့ နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှမခွာမိပါ။

စီးသည် လမ်းလျှောက်ဖို့ကြိုးစားရင်း ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့် နံရံမှ ခွာသည်။

ခြေငါးလှမ်းခန့်မှာ လူကယိမ်းထိုးသွားကာ သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ ပခုံးစောင်းနှင့်တိုက်ကျသွားသည်။

ထိုအခါ သူ့လက်ချောင်းများကြားမှသွေးတို့ကို သျှန် မြင်လိုက်ရ၏။

စိတ်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ကားက နေရာမှာပဲတို့ရပ်သွားသည်။

ချက်ခြင်းနောက်ပြန်ဆုတ်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် လမ်းပေါ်အစပ်အထိရောက်လာသော စီးတစ်ယောက်မှာ ခူးထောက်လျက်လဲကျသွား၏။

အနားမှာကားရပ်ပြီး သျှန် ကမန်းကတန်းဆင်း၏။

“ဒီမှာ...”

သူ့ မျက်နှာရှေ့မှာမြင်အောင် ခါးလေးကိုင်း၍ခေါ်လိုက်သည်။

စီး မျက်နှာမော့လာ၏။

“ရှင်... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟင်...”

သူ သျှန်ကိုမြင်တော့ အံ့ဩသလို တစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာမဲ့သွားကာ...

“အရိုက်ခံလိုက်ရလို့ မင်း ကိုယ့်ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါလား”

“ဆေးခန်းကိုလား... အိမ်ကိုလား”

သွေးတွေထွက်နေတာက ဆေးခန်းကို အရင်ဝင်သင့်တာမို့ စကားလမ်းကြောင်းမေးမိသည်။

စေတနာ သိပ်ပိုမိတာတော့မဟုတ်ပါ။

အမြင်မတော်လို့...။

စီးက ခေါင်းခါသည်။ လက်ကာပြု၍ ခပ်ယိုင်ယိုင်ထရပ်သည်။

“အိမ်ကိုပဲပို့ပေးပါ။ ဆေးခန်းသွားရင် ပေရှည်နေမှာ”

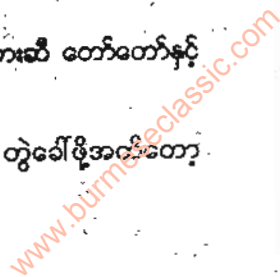
“ပြီးရော...”

သျှန် ကားပေါ်မှာထိုင်စောင့်သည်။

ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်လျှောက်လာသည့်စီးက ကားဆီ တော်တော်နှင့်

မရောက်။

စိတ်မကောင်းသလိုလိုဖြစ်မိပေမယ့် တွဲခေါ်ဖို့အတိုင်းတော့

၁၅၆

◆ လရောင်ကျူးချိ

စေတနာမရှိ။ သို့သော်...

“ဒီမှာ...”

ကားပေါ်ရောက်ပြီး ဘယ်လောက်မှမကြာသေးဘဲ စီး သတိ
လစ်သွားခဲ့၏။

“အထက်စီး”

သျှန် ကားကိုလမ်းဘေးမှာထိုးရပ်ကာ မျက်လုံးမျက်ဆံပြု
ရင်း မရမကခေါ်သည်။

နောက်ဆုံး ပခုံးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်၍ခေါ်၏။

သွားပြီ။

ဘယ်လိုအမြန်ယာဉ်မျိုးနဲ့ သတိတွေလိုက်ပါသွားခဲ့ပြီ မသိ။

ကူရှင်မှာ မျက်နှာကြီးမော့လန်ကာ စီး ဘာဆိုဘာမှမသိ။

ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် အနည်းငယ်မျှမလှုပ်။

ဘယ်ကိုပို့ရမည်မှန်းမသိဘဲ သျှန်က ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ။

ငါမှားတာ။ တင်ခေါ်ခဲ့မိတာကိုက ငါမှားတာ။

သျှန် ရှက်ရွံ့စိုးရိမ်စိတ်တို့က ယောက်ယက်ခတ်လျက် ဘာ
လုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိတော့။

ဖြစ်နိုင်တာ တစ်ခုပဲရှိသည်။

သို့ညီရှိတဲ့ဆီ သွားဖို့ပဲဖြစ်၏။

ဒါမှမဟုတ်လျှင် လမ်းပေါ်မှာပြန်ချပစ်ခဲ့ရမလား...။

ထိုနည်းကတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

(ဗုဒ္ဓတေ)

လူမပြောနှင့် တိရိစ္ဆာန်တစ်ကောင်ဆိုလျှင်တောင် ဒီအခြေ
အနေမျိုးနှင့် လမ်းပေါ်မှာ ဒီအတိုင်းချထားခဲ့ဖို့ထိ ဥပေက္ခာမထားနိုင်
တာသေချာသည်။

နဂိုကတည်းက အပိုးမကျိုးချင်သည့် အက်မျက်နှာကိုသတိ
ရမိတော့ မျက်နှာမှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားမိသည်။

မသင့်မြတ်ကြဘဲ ကားနဲ့တင်ခေါ်ပြီး သွားပို့ပေးလိုက်လျှင်
ဘာပြောမလဲ။ တအံ့တဩကြည့်မည့် ညီမလေးမျက်ဝန်းလေးတွေကို
ထည့် မြင်ယောင်မိသည်။

ညည်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ သျှန်။ ကဲ စဉ်းစားလိုက်စမ်း။

ဘယ်လိုတွေးတွေး သူမလုပ်ဖို့က တစ်ခုပဲရှိတော့သည်မို့။

ကားလေးက ဦးတည်သည့်အတိုင်း ပြေးလွှားသွားလေသည်။

❀ ❀ ❀

(ဗုဒ္ဓတေ)

ခန်းဆီးစနစ်ဖက်က လွင့်ဝဲကျန်ခဲ့၏။

သူ့နဲ့ ပြတင်းတံခါးတွေပါ လိုက်ပိတ်ပြီးမှ စားပွဲမှာပြန်ထိုင်
သည်။

“မာမီ ဂျပန်ကိုသွားဖို့ဖြစ်လာရင် သမီးညီမလေးနဲ့ သွားနေ
နော်၊ အိမ်မှာ အလုပ်သမားတွေရှိပေမယ့် ဝိသားစုမဟုတ်ဘူး။ မိန်းမ
ဖို့လေးတစ်ယောက်တည်း။ သမီးက နေရဲတယ်ဆိုတာတောင် မတင့်
ထယ်ဘူး။ သမီးငယ်အတွက် မာမီတို့လက်ဖွဲ့ထားတဲ့တိုက်ရှိတာပဲ။
သမီးငယ်တို့ အခုနေကြတဲ့တိုက်မှာ သမီးကလိုက်မနေချင်ဘူးဆိုရင်
မာမီတို့လက်ဖွဲ့တိုက်မှာသွားနေပေါ့။ ညီမလေးတို့ကို အဲဒီမှာလာ
နေဖို့ပြော”

အခန်း (၁၇)

နောက်ကခြေသံကြားလိုက်လို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာ
မှမရှိ။

မိုးမရွာဘဲ လေတွေထန် မိုးတွေခြိမ်း။
ရာသီဥတု၏ ဒေါသတို့မှလွဲ၍ ပတ်ဝန်းကျင် အသံငယ်
အားလုံးက လက်နှက်ချွေးတုပ်နေကြသည့် သို့ပန်းများလို။ ဘာ
တူနဲ့ပြန်မှမရှိ။

သူ့နဲ့ နေရာမှထကာ စေ့ရုံပဲစေ့ထားသည့်တံခါးကို သေချာ
သွားပိတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဂျိမ်း...”

မှန်တံခါးက ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပိတ်သွား၏။

(ဇနီးစာပေ)

မာမီပြောခဲ့သေးသည်။ သူ့နဲ့ လက်မခံခဲ့ပါ။

ဘာထူးလို့လဲ သူ့မိဘလက်ဖွဲ့တဲ့တိုက်ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘက်
အလက်ဖွဲ့တဲ့တိုက်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့လင်မယားမိုင်တဲ့အရာ။

ကိုယ်က ကပ်နေရသည့်အဖြစ်က ပြောင်းလဲသွားမှာမဟုတ်။
ပြီးတော့ သူတို့ချည်းပဲမဟုတ်။

အထက်စီးဆိုသူက ရှိသေးသည်။

သူ့ထက်ကဲ ကတစ်မျိုး...။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရုပ်ကမတူ...။

စိတ်ကတော့ အတူတူပဲဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်ကအတက်စီး။ တစ်ယောက်က သူ့ထက်ကဲ။

(ဇနီးစာပေ)

ညီညွတ်စေတာ ဘာမှမရှိ။
 အထက်စီးက မာန်မာနကို သိသာစွာလွှင့်ထူထားသည်။
 သူ့ထက်ကဲက ညက်ညက်ကလေးနှင့် ခေါင်းမာ၏။
 အကဲမျက်နှာမှာ တင်းမာခက်ထန်မှု ဘယ်သောအခါမှ
 မရှိတတ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ မျက်လွှာချအောက်ကျိုးနေသောပုံစံလည်း သျှန်
 မမြင်ခဲ့ဘူး။

ညီမလေးနှင့် ပတ်သက်၍ ခေါင်းငုံ့သည်းခံနေပုံမျိုးရှိသည်။
 မျက်ဝန်းများက စူးရဲသွားလိုက် ရီဝေဖျော့ကျသွားလိုက်။
 တစ်ခါတစ်ခါ လှောင်ရယ်ခြင်းတွေ ဖြစ်လာတတ်သေးသည်။

ယောင်သလိုလို အမှတ်တမဲ့မို့ မှားယွင်းသလိုလိုနှင့် ဒိုးခနဲ
 ဒေါက်ကနဲ ပြောပစ်လိုက်တာမျိုးကို သျှန် ကြားခဲ့ရဖူးသည်။

“ဟာ... ဆောရီး မမ” ဟု လုပ်ပစ်တတ်သည့် ရိတ်တိ
 မျက်ဝန်းများကို အမိဖမ်း၍ အပြစ်ပေးပြစ်ချင်သော်လည်း ညီမလေး
 မျက်လုံးအပိုင်းသားဖြစ်နေတာကြောင့် ပါးစပ်ပိတ်နေခဲ့ရ၏။

ခုကတည်းက ညီမလေးကိုငဲ့၍ မပြောဖြစ်တာတွေ မျိုးသိပ်
 ခွဲရတာတွေရှိခဲ့ပြီ။ အတူနေသွားလို့ဖြစ်မလား။

သူ့ထက်ကဲထံမှ ဒီထက်ပိုမိုသော မလေးစားခြင်းတွေ ပြုမှု
 ပြောဆိုလာလျှင် သူမ သည်းခံနိုင်မည်မဟုတ်။

ထိုအခါ ညီမလေးပဲ စိတ်ဆင်းရဲတော့မည်။

(ဗုဒ္ဓစာပေ)

ဒါ အစမို့လို့။ နောက်ဆိုရင် ပြောလို့မရ။
 ညီမလေးက ခပ်အေးအေး နူးနူးညံ့ညံ့...။
 သူ့ထက်ကဲက လက်ရဲပါးစပ်ရဲ။ ညီမလေးကို ဒီကောင်လေး
 နိုင်စားသွားနိုင်သည်။ ဟိုတစ်လောက ဖြစ်ခဲ့တာကိုပဲကြည့်...။

သူ့အစ်ကို ဒဏ်ရာအနာတစ်ခုနှင့်မို့ ကိုယ်ကတော့ ကူညီ
 တင်ခေါ်ခဲ့ရသည်။ ပို့ခဲ့တုန်းက အကဲမရှိ။

နောက်နှစ်ရက်သုံးရပ်ကြာမှ ညီမလေးဆီသွားဖို့စိတ်ကူးနှင့်
 တိုက်ရှေ့အရောက်...။

“ပြောတော့မယ် ကိုရယ်၊ မမသာကြားသွားရင် ဒုက္ခပဲ”

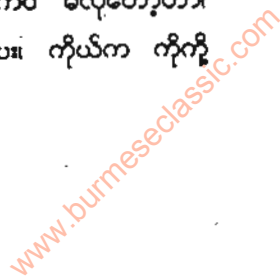
“ဘာဖြစ်လဲ စံရယ်၊ အချစ်ဆိုတာ လူတိုင်းရင်ထဲမှာရှိ
 တာပဲ။ ခုလည်း သူ့ကိုယ်သူမသိလိုက်တဲ့ အချစ်စိတ်တွေသိလား၊
 ကိုကိုနဲ့ ဒီလောက်ရန်ခဏခဏဖြစ်နေတာကို ဒီရောက်အောင်
 ထူတွဲခေါ်ပေးလာတာကြည့်၊ အဲဒါဘာလဲ၊ အချစ်မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒုက္ခရောက်နေလို့ ကူညီတာပါကိုရယ်...။”

“ဪ... ကဲ ကြည့်မနေရက်ခဲ့တာလေ၊ အဲဒါ ဘာလဲ၊
 သနားတာ စိုးရိမ်တာ ဥပေက္ခာမထားရက်တာ၊ ဒါ... အချစ်ပဲ၊
 ကိုကိုကတော့ကျေအေးသွားပြီ၊ စုံအစ်မဘက်ကပဲ မဲလိုတော့တာ၊
 ကပ်စေးနဲမနေပါနဲ့ စံရယ်၊ စံက အစ်မကိုပေး၊ ကိုယ်က ကိုကို
 ကိုပေးမယ်၊ ဘယ်သူမှမနာပါဘူး”

“ကိုယ်ကလည်း... သွား”

(ဗုဒ္ဓစာပေ)

သူတို့တွေ တွန်းထိုးရယ်မောနေကြသည့်အချိန်မှာ ရှက်လွန်း
၍ သျှန် ဒူးတွေပင်ချောင်လာခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်တုန်လျက် ဒေါသတွေ ဘယ်ဆီလ
စုပြုံဖြစ်လာမှန်းမသိ။ မကျေနပ်စိတ်များက သူ့ကိုကော ကိုယ့်ကိုယ်
ကို အားကောင်းစွာဖြစ်တည်လာခဲ့၏။

မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးရယ်နေမည့် မျက်နှာကြီးကိုယ်ပါ မြင်ယောင်
လာမိသည်။

သင်းကတော့ သူ့ကို ဒီက ကြည့်လို့ကြိုက်လို့ ကူညီလိုက်
တယ် ထင်နေပြီလား။

ဟွန်း... သျှန် အထဲကိုမဝင်ဖြစ်ခဲ့ဘဲ ချက်ခြင်းလှည့်ပြန်
သည်။

ညီမလေးကို တွေ့ချင်လွန်းနေပေမယ့် လုံးဝမသွားခဲ့ဘဲ
တာ ဆယ်ရက်ရှိသွားပြီ။

ညီမလေးဖုန်းဆက်တာလည်း နှစ်ခါရှိပြီ။

အစ်မတစ်ယောက်ဆီကို သူကတော့ထလာဖော်မရ။

ခုကတည်းက ယောက်ျားကိုကြောက်နေပြီလား။

“မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ နေ့ဘက်ကျတော့ ကျောင်းတက်
နေရတယ်လေ၊ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်ဝင်ဖို့ကျတော့ စာကွပ်
တာနားတာနဲ့ မလာဖြစ်တော့ဘူး။ မမက ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်
တာပဲဥစ္စာ၊ ဘယ်အချိန်သွားသွား ပြန်ချင်တဲ့အချိန်ပြန်လို့ရတယ်။”

ညီမ လေးဆီကို လာခဲ့ပါမမရယ်...”

ပြောတော့ဖြင့် သူ့ပဲအပြောကောင်းပါ၏။

ဒါပေမဲ့ သူကအိမ်ထောင်သည်ပဲလေဟုတွေးပြီး သျှန် ဖြေ
သိခဲ့ပါသည်။

ကိုယ်တိုင်သွားဖို့ကတော့ ဟိုနေ့ကစကားတွေကို ရှက်သည့်
စိတ်တွေ ရင်ထဲမှာမပြေနိုင်သေးသရွေ့ ခြေဦးလှည့်ဖြစ်ဖို့မလွယ်...။

ပြီးတော့ ရယ်ဖြူရိပ်သမ်းနေသည့် အကဲမျက်နှာကိုလည်း
မြေခံချင်။

တကယ်ဆို ညီမလေးကိုသိပ်ချစ်သည့် သူမဟာ အကဲကို
လည်း မောင်လေးတစ်ယောက်လိုချစ်နိုင်ပါသည်။

အကဲပုံစံလေးကလည်း ရည်ရည်မွန်မွန် ရှင်းရှင်းသန့်သန့်
လေးပဲဖြစ်၏။

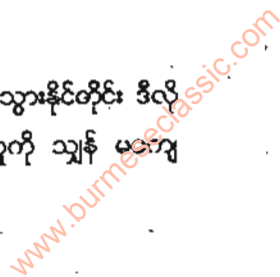
သို့သော် အထက်စီးဆိုသော သူ့အစ်ကိုနှင့်ပတ်သက်၍
ထီးစပ်တစ်လုံးကြီးပြည့်နေတတ်သည့် စချင်နေောက်ချင်သော မျက်လုံး

များကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ခင်မင်လိုစိတ်ကဖြစ်မလာ။
စီးဆိုသောယောက်ျားကြောင့် သူ့ညီကို မောင်လေးရယ်လို့

ထောက်မှတ်နိုင်...။

အားလုံးဟာ သူ့ကြောင့်ပဲဖြစ်နေ၏။

ညီမလေးကို သတိရလို့မသွားဖြစ်တိုင်း မသွားနိုင်တိုင်း ဒီလို
အထီးကျန်ညများမှာ ခြောက်ခြားနေရတိုင်း ထိုသူ့ကို သျှန် မကျေ

နပ်။

ခုလိုမျိုး ကိုယ့်ကို ပြောစရာဆိုစရာဖြစ်သွားခဲ့တော့ ပိုမို
သည်း
ကိုယ်က ရိုးသားစွာကူညီခဲ့တာကို အခွင့်အရေးယူစရာလား
“ဒေါက်... ဒေါက်”
တံခါးခေါက်သံကြောင့် သျှန် စိတ်ကူးနေတာတွေ ပျောက်
လွင့်ကုန်၏။

“မိသူလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး၊ အပြင်မှာ ဦးအောင်နိုင် ရောက်
နေတယ်၊ မမကြီးအိပ်ပြီထင်တယ်လို့ မိသူပြောထားတယ်၊ မမကြီး
ထွက်တွေ့မလားဟင်၊ ဘာပြောလိုက်ရမလဲ”

မိသူကလည်သည်း

အိမ်ဖော်ဆိုပေမယ့် ပါးရည်နပ်ရည်ရှိတော့ အားကိုးရခဲ
ကိုမောင်နိုင်ဟာ အိမ်မှာ ဝင်ထွက်နေကျဆိုပေမယ့် ခု
မိုးထဲလေထဲမှရောက်လာခြင်းအတွက် လိုအပ်၍သာ မိသူလာ
တာဖြစ်သည်။

မဟုတ်လျှင် နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီးမှ ‘ဦးမောင်နိုင်ရောက်
တယ်’ မမကြီး ဟု လာခေါ်တတ်သူ။

“မမကြီး အိပ်နေပြီလို့ပြောလိုက်တော့၊ မှာစရာရှိရင်မှ
ပါလို့”

(ဇနီးမောင်)

“ဟုတ်... ”

မိသူထွက်သွားတော့မှ အတွေးတို့ကိုဖြတ်တောက်ပြီး လုပ်
ရာရှိတာ ဆက်လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။
ထိုညမှာ ညဉ့်နက်မှအိပ်ရာဝင်ဖြစ်ခဲ့၏။
တိုးတိုက်နေသောလေသံတို့ ငြိမ်သက်သွားပြီဖြစ်ကာ မရွာ
ခဲ့ ငြိမ်းနေသော မိုးသံများသာ ကျန်ခဲ့၏။
သူမရင်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာ ဘာလဲ...

❀ ❀ ❀

(ဇနီးမောင်)

နေသည့်နှယ်...။

“စိုး သိပါတယ်မမ၊ အခုဟာက အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ မေနဲ့ တမင်တွေ့ဖို့ပြောနေတာ၊ ဒါနဲ့ဆိုနှစ်ခါရှိပြီ၊ မမကို စိုး ခုမှ ပြောတာ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူလဲ မေးလို့ကိုမရဘူး၊ မမကိုင်လိုက်ပါနော်၊ အဲဒါမှ အရာတွင်မှာ”

ဒေါသဖြစ်နေသော်လည်း စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်မို့ ဖုန်းကို ဆစ်ဆောင့်ဆောင့် ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဟလို...”

“မ...”

“တောက်”

ထွက်လာသည့်အသံက ချွဲပျစ်ပျစ်ညာတုတုနှင့် ရယ်သံက ဆီသဲ့သဲ့...။

“မ... ကျွန်တော့်ကိုသိတယ်နော်။ တက်ခေါက်လိုက်တာ၊ သီနေတယ်ဆိုတဲ့လက္ခဏာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မ ကျွန်တော့်အသံကို ခွတ်မိနေပြီဆိုတာ ဂုဏ်ယူစရာပေါ့နော်”

မမှတ်မိလို့မရ...။

ဖုန်းတွေ ခဏခဏဆက် ကားနောက်က တကောက် ဆောက်လိုက်...။

အခန်း (၁၈)

အလုပ်လုပ်ရတယ်မရှိ။

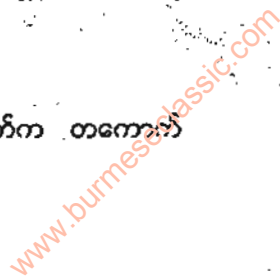
လာလိုက်တဲ့ဖုန်းတွေ။ ထိုကိစ္စများဟာ နေ့စဉ် ဘာမှမဆန်းပေမယ့် လူကပင်ပန်းလာသည့်အခါ သိသာစွာနိပ်စက်၏။

နောက်ထပ်ဖုန်းမြည်လာတော့ အတွင်းရေးမှူးကောင်မလေးပဲ ကိုင်လိုက်ကာ...

“မမ... မမနဲ့ပဲပြောမယ်တဲ့”

“ဘယ်သူမို့လို့လဲ၊ မမနဲ့ပဲပြောချင်တဲ့ လူတွေချည်းပဲ၊ မင်းအဆင်ပြေသလို မပြောတတ်ဘူးလား”

အတွင်းရေးမှူးလုပ်သူက အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လို ဝတ္တရံကျနေသည့်အဖြစ်က ရှိနေပြီးသည့်ဒေါသစိတ်တို့ကို ပုတ်နိုးတူး

တစ်ခါတစ်လေ အပေါင်းအသင်းတွေနှင့်လိုက်စ...။

ထင်ရာတွေ လိုက်ပြော...။

ချစ်တာ၊ မေတ္တာတွေ ဘာညာရှုပ်ပွကာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အမျိုးမျိုးလိုက်နှောင့်ယှက်နေရတာကို ကျေနပ်နေကြသည့်အုပ်စု...။

ထိုထဲက ဒီတစ်ယောက်ဟာ အဆိုးဆုံး အကဲဆုံး...။

ဖုန်းကိုချပစ်လိုက်ပြီး ပလပ်ပါဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“တော်တော်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတဲ့ဟာတွေ...တောက်”

စားပွဲပေါ်မှာ ရှိသမျှဖုန်းတွေကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်တော့ အတွင်းရေးမှူးမလေး အံ့သြဟန်နှင့်ကြည့်သည်။

ထို့နောက် သူမစားပွဲပေါ်က ဖုန်းတစ်လုံးတည်းသာကျန်ကာ ထိုဖုန်းမှထမြည်လာရာ...

“ဟလို...”

ဖုန်းကိုပြေးကိုင်ကာ သျှန်းကိုလည်းလှမ်းကြည့်၏။

သျှန်း ဒေါသထန်နေဆဲ...။

လူကပင်ပန်းရသည့်အထဲ ဘာလုပ်လုပ်အဆင်မပြေ။

“ရှင်... အို... မရှိဘူး၊ မထွက်သွားပြီ”

သူမဖုန်းချပစ်လိုက်ပြီး အပြစ်ရှိသူလိုမျက်ဝန်းများနှင့် သျှန်းကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဒေါသကြောင့် သျှန်းမျက်ဝန်းတွေ တလက်လက်တောက်

နေတာ။

“ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအထိ မင်း စွတ်ဖက်ခွင့်ရှိတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပုံစံနဲ့မဖြစ်ဘူး။ မင်း အများကြီးလိုသေးတယ်၊ စိုး... အတွင်းရေးမှူးဆိုတာ ကွန်ပျူတာကျွမ်းယုံနဲ့မရဘူး။ နိုင်ငံခြားဘာသာစကားတွေ မိုးမွှန်အောင်တော်နေလည်းအလကားပဲ၊ ကိုယ်တိုင်ကပါးနပ်ရတယ်၊ ထက်မြက်ရတယ်၊ အထူးသဖြင့် မင်းရဲ့ သူဌေး ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ မင်းသိထားဖို့ပေါ့...”

စိုး မျက်လွှာချမသွားပါ။

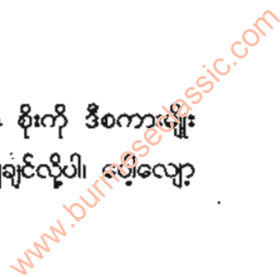
ဖုန်းကိုတစ်ချက်ပြန်ကြည့်ပြီး ပင့်သက်ရွှိုက်၏။

“စိုး... မှားသွားပါတယ် မမ၊ ဒါပေမဲ့ စိုးမမှားပါဘူး။ မမရဲ့ ပါစင်နယ်နဲ့ပတ်သက်တာကို လုပ်ငန်းကိစ္စတွေနဲ့ ခွဲကြည့်လိုက်မိတာ မှားသွားပေမယ့် စိုးဘက်ကတော့ ဒီလိုပဲလုပ်သင့်တာ မဟုတ်ဘူးလား၊ အခုနာရီဝက်အတွင်း ဝင်လာမယ့်ဖုန်းတွေကို စိုး ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မမ”

“သွားပြီ... မင်းသွားပြီ စိုး၊ ငါ့အတွက် ဘာအရေးကြီးဆုံးလဲဆိုတာကို မင်းမသိဘူး။ ဆောင်သင့်တာရှောင်သင့်တာကိုမှ ဆယ်တဲ့မင်းကို ငါအလိုမရှိဘူး”

စိုး မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။

“မမ... ဒီကိစ္စလောက်လေးနဲ့ မမက စိုးကို ဒီစကားမျိုး တွေပြောသလား၊ စိုးမှားသွားတာက တာဝန်ကျေချင်လို့ပါ၊ ပေါ့လျော့

တာမဟုတ်ဘူး”

သျှန်ကမဲ့၍ နေရာမှထရပ်လိုက်သည်။

“ငါ့အတွက် တာဝန်ကျေတဲ့သူကိုပဲ ငါလိုချင်တယ်။ ဒီတော့ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်အတိုင်းဖြစ်အောင် အတိအကျစီစဉ်ပေးမယ်။ မင်း နေရာသစ်ရှာတော့”

“မမ”

သျှန် နားနေခန်းသက်ကိုကူးလာခဲ့ပြီး ဒရင်းဘတ်ဒိမှာ လဲ နေလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ နောက်ကျိရှုပ်ထွေးနေဆဲ။

“မမ ဖုန်းလာနေတယ်”

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ စိုးအသံလေးကြားလိုက်သဖြင့် သျှန် နေရာမှ ငေါက်ခနဲထထိုင်လိုက်မိ၏။

ဒါ ဘာအချိုးချိုးလိုက်တာလဲ။

“မမ... ညီမဆီကဖုန်းပါ။ အရေးကြီးလို့တဲ့”

ဟန်းဖုန်း

သူမ ဟန်းဖုန်းကို စားပွဲပေါ်မှာ ဒီတိုင်းချထားခဲ့သည်။

“ဝင်လာခွဲ”

စိုးဝင်လာပြီး ဖုန်းကိုလှမ်းပေး၏။

သျှန် မျက်နှာကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ ချက်ချင်းလှည့်ထွက်

သွား၏။

သျှန် နားထောင်မိလျှင် မျက်လုံးများပင် ပြူးကျယ်သွား၏။

(ဗျူးစာပေ)

“စံ... ညီမလေး... နင်... နင် ငိုနေတယ်”

“မမ... မမ စုံဆီ ဘာဖြစ်လို့မလာဘဲနေတာလဲ”

“မမ မလာတာက မမအကြောင်းနဲ့မပါ။ ညီမလေးက ဘာဖြစ်လို့ငိုနေတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ လင်မယားချင်းရန်ဖြစ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်မမ”

“ဘာ”

သျှန် ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာ ထရပ်လိုက်မိလေသည်။

“ရန်ဖြစ်တယ်ဟုတ်တယ်။ သူ... သူက ညီမလေးကို ဘာပြောသလဲ။ ရိုက်လိုက်သေးလား။ ဘာလုပ်လိုက်သလဲ။ မြန်မြန် ပြောစမ်း”

“ညီမလေးလက်မောင်းကို ဆောင့်ခါပြီးတွန်းလှဲလိုက်တာ။ ညီမလေး လဲသွားတာပေါ့”

“ကြည့်စမ်း”

သျှန် အခန်းထဲမှာ နှစ်ခေါက်သုံးခေါက်လျှောက်ပစ်ကာ ဒေါသတွေပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ရုတ်တရက် ဘာစကားမှမထွက်။

“မမ”

ရှိုက်သံများနှင့် စုံအသံသည် ရင်အစုံကို တင်းပုတ်နှင့်ထူ နက်ပစ်နေသလိုပင်။

“မမ... စုံဆီလာခဲ့နော်”

(ဗျူးစာပေ)

“လာမယ်၊ နေပါဦး... ညီမလေးနဲ့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“သူ... သူ... သက်သက်ပြဿနာရှာတာ၊ စုံကို ယောက်ျား
လေးတစ်ယောက်နဲ့အထင်လွဲပြီး ဘာကိုမှရှင်းပြ...”

“စံ”

စကားသံက တိခနဲပြတ်ကျသွားသည်။

ပြီးတော့ တွန်းထိုးငြင်းခုံသံများ...။

ထိုနောက် စံ၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံ။

“စံ... စံ”

သူ့နဲ့ ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်တော့ဘဲ တအားအော်ပစ်လိုက်မိ

သည်။

စံ ဖုန်းပိတ်သွားပြီဖြစ်၏။

ဒါပေမဲ့ စံကိုယ်တိုင်ပိတ်ပစ်တာမဟုတ်။

အကဲ ပိတ်ပစ်တာ။

ညီမလေးကို အကဲ ဘယ်လောက်ထိ နိုင်နိုင် နှိပ်စက်နေ

သလဲ။

သူ့နဲ့ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပဲ ကားပေါ်ရောက်သွား

ခဲ့၏။

(ဇူးတင်ပေး)

အခန်း (၁၉)

“ဘာလုပ်တာလဲကွာ၊ စံက ခက်တော့တာပဲ”

“မသိဘူး... မသိဘူး... သွား... လွှတ်နော်၊ စံ အော်
ငိုမှာသိလား”

“ငိုပါ... နောက်တော့ငိုနော်၊ လွှတ်... ဒါလေးလွှတ်
လိုက်”

“မလွှတ်ဘူး၊ သူများမှာ ဒီအစ်မတစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ တိုင်
မှာပဲ၊ ပြောရမှာပဲ၊ သွား... ဖယ်ဆိုဖယ်”

“ဟား... ပြဿနာပဲ”

ဖုန်းလုရင်း လင်မယားနှစ်ယောက် ဓမ္မရာအထက်မှာ လှီး
ထွေးသွား၏။ နောက်တော့ ဖုန်းက အကဲလက်ထဲမှာပါသွားသည်။

(ဇူးတင်ပေး)

“လူဆိုကြီး... လူကြမ်း... သွား... ရှင်ကိုမချစ်ဘူး၊ မုန်းတယ်သိလား”

စံက ဆတ်ကနဲထထိုင်ကာ အကဲကို ထုရိုက်ဆွဲဆိတ် ဘယ်လိုလုပ်လုပ်အားမရဘဲ ခေါင်းအုံးတွေနဲ့ပေါက်သည်။

မွှေရာခင်းတွေကို လက်ထဲပါသမျှဆုပ်၍ အားရှိသမျှ ဆွဲဖြို ပြစ်သည်။

“စံ... ဟာကွာ... တော်ပါတော့၊ မင်းလက်တွေပဲနာမှာ ပေါ့၊ တော်တော့နော်၊ မိန်းမကလိမ္မာတယ်၊ နောက်ထပ် ကိုယ် မစွပ် စွဲတော့တူး”

အကဲက အတင်းပြန်ချော၍ ပွေဖက်ဖို့ကြိုးစား၏။
စံက ပုတ်ထုတ်ခါချပစ်ကာ ဘယ်လိုမှအခေါ်မခံ...။

ကြာတော့လည်း အကဲ ခေါင်းကုတ်မိသည်။
စံအိမ်ရှက်သံကသာ တစ်စတစ်စကျယ်လာကာ နူးညံ့ပျော်

ဝင်လွယ်မည်ထင်ခဲ့သော စံ ခေါင်းမာတတ်တာကို အကဲ လက်ဖျား ခါသွား၏။

ကျောင်းမှာ စာအုပ်ကျွန်နေခဲ့၍ ကောင်လေးတစ်ယောက်က စံကို စာအုပ်လိုက်ပေးသည့်တဲ့။

ဒါကို သူမှမသိဘဲ။
ငြိမ်လိုက်ရတာက စံကို ဒီကောင် စာအုပ်လိုက်ပေးနေတာ

ပဲဖြစ်သည်။

စာအုပ်ကြားထဲမှာ စာပါလိမ့်မည်။

ပြီးတော့ ဒီကောင်ဟာ စံကို ကြိုက်ခဲ့လိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့သူ၊ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သူ စုံနားကထိုသူကို ပခုံးကနေဆွဲလှည့်

ကာ လက်သီးနဲက မျက်နှာရှေ့မှာ ကပ်ဆုပ်ပြခဲ့သည်။

“အို... ကို... မဟုတ်ဘူး... မလုပ်နဲ့”

စံ ပျာပျာသလဲတားသည်။

စာအုပ်ပေးသည့်ကောင်က မျက်မှောင်ကုတ်၍ မကြည်ကြည် နှင်ကြည့်သည်။

အံ့မာ ဒီကောင်က...။

ဒီမျက်လုံးတွေကို အကဲ အမိပ္ပယ်ကောက်လိုက်တာက ‘စံကို ငါရသွားလို့ မကြည့်တဲ့မျက်လုံးတွေ’ ဟု။

ကျောင်းထဲမှာ ရန်မဖြစ်မီဖို့ အနိုင်နိုင်ထိန်းချုပ်ရင်း အိမ် ကျတော့ လင်မယားချင်းပေါက်ကွဲကြတော့သည်။

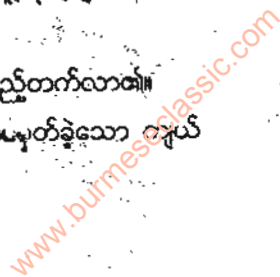
“ဘာလဲ... ဘာမဆိုင်တာလဲ၊ အဲဒီကောင်နာမည် နေမြင့်

သူ၊ သူ့အမေက ပြင်သစ်ကပြား၊ မြန်မာစကားတောင် သိပ်ပီသ အောင်မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီကောင် မင်းကိုကြိုက်ခဲ့တာ ငါသိတယ်”

မင်းတွေငါတွေနှင့် ဒေါသကြီးနေသည့်သူ့ကို စုံမျက်လုံးလေး ပြူး၍ လေးကြည့်နေသည်။

ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေ တစ်ရစ်ချင်းပြည့်တက်လာ၏။

ထို့နောက်မှာတော့ သူ ဘယ်လူမှမထမပုတ်ခဲ့သော ကျယ်

လောက်စူးရှစွာအော်ခြင်းဖြင့် ရန်တွေ့တော့သည်။

“ရှင်... မစော်ကားနဲ့၊ ကိုယ်ခိုးတိုင်း သူများကိုငြိုးတာ မကောင်းဘူး၊ စံတို့က ရိုးရိုးသားသား စာအုပ်ပေးကြယူကြတာ စာအုပ်ကိုသုံးပြီး ရည်စားစာပေးတာ ရှင်မှာရာဝင်ရှိခဲ့တိုင်း သူများကို မစွပ်စွဲနဲ့”

ကြည့်စမ်း ရှင်တွေ့တာတွေတောင်ပြောလို။

အကဲမှာလည်း ဒေါသတွေအပြည့်နဲ့ဖြစ်သည်။

လွတ်အိတ်တွေပစ်ပေါက်ချကာ နှစ်ယောက်သား ပူးကစ် သွားသည်။ ငိုလည်းငို အော်လည်းအော်နှင့် စုံကို သူ ဒေါသဖြစ်ဖြစ် နှင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆောင့်ခါပစ်လိုက်မိ၏။

တွန်းပစ်လိုက်တော့ ဆိုဖာပေါ်မှာပေမယ့် အရှိန်နဲ့ပစ်ကူ သွားတော့ မူးမူးမိုက်မိုက်ဖြစ်သွားမည်သာ။

လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးကလေးများနှင့် ပြန်ဆုပ်၍ စံ တအားငိုသည်။

ပြီးတော့ သူ့အစ်မဆီ ဖုန်းကောက်ဆက်ပါတော့သည်။

မာနသျှန်ဆိုသည့်နာမည်ကိုတော့ အကဲ တကယ်လန့်နေသည်။

စံ ဖုန်းပြောနေတာကြားသည်နှင့် မြင်သည့်နေရာ ကြားသည့်အရပ်မှ ခိုင်မင်ထိုး၍ ပြေးချလာခဲ့မိသည်။

ဖုန်းကို အချိန်မီပြန်လုတာမရ။

(ဗျူးတပေ)

ငိုနေတာကို စိတ်ပျက်စွာထိုင်ကြည့်နေရင်း စံ သူ့အစ်မဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးတာကို ဖျတ်ခနဲသတိရ၏။

“စံ”

သူ ဖုန်းကို မွေ့ရာပေါ်မှာချထားလိုက်ပြီး စုံပခုံးလေးကို မရဲတရဲကိုင်ညှိ။

“ဖယ်... မကိုင်နဲ့”

စံက ပုတ်ချပစ်၏။

“စံရယ်”

သူက ပြန်ကိုင်၏။

စံက ထပ်ပုတ်ချသည်။

လက်ဖဝါးလေးကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကာ ဘယ်လိုရုန်းရုန်း မလွှတ်တော့ဘဲ ပခုံးလေးကို ဇွတ်တရွတ်ဆွဲဖက်ပစ်လိုက်ပြီး...

“စံရယ်... ကိုယ်သဝန်တိုတာ စုံကိုချစ်လို့ပါ၊ စုံနားမှာ အဲဒီကောင်ကိုမြင်လိုက်ရတာ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ပူပြင်း သွားလဲသိလား”

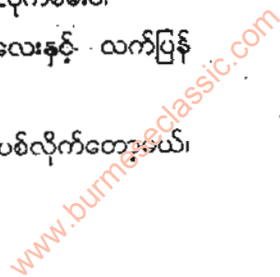
“အဲဒါ... ရှင်... စုံကိုအထင်သေးတာ... စံက...”

“တရုင်ရှင်နဲ့ကွာ၊ ရှင်ကြီးကို လွှတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ”

စံက သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်လေးနှင့် လက်ပြန် ထုပ်၏။

“ရှင်ကြီးကိုကော ဒါကြီးကိုပါ လွှင့်ပစ်လိုက်တော့မယ်၊

(ဗျူးတပေ)

မကောင်းတဲ့လူကြီး လူဆိုး လူကြမ်း သူများကိုနာအောင်လုပ်တာ ရှင်ကိုမှန်းတယ်သိလား”

“ကိုယ့်ကတော့ချစ်တယ်၊ ဘယ်သူလိုက်ကြည့်တာမှကို မကြိုက်ဘူး။ ချစ်လို့သဝန်တိုကြတာ မသိဘူးတဲ့လားစံရယ်”

“စုံကိုယ့်ကြည့်ရင် မတိုနဲ့ပေါ့”

“ဟာ... အဲဒါမရဘူး။ သဝန်တိုတဲ့စိတ်မှာ သာတူညီညီ မရှိဘူး။ ချွံ့လို့ချွံ့လို့မရဘူး။ ချစ်တတ်ပြီဆိုရင် နှလုံးသားရဲ့ ဦးနှောက် ကွန်ပျူတာက လုံးဝအလုပ်မလုပ်တော့ဘူး။ ချစ်တာတစ်ခုကလွဲရင် ဘာဆိုတာမှမရှိတော့တာမျိုး။ သဝန်တိုတယ်ဆိုတာ အဲဒီဘာဆိုတာမှ မရှိတော့တဲ့ ပရိဂရစ်တစ်ခုထဲက ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“သွားနော်... စကားရောဖောရော လာမလုပ်နဲ့”

“စံကလည်းကွာ”

“ဟွန်း... လူလည်”

စုံကို သူ အတင်းပွေ့ဖက်နမ်းရှိုက်နေသဖြင့် ရုန်းနေ တွန်း နေရင်း စုံ့မျက်နှာလေး ပြုံးသွားသည်။

“စံ... စံကို ကိုယ်ချစ်လွန်းလို့ ဒေါသကြီးပြီး လက်ဆ များသွားတာပါ”

အဲဒီအတွက် ကိုယ် တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး။ ပခုံးလေး တွေ သိပ်နာနေလားဟင်”

“ဟင့်အင်း”

“စောစောကတော့နာတယ်ဆို၊ မျက်ရွည်တွေကျနေလိုက် တာ၊ ဒီမှာ ဘာကောက်ကိုင်လို့ ဘာလွှတ်ချမိမှန်းမသိဘူး”

“နာလို့ပေါ့”

“ခုကော”

“ပျောက်သွားပြီ”

“ကိုယ့်ကို စိတ်ထဲမှာ ခုနေသေးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒုန်း”

စေ့ထားသည့်တံခါးက ဒုန်းခနဲမြည်လျှက် တုန်ခါသွား၏။
“စုံ”

“ဟင်... မမ”

စုံနဲ့အကဲ လူချင်းခွာလိုက်ကြသည်။

သူနဲ့ထံမှထွက်လာသည့် ဒေါသသံကြောင့် ချင်းချင်းပြောင်း လဲတော့မည့် လာမယ့်မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှ အနာဂတ်ကို တွက်မိလိုက်ကြ၏။

“စောစောကပဲ ရိုက်ကြနက်ကြ ငိုကြယိုကြ၊ ခုတော့ ကျေနပ်ကုန်ကြပြီတဲ့၊ တံခါးဖွင့်စမ်း...”

“စံ... မင်းအစ်မရောက်လာပြီ”

“ဟုတ်တယ် ကို”

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာတွေငယ်ကျကုန်ကာ ပွေ့ရှာပေါ်က

ဆင်းလိုက်ကြ၏။

တံခါးက စေ့ရုံသာစေ့ထားတာမို့ အကဲက လက်ကိုင်ကို လှမ်းဆွဲ၍ အသာလေးဖွင့်သည်။

စံက သူ့ပခုံးတစ်ခြမ်းမှာ မစို့မပို့လေးကွယ်လျက် တံခါး တစ်ဘက်မှ သွားခနဲပေါ်လာသည့် သျှန်မုက်နှာကို ရင်မဆိုင်ရဲစွာ။

သျှန်က ညီမဖြစ်သူကို နာကျင်စေခဲ့သူအဖြစ် စူးရဲသော မျက်ဝန်းများနှင့် နာကျင်စွာကြည့်၏။

ပြီးတော့ အကဲ၏ပခုံးထိပ်မှ မျက်လုံးလေးနှစ်လုံးပဲဖော်၍ ကြည့်နေသော စုံထံသို့ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်၏။

မနေသာတော့မှ စံက ခပ်ရိုရိုလေးထွက်လာကာ...

“မမ”

“ဘာလဲ... ဒဏ်ရာပျောက်သွားလို့ ကျေနပ်သွားပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ ဟို... ဟုတ်ပါတယ်၊ အစက သူ့ သူနဲ့ စံ တကယ်ရန်ဖြစ်ကြတာ၊ ဒါပေမဲ့လေ ဒဏ်ရာမရပါဘူး၊ စုံ ပခုံးကို သူက ဖြည်းဖြည်းလေးဆုပ်ကိုင်ပြီးတွန်းတာ”

“ဘာပြောတယ် ဖြည်းဖြည်းလေးဟုတ်လား စောစောက ဖုန်း ထဲမှာ ကြုံကြုံပါအောင်ခိုနေတာ သိပ်မနာဘဲခိုတာပေါ့”

“ဟုတ်... ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး”

“တော်ပြီ မပြောနဲ့”

“အား...”

(ဗန်းတပေ)

သျှန်က စုံကို လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲပစ်လိုက်၏။ စံ သူမဘေးကို ယိမ်းယိမ်းထိုးထိုးလေးပါလာသည်။

“လင်နဲ့မယားပဲ ဘာပြဿနာပဲဖြစ်ဖြစ် ပါးစပ်နဲ့ရှင်းကြပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လက်ပါရတာလဲ”

“ကျွန်တော် ပုခုံးကိုကိုင်ပြီးတွန်းမယ်လိုက်ကာ မွှေရာပေါ် ကိုပါ၊ ရိုက်တာနှက်တာ ဘာမှမလုပ်ဘူး”

အကဲက ဖြေရှင်းသည်။

ပြီးတော့ ရှေ့ကိုခြေတစ်လှမ်းတိုး၏။

သျှန်က စုံလက်ကိုဆွဲလျက် နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်ပစ်သည်။

“အကဲ... မင်းက အမိုးကွဲအောင်များရိုက်ချင်သေးလို့လား၊

ကျိုးကန်းသွားအောင်ရိုက်မှ ရိုက်တယ်လို့ပြောမှာလား...”

အကဲက ခေါင်းကိုဆတ်ကနဲခါလိုက်ပြီး မျက်နှာတည်သွား ၏။

သျှန်နဲ့စံက စုံကို အမိအရေခွဲထားတာ မလွှတ်။

အကဲ သဘောပေါက်သွားသဖြင့် သည်းမခံနိုင်ခြင်းက ခေါင်း ပြုလာသည်။

သျှန်ကလည်း အကဲ သည်းညည်းမခံတာကိုသိသည်။

ဟွန်း... ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး အတူတူပဲဟာ။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် ခွန် အားသုံးတာ သိပ်ကိုအောက်တန်းကျတဲ့လုပ်ရက်ပဲ၊ မင်းကို ညီမက

(ဗန်းတပေ)

ကျေနပ်သွားပေမယ့် ငါ့ညီမဘက်က ငါ့ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

“ဘာဆိုလဲ၊ ကျွန်တော်တို့လင်မယားက...”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါ့ညီမကို နာကျင်စေဖို့မပြောနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲ အောင်တောင် ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး”

သူ့နှုတ်ပြောနေရင်း စံဘက်ကိုလှည့်၍...

“သူတို့ယောက်ျားတွေဘက်က ‘မယားနေစင်ကြောင်သမ္မာ’ ဆိုတဲ့စကားနဲ့ညီအောင် အိမ်ဦးထက်မှာတင် ဦးချိုးပြတာ၊ ခုကတည်းက ညီမလေးအလျော့ပေးလိုက်ရင် တစ်သက်လုံးသွားပြီ”

“မမရယ်... ကိုက...”

“တော်စမ်း... နေရာတကာ သည်းခံတာကောင်းတယ် မှတ်လား”

“ကောင်းကောင်းမကောင်းကောင်း သူတို့ချင်းနားလည်ရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား”

သူတို့သုံးယောက်လုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

စီးက ဘောင်းဘီထဲလက်ထည့်၍ ရုတ်တရက် သူတို့မမြင် နိုင်သည့်ကျောဘက်တစ်နေရာမှာ ရပ်နေ၏။

သူ့နှုတ်ပြောသံတွေက သူ့ထံသို့ပါ ကူးစက်သွား၏။

“ရှင့်ညီက ကျွန်မညီမကို ပုတ်လားခတ်လားနဲ့ ဖော်ကားတာ”

“လင်မယားချင်းပဲ...”

“လင်မယားချင်းဖြစ်တာက ညားတာဘယ်လောက်မှမကြာ သေးဘူး၊ မလွန်လွန်းဘူးလား”

“အဲဒါက ဒီလို... ကိုကို”

အကဲက ရှင်းပြဖို့ကြိုးစားသည်။

စီးက လက်ကာ၍ သူ့နှုတ်ပြောကာ...

“လင်မယားချင်း ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ကြဖြစ်ကြ တရားတာ မတရားတာ သူတို့ပဲ ခံစားကြရတာ၊ သူတို့ကိုယ်တိုင် ကျေနပ်ရင်ပြီး တာပဲ၊ မင်း ဒီနားထိလာပြီးစွတ်ဖက်တာ မကောင်းဘူးထင်တယ်”

ဒီနားဆိုသောစကားကြောင့် အိမ်ခန်းရှေ့ခန်းမှာရပ်နေမိသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုသတိရကာ သူ့နှုတ်ပြောရာ ခုခန့်ဖြစ်သွားသည်။

မရယ်မပြုံးသော်လည်း သရော်လှောင်နေသည့်ဟု ထင်ဖွယ် ရှိသော စီးမျက်လုံးတွေကို မုန်းတီးစွာကြည့်မိ၏။

“ကျွန်မက တကူးတက ဖွတ်ဖက်ချင်လွန်းလို့မဟုတ်ဘူး၊ ညီမလေး ငိုပြီးဖုန်းဆက်လို့လာတာ၊ လက်သည်းဆိတ်တော့ လက် ထိပ်နာတယ်ရှင့်... သိလား၊ ဖုန်းထဲမှာ မမရေလာပါဦးလို့ ငိုယို ခေါ်တာ၊ ရှင့်ညီမဆိုရင် ရှင် ဘယ်လိုနေမလဲ”

စီးက အူကြောင်ကြောင်ပုံနှင့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် အနည်း လယ်မြင့်ပစ်၍...

“မသိဘူးလေ၊ ကိုယ့်မှာ နှစ်မမှမရှိတာ”

“တောက်...”

ဝက်ခေါက်သံက မထွက်လာပေမယ့် သျှန်ရင်ထဲမှာတော့ ပဲ့တင်ထပ်မြည်ဟီးသွား၏။

“မင်းပဲပြောခဲ့တာပဲလင်မယားချင်း ကျေနပ်ရင်ပြီးတာပဲဆို သာတယ်နာတယ်ထွက်လို့မရဘူးဆို၊ အကဲ မတရားသဖြင့် အနိုင်ကျင့်နေရင် သည်းခံဖို့မခံဖို့ကို သူပဲဆုံးဖြတ်ပါစေ...”

“သူက ဘယ်တော့မှ ဆုံးဖြတ်ရဲခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှဆို တွေဝေလွန်းလို့ ပျော့ညံ့လွန်းလို့ ဘယ်မှာမှစိတ်မချတာ... စံ”

သျှန်က ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် စံလက်ကလေးကို လှုပ်ခေါ်ကာ

“စံ... သူ ညီမလေးကို စိတ်ထင်တိုင်းပေါက်ကွဲထားပြီးပြီနို့လား၊ ထင်ရာလုပ်ပြီးမှ ပျားရည်နဲ့ဝမ်းချတာမျိုးကို နင်ကျေနပ်သလားဟင်... ညီမလေးပြောစမ်းပါ”

“မမရယ်... စံလေ မမကိုတိုင်မိပါတယ်၊ တကယ်လည်း စိတ်ဆိုးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... သူက”

“တော်ပြီ...”

သျှန်က စံလက်ကိုဆောင့်လွှတ်၍ နဖူးပေါ်မှာဝဲကျနေသည့် ဆံပင်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းထိုးသိမ်းပစ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အားလုံးကို ဝေခနဲကြည့်သည့်အကြည့်သည် စီးမျက်ဝန်းများထက်မှာ စူးစိုက်၍ ခဏလေးငြိမ်သက်သွား၏။

ပြီးတော့ အားလုံးရှေ့မှ လှည့်ထွက်လာခဲ့မိသည်။

(ဗုဒ္ဓတေ)

ဒေါသကြောင့်လား မခံချင်စိတ်လားမသိ။

မျက်ရည်တို့ ဝေခနဲတက်လာသည်။

အံတင်းတင်းကြိုတ်ပြီး ကားပေါ်ဆောင့်ထိုင်ကာ တံခါးကို မြတ်ဆွဲပိတ်လိုက်တော့ တစ်နံတစ်ယောက်ကဆွဲထားသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်၏။

“မာနသျှန်...”

စီးက တံခါးကိုဆွဲထားရင်း ခါးအနည်းငယ်ကိုင်း၍ သျှန်မျက်နှာလေးကိုကြည့်သည်။ သျှန်က မျက်နှာကို ရှေ့သို့ ချက်ချင်း လှည့်ပစ်လိုက်၏။

“ဟိုတစ်ခါ မင်းကူညီခဲ့တာကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောမလို့ပါ...”

ဟင်...။

မျက်နှာမှာ ဖျန်းကနဲနွေးထွေးသွားကာ သျှန် မျက်ဝန်းလေးတွေ လက်လက်တောက်သွားသည်။

စီးက သျှန်ကိုကြည့်၍ပြုံးပြသည်။

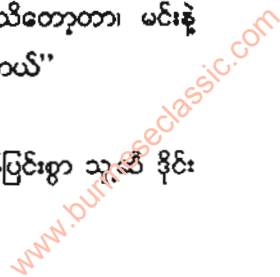
သျှန် လှည့်မကြည့်ပေမယ့် ကျေးဇူးတင်ရမှာသူပဲဖြစ်၍...

“အဲဒီနေ့က ကိုယ်တစ်ကယ် ဘာမှမသိတော့တာ၊ မင်းနဲ့ မတွေ့ရင် တော်တော်ကိုဒုက္ခရောက်မှာသေချာတယ်”

ကိုယ်ဆိုပါလား...။

ဒေါသက ရေတံခွန်ကြီးတစ်ခုလို အရှိန်ပြင်းစွာ သူ့ဖို ခိုင်း

(ဗုဒ္ဓတေ)

ကနဲရောက်ပြီး...

“ဒီမှာ... ရှင်ကို စေတနာတွေရေစီးကမ်းပြုပြီး ကားပေါ် တင်ခေါ်လာတယ်လို့ထင်နေသလား”

“မထင်ပါဘူး”

“လမ်းပေါ်မှာ အမြင်မတော်ရင် သူတောင်းစားပဲဖြစ်ဖြစ် အနုအဝဲပဲဖြစ်ဖြစ်...”

သူ့နံ့က စကားကိုရပ်ပစ်သည်။

နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ စီးကိုကြည့်၏။

စီးက အပြုံးမပျက်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေသည်မို့ မျက်ဝန်းချင်း

အတန်ကြာဆိုမိကြ၏။

သူ့နံ့က မျက်နှာမလွှဲဘဲ စူးစိုက်ကြည့်၍...

“နောက်ဆုံး အဲဒီနေရာမှာ ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်ကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ကျွန်မ တင်ခေါ်လာမိမှာပါ။ ရှင် ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး”

“ဟွန်း...”

စီးက ခပ်ဟဟရယ်လိုက်ပြီး တံခါးကို ခပ်သာသာလေးဖိထားပေးလိုက်၏။

သူ့နံ့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် ကားခေါင်းဘက်ကို နောက်ပြန်နှစ်လှမ်းခန့် ဆုတ်ရပ်လိုက်သည်။

သူ့နံ့ မျက်လွှာပင့်ကြည့်လာအောင် သေချာစော့ ပြီးမှ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကျေးဇူးပါပဲ၊ ခွေးကလေးကို မင်းခေါ်လာတေးရင်လည်း ပြောပြတတ်ရင်သူပြောမှာပေါ့၊ မင်းကို ကျေးဇူးတင်မိတယ်လို့”

“ဟွန်း... လုံးဝမတင်နဲ့”

သူ့နံ့ မဲ့၍ပြီးမျက်စောင်းထိုး၏။

စီးက ရယ်သည်။

မျက်စောင်းတစ်ခုဟာ များတစ်စင်းဆိုလျှင် ထိုမျှားက

ဘယ်ရပ်ဝန်းကိုပဲသွားသွား သူ့ကြည်ဖြူစွာဖြင့်...

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၀)

“စားလေ စံ၊ စားမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်”

စံက မလှုပ်တလှုပ်လေးပြောပြီး မျက်လွှာချသွား၏။

တမင်းပန်ကန်မှာ လှုပ်ရှားနေသည့် ဖွန်းနဲ့ခရင်းက သူမ၏ စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း တစ်နေရာတည်းမှာပဲ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်နေစေ သည်။

စံကိုကြည့်၍ အကဲ ဘယ်လိုမှဆက်မစားနိုင်တော့ဘဲ နေရာ မှထရပ်လိုက်၏။

ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ကိုင်၍မွှေနှောက်နေရသော စုံလင်စုံ ကလေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

(ဗျူးတေ)

“စားလို့မရဘူးမဟုတ်လား... လာ... ထ”

စံက အပြစ်ပေးခံရတော့မည့် ကလေးတစ်ယောက်လို သူ့ကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်၏။

ပြီးတော့ သူ ‘မ’ ယူလိုက်သည့်အတိုင်းလေး ထရပ်ရှာသည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။

စုံမျက်ဝန်းလေးတွေမှာ မျက်ရည်တွေဝေနေပြီ။

“ကို... စုံကို စိတ်ပျက်နေပြီလားဟင်”

“စံရယ်”

“စံထောင်းပန်ပါတယ်၊ စံလေ စုံကို မမ မခေါ်ဘဲနေတာကို ဘယ်လိုမှဖြေလို့မရဘူး။ မမကို စံပဲခေါ်ပြီး စုံကြောင့် မမ မျက်နှာ ငယ်အရှက်ရသွားခဲ့တာ”

“ဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ စုံ မမ နောက်တော့ စိတ် ပြေသွားမှာပါ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ပဲရှိတာဥစ္စာ၊ ကြာကြာ စိတ်ဆိုး နိုင်ပါ့မလား”

စံက သူ့ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်၍ ခေါင်တွင်တွင်ခါ၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ မမအကြောင်း စံသိတယ်၊ စိတ်ပြေသွားရင် ထောင် စုံကို ချက်ချင်းကြီး ကျေနပ်ပေးလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ မမကို မဲ သက်သက်အရှက်ခွဲလိုက်သလို ပြောလိုက်မိတာ ကိုရဲ့”

“စံက ကိုကိုကို မကျေနပ်တာလားဟင်၊ မသူန့်ကို ကိုကို ကာ...”

(ဗျူးတေ)

“ဟင့်အင်း ကို၊ မဟုတ်ဘူး”

ဒီလိုကျတော့လည်း စံက ပျာပျာသလဲငြင်းသည်။

“ကိုကြီးပြောတာလည်း စံတို့ဘက်ကဆိုပေမယ့် သဘာဝကျကျပြောသွားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မမက မာနကြီးတယ်။ သူ့အတွက်တော့ ရှုံးနိမ့်လိုက်ရတဲ့အဖြစ်တစ်ခုလို့ တွက်သွားမှာ”

အကဲ သက်ပြင်းချမိသည်။

စံ ပခုံးလေးကိုဖက်၍ ထမင်းပွဲကိုကြည့်မိရင်း တင်းကျပ်နေသည့်စိတ်ကို ဘယ်လိုဖြေထုတ်ရမုန်းမသိ။

သျှန်ဆီကို စံဖုန်းဆက်တာ အကြိမ်ကြိမ်။

ဘာတွေပြန်ပြောတယ်ဆိုတာ သေချာမသိရပေမယ့် ‘မမက စုံကို စိတ်ဆိုးနေတာ’ ဟု ဖုန်းပြန်ချရင်းပြောကာ စံငိုတတ်သည်။

ကျောင်းမသွားမီဆက်သည်။

ကျောင်းကပြန်လာလာချင်း ဆက်၏။

ခဏလေးနှင့် သျှန်က ဖုန်းချသွားတတ်ကာ စံ ပျက်စဉ်ကျ၍ကျန်ခဲ့၏။

နောက်တော့ ငေးငေးငိုင်ငိုင်လေးဖြစ်လာသော စံသည် သူ့ဘယ်လိုချော့ချော့ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် သိပ်မရှိတော့ဘဲဖြစ်လာ၏။

ကြီးကြီးမေ့လာလည်း စုံကို မချော့နိုင်တော့။

တတ်စွမ်းသမျှလုပ်ကိုင်ပေး၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာပဲ နေခဲ့တော့သည်။

“သားရယ်... မိန်းကလေးက သူ့အစ်မကို ထော်ထော်ချစ်ရှာတာ” ဟု သူ့အနားလာပြောတတ်၏။

နောက်ဆုံး သူ့ကိုယ်တိုင် စံကြိုက်တတ်တာလေးတွေ ဝယ်ခြမ်းလာပြီး ပါးစပ်ထဲအထိ တယုတယသွံကျွေးတာတောင် စံ ဘာမှဟက်ဟက်ပက်ပက် မစားတော့ပေ။

မိဘတွေထက်အားကိုးပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေ မှားကုန်ပြီလား။

မိဘမောင်ဘွားတွေထက် ပိုချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားတွေကော ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။

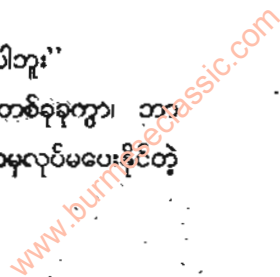
တစ်ဖုံစိပ်အေးမြနေသည့် ငါးရာနှစ်ဆယ်ရှစ်ထက် ပြင်းထယ်ဆိုသော ထောင့်ငါးရာမေတ္တာ၏မာန်ဟုန်က စုံရင်ဆဲမှာ ဘယ်နေရာရပ်ဝန်းမှာမှ တည်ရှိမနေခဲ့ဘူးလား။

အကဲ စုံပါးပြင်လေးကို လက်မနှင့် အသာလေးပွတ်သပ်၍ ချက်ဝန်းလေးတွေကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ စံ၊ စုံကို ကိုယ် ပျော်စေချင်ထယ်ကွာ၊ ခုလို စံဖြစ်နေတော့ ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်လိုနေနေ ဘာမှ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး”

“ကိုနဲ့မှမဆိုင်တာ၊ ဘာမှလုပ်ပေးဖို့မလိုပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ တစ်ခုခု... အဲ... တစ်ခုခုကွာ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ကိုယ်လုပ်ပေးချင်တယ်၊ ခုလို ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်တဲ့

တစ်စုံတစ်ရာကိုမှန်းရမ်းပြီး ချောမောနေရတာထက်စာရင် တစ်ခုခုကို ကိုယ်လိုချင်တယ်”

“စံက ခေါင်းခါနေဆဲ။

ပြီးလျှင် သူ့ခါးကို ပြန်၍ဖက်တွယ်ထားကာ . . .

“ကို့ကို စံ သိပ်ချစ်တယ်” တဲ့။

သူ ပင့်သက်ရှိုက်မိတော့သည်။

ဒါဆို ကိုယ်ချောတော့ ပြုံးပါလားစံရယ်ဟု မပြောဖြစ်ခဲ့။

“စံ”

“ဟင် . . . ကို”

သူ စံမေးဖျားလေးကို မော့ယူလိုက်ပြီး . . .

“နောက်ဆို ကိုယ်တို့ဆင်ခြင်မှုဖြစ်မယ်၊ လင်မယားချင်း စိတ်အခန့်မသင့်လို့ စကားများကြတဲ့အခါ လူကြီးတွေကို မသိစေ နဲ့တော့။

စံ မျက်ဝန်းလေးတွေ ညှို့ဝှက်ဖြစ်သွားပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ခေါ်

“စံမှားပါတယ် ကို၊ စံ မတိုင်တော့ပါဘူး”

“အဲဒီ မှားပါတယ်ဆိုတာကြီးကိုမပြောနဲ့ စံရာ၊ ဒေါသထွက် ခဲ့မိတဲ့ ကိုယ်ကရော ကောင်းလို့လား၊ နှစ်ယောက်လုံးမှာ အပြစ်ရှိ တာပါ။ နောက်ကျရင် ကိုယ်တို့ဆင်ခြင်ကြမယ်၊ ခုလိုထပ်ပြီး စိတ် မညစ်ရအောင်ပေါ့”

“အင်း”

စံပါးပြင်လေးကို သူ တစ်ချက်ငုံ့နမ်း၍ . . .

“နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲဟင်”

“စံကို အရမ်းတိုတိုထွာထွာဖြစ်ပြီး စိုးရိမ်လွန်းနေတဲ့ အဖျို ကြီးမမကို ချစ်သူရှာပေးမှဖြစ်မယ်”

“ဟင်”

စံ မထင်မှတ်စွာ မျက်ဝန်းလေးတွေပိုင်းသွား၏။

“ဟုတ်တယ် စံ၊ ကိုယ်တိုင်ချစ်ဖူးမှ ချစ်တတ်တဲ့သူကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်တာ၊ သူ့ကို ချစ်တတ်အောင် သင်ပေးမှဖြစ်တော့ မှာပေါ့”

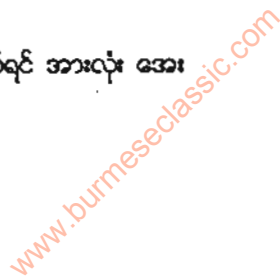
“ကိုက ဘာကိုပြောတာလဲဟင်၊ မမက ဘယ်ယောက်ျား နဲ့မှ ချစ်ဖို့မလွယ်ဘူး၊ အရမ်းမာနကြီးတာ”

“သူ့လိုပဲ မာနကြီးတဲ့လူနဲ့ တွေ့ပေးလိုက်တာပေါ့၊ ဒါဆို သူ့စိတ်ဝင်စားမှာပါ၊ လူဆိုတာ အမြဲတမ်းအနိုင်ရနေရင် ရင်မခန့် တတ်တော့ဘူးစံရဲ့၊ ရှုံးလိုက်တဲ့အခါ အရှုံးနဲ့အနိုင်ကြားက ပဋိပက္ခ မှာ သူ့စိတ်တွေပြောင်းလဲကုန်ရော”

“စံ နားမလည်ဘူး”

“စံမမကို ကိုကိုနဲ့ အောင်သွယ်ပေးလိုက်ရင် အားလုံး အေး ချမ်းသွားမယ်လို့ပြောတာ”

“အယ်”

ရိုးရိုးလေးအံ့သြသွားသည် စွဲမျက်ဝန်းလေးတွေကို သူ
မြတ်နိုးမဝစ္စာ ငုံ့နှမ်းလိုက်မိသည်။
ပြောင်လဲတတ်တဲ့သဘောကို မင်း လက်ခံတတ်ဖို့လို
တယ် စံ။

အခန်း (၂၁)

“ဟား... တကယ့်ရှယ်ပါလား”

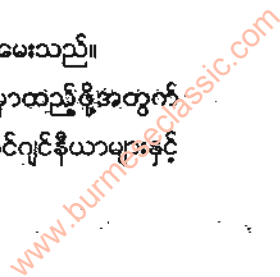
အဆောက်အဦးကြီးကိုလှည့်ပတ်ကြည့်၍ စေ့စပ်သေချာပြီးမှ
အကဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ချိုးကျူးသည်။

“ကိုကိုအဆောက်အဦးက ပလာဇာလုပ်ပစ်ဖို့ပဲကောင်းတယ်၊
ခုခေတ်ကလည်း အလှအပပစ္စည်းတွေပဲ အရောင်းအဝယ်ကောင်း
နေတဲ့ခေတ်”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

စီးက မျက်မှောင်ကုတ်၍ ခပ်တည်တည်မေးသည်။

ပြီးတော့ အဆောက်အဦး၏ထိပ်ပိုင်းမှာထည့်ဖို့အတွက်
ဆိုအပ်မည့်ပုံစံကို သေချာပြောဆိုနေကြရင်း အင်ဂျင်နီယာများနှင့်

လုံးထွေးသွား၏။

အကဲက ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်နှင့် လူငိုကြီးဖြစ်နေကာ စီးနင်းစကားပြောဖို့ကို အတော်ကြီးစောင့်နေရသည်။

ကိုကိုတို့ အလုပ်မလုပ်တော့လည်း တိုက်တွန်းလိုက်ရတာ လုပ်ပြီဟေ့ဆိုတော့ အားလုံး ဟာခနဲဟယ်ခနဲ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ဖေဖေကိုဖုန်းဆက်ပြောတာတောင် တိုင်ပင်တာမဟုတ်ဘဲ အသိပေးရုံပဲဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုကို အလုပ်လုပ်တော့မည်ဆိုတော့ ဖေဖေ ထင်သာနေရှာသည်။ အလုပ်လုပ်စေချင်လွန်း၍ မဟုတ်။

ဖေဖေနဲ့ပတ်သက်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ခါးသီးစွာ ကျွေးနှိုင်းနေခဲ့ခြင်းအတွက် တောက်လျှောက်နေပစ်လိုက်တာ လမ်းပေါ်မှာ တကယ့်ကလေးကချေလို မိုးကုတ်တစ်ဝှမ်းမှာ ကျောက်တွင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်သော ရတနာကုန်သည်ကြီး ဦးဝဏ္ဏ၏ နှစ်ယောက်တည်းသော သားရတနာများထဲမှာ ပျောက်ကွယ်လုလုဖြစ်အောင် ဆေးထွက်ရစ်နေခဲ့သည့် စီးနေပုံထိုင်ပုံက ဖခင်ကို သေသည်အထိ ဖြစ်တောက်သွားတော့မည့်အတိုင်း။

ခုကုမှ ပြောင်းလဲသွားလိုက်တာ ဘာလုပ်တော့မည်ဆိုတာကို အနားမှာရှိနေသည့်သူတောင် ဘာမှသိခွင့်မရခဲ့။

Sale Centre တစ်ခုဖွင့်တော့မယ်ဟု ပြောခဲ့စဉ်က ဒါမျိုးလေး

(ဗူးတပေ)

ကိုကို စိတ်ဝင်စားနေပါလားဟုဆိုကာ နည်းနည်းအံ့သြခဲ့သည်။

အီလက်ထရောနစ်ပစ္စည်းတွေချည်း လုပ်မယ်ဆိုတော့မှ

ကိုကို တခမ်းတနားလုပ်ချလိုက်တာကို သူ့မှာ အံ့သြလို့မဆုံး။

အဆောက်အဦးအတွက် နေရာရွေးတာ ဆောက်ဖို့အတွက် အင်ဂျင်နီယာတွေနဲ့ ညှိနှိုင်းတာကအစ ကိုကိုကစေ့စပ်သည်။

ဆောက်လို့ပြီးတာနှင့် ကုန်ပစ္စည်းသယ်ဖို့ တင်ဖို့ ဝန်ထမ်း တိစ္ဆာအားလုံးကို စီစဉ်ထားပြီးပြီ။

ကိုကိုကငွေကိုင်၍ စလုပ်ရှားပြီဆိုကတည်းက အကွက်ချထားသည့်အတိုင်း ထောင့်စေ့သည်။

အဖိတ်အစင်ယိုပေါက်မရှိ။

သူ့မှာ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေပို မထား။

သူ့ဘေးမှာ တစ်ယောက်ပဲရှိသည်။

သူ ဖေဖေနဲ့အမြဲရှိနေတတ်သော သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက သူငယ်ချင်းလိုပေါင်း၍ ကိုယ်ခံပညာတွေပါ သင်ကြားပေးခဲ့သော ဦးမိုးခမ်းဖြစ်သည်။

အလုပ်လုပ်တော့မယ်ဆိုကတည်းက ဘာခမ်းကို လုပ်မိအိမ်သည်။

ဖေဖေကလည်း ချက်ချင်းလွှတ်ပေးလိုက်၏။

ကိုကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးတာ ဘာခမ်းနဲ့ပဲဖြစ်သည်။

သူ့ကိုတောင် ကိုကိုစီစဉ်လုပ်ကိုင်သမျှ ဘာခမ်းက ပြောပြ၍

(ဗူးတပေ)

သိခဲ့ရတာဖြစ်၏။

“တွေ့တယ်မို့လား အကဲ၊ ငါ့ကောင်လေးက မင်းနဲ့မတူတာ”

ဟု ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပဲ နောက်နေသေးသည်။

သူတို့မူလတန်းကျောင်းသားအရွယ်ကတည်းက ကိုယ်ခံပညာတွေ့သင်ပေးတော့ ကိုကိုက ဝါသနာကြီးသည်။ သူ့ကတော့ အသားနာလျှင် မျက်ရည်ကျသူ။ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလားဟု ဘာဘခမ်းက အနာကိုတူးဆွပေးရင်း မရမကသင်စေခဲ့၏။

ဒါတောင် ကိုကိုတော်သလောက် သူမတော်ခဲ့ပါ။

“တွေ့လား... အကဲ၊ ကိုကိုကစားသွားတာ အနိုင်မခံခဲ့ပြန်ချ”

ဘာဘခမ်းက အမျိုးမျိုးဆွဲခေါ်သည်။

နှိုးဆော်တိုက်တွန်း၏။

ဒါပေမဲ့ အကဲဆိုသည်သူ့မှာ ပျော့ပျော့နွဲ့နွဲ့ဟန်ပန်နွဲ့နွဲ့

‘သားကဆရာဝန်လုပ်မှာ’ ဟုသာ ပြောတတ်သူ။

ထိုအကြောင်းပြချက်နဲ့ပဲ ကိုယ်ခံပညာသင်ပေးတော့မယ်ဆို

တိုင်း ရှောင်ထွက်နေခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘာဘခမ်းက သူ့ကို ‘လူပျော့ကလေး’

ဟု နောက်ခဲ့သေးသည်။

ကိုကို ရန်ကုန်မှာလေလွင့်နေတော့ ဖေဖေကသည်းသည်း

“ဒီကောင်တော့သွားပြီ” ဟု။

ဘာဘခမ်းကတော့ ဖေဖေထိုစကားပြောတိုင်း ခေါင်းနဲ့လေးတတ်ပါ။

“စီးက မာနရှိတဲ့ကလေးပါ၊ မပျော့ညံ့တတ်ဘူး၊ ဆရာကြီးကြည့်နေ၊ သူ့စိတ်က သူ့ကိုနှိုးဆောင်လာတဲ့အခါ သူ့များအံ့ညံ့လောက်အောင် လုပ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးကို တစ်ယောက်ယောက်က ဆရာလုပ်လို့မရဘူး”

ဘာဘခမ်းက ယုံကြည်ခဲ့သည်။

ခုတော့ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ဘာဘခမ်းကို ယုံကြည်စွာလွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“သားကြီးကို တိုးတက်အောင် အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်းတွေ ခင်ဗျားပေးနိုင်မှာပါ”

“သားငယ်... မင်းအစ်ကိုကိုဂရုစိုက်’ ဟုလည်း မှာသေးသည်။

သူ့မှာ ဖုန်းနားထောင်ရင်းပြုံးမိရသည်။

မင်းအစ်ကိုကို ဂရုစိုက်ဆိုလို့ပါ။

“ညီ”

“ဟင်”

အဆောက်အဦးနဲ့ အလုပ်သမားတွေကိုမော့ငေးနေရင်း အတွေးလွန်သွားတာ အနားမှာ ကိုကိုရောက်လာတာကို မသိလိုက်။

“ထမင်းသွားစားရအောင်”

“ကိုကိုအားပြီလား”

“အင်း”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲကနေထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကားမယူဘဲ လမ်းလျှောက်ထွက်လာတာမို့ ဒီအနီးအနားမဲ့

ကိုကို စားသောက်ဖို့ စိတ်ကူးထားပုံရ၏။

“လာ... ဒီကို”

လမ်းတစ်ဘက်ကိုကူးကာ မျက်နှာစာမှာ မှန်တွေချည်းကာ
ထားသော သိပ်မကျယ်လှသည့်တိုက်ခန်းကျဉ်းလေးထဲ ဝင်လာခဲ့ကြ
၏။

အထဲမှာတော့ စားပွဲတိုင်းလိုလို လူတွေပြည့်နေသည်။

ဆိုင်၏အခင်းအကျဉ်းက သေသပ်လှပနေ၏။

နှစ်ယောက်အတူ လွတ်နေသောစားပွဲတစ်လုံးကို ရှာကြကာ
ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“လူတွေများတယ်နော်”

အကဲက မနေနိုင်ဘဲပြောလိုက်သည်။

“ဒီဆိုင်က ကောင်းတယ်၊ ငါ ဒီမှာစားနေကျ”

စားသောက်စရာတွေမှာပြီး အအေးအရင်သောက်ဖြစ်ကြ

ရင်း...

“ကိုကို”

(ဗုဒ္ဓတဇ)

သူ ခေါ်ပြီး စီးမျက်လုံးတွေရောက်လာတာကို စောင့်သည်။

ပြီးမှ ...

“ဆိုင်ထမင်းဆိုင်ဟင်းတွေစားနေရတာ နေ့တိုင်း မပြီးငွေ

ဘူးလား”

စီးက သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

ရှေ့ဆက်ဖို့စကားအတွက် မျက်နှာပေါ်မှာအရိပ်မထင်အောင်

သူ ခပ်တည်တည်ကြီးနေ၍ ဘယ်လိုပဲဖုံးဖိထားထား စီးကလည်သည်။

တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်တာနှင့် ဘာကိုပြောချင်တာမှန်း

သိသွားသည်။

“အဲဒါ မင်းအလုပ်မဟုတ်ပါဘူး”

အကဲက ပခုံးတစ်ချက် မသိမသာတွန့်ကာ ...

“ကိုကိုကို ပြောစရာရှိလို့”

“သိတယ်... ကျောင်းပိတ်တဲ့ရက်မှာ မိန်းမနားမှာမနေဘဲ

မင်းရောက်လာတာ သတိရလို့လာတာမဟုတ်မှန်း”

“အဟွန်း... ကိုကိုကလည်း”

အကဲက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ဆိုင်ထဲကို မျက်လုံးတစ်ချက်စေ့

၏

ဟုတ်နေတာကို မလုံမလဲ ရှောင်ပယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ပြော... ဘာလဲ”

“ကိုကိုကို အရင်မေးချင်တာ”

(ဗုဒ္ဓတဇ)

စီးက အအေးကိုတစ်ဝက်ကျအောင်မော့၍ ပြန်ချလိုက်သည်။
အကဲက အပြုံးတစ်ချက်နှင့် အရင်မျက်နှာချိုသွေးသည်။
ကိုကိုစိတ်မဆိုးနဲ့နော် ဟု ကနွဲကလျာတွေပြော၍ စကား
ပလ္လင်ခံနေလျှင်လည်း ပိုဆိုးသွားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ သွယ်ဝိုက်နေဖို့စိတ်မကူးတော့ဘဲ... .

“ကိုကို မိန်းမယူဖို့စိတ်မကူးဘူးလား”

ဟု တည်တည်ပဲမေးလိုက်၏။

“ဘာ”

ဒီတစ်ခါ စီး တကယ်အံ့ဩသွားခဲ့သည်။

“မင်း... ဘာပြောတာလဲ”

“ကိုကိုကို မိန်းမယူစေချင်လို့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါ ဒီလိုနေတာ မင်းထမ်းထားရလို့လား”

“အဲဒါထက်ပိုဆိုးနေတာ”

အကဲ မျက်နှာရှုံ့မဲ့နေတာကို စီးက သေချာကြည့်သည်။

အကဲက ပြန်ကြည့်၍ မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့ပွတ်ပစ်လိုက်

ပြီး . . .

“ကိုကို မသျှန်ကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“ဘယ်လို”

စီးအသံက မကျယ်ပေမယ့်တင်းမာသွား၏။

“စကားကိုဆင်ခြင်ပြော၊ တဖက်သားထိုခိုက်ရင် မကောင်း

ဘူး”

“ကိုကိုကလည်း”

အကဲက ဆံပင်တွေထဲ လက်ချောင်းတွေထည့်၍ ဖွပစ်ပြန်
သည်။

“ပုံစံက တကယ်စိတ်ပျက်ညစ်ညူးနေမှန်း သိသာလာတာ

ပို၊ စီးက မျက်နှာကိုပြန်လျှော့ချကာ . . .

“မင်းနဲ့ အဲဒီကိစ္စက ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“ပတ်သက်တာပေါ့ကိုကိုရာ၊ လုံးဝ တိုက်ရိုက်ကြီးကိုပတ်
သက်နေတာ၊ ဟိုတစ်နေ့ကပြဿနာလေ”

အကဲက ဖြစ်ခဲ့သမျှကိုပြောပြကာ ဒီနေ့ထိ သျှန်ရောက်
မလာတာကိုကော စံကိုပါ အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘဲထားသည့်ကိစ္စ
ကိုပါ ထည့်ပြော၍ . . .

‘စံက တင့်တယ်တရယ်ရယ်နဲ့ သူ့အစ်မကိုပဲ တမ်းတနေတာ’

ဟု ပြော၍ အဆုံးသတ်၏။

ထိုအခါ စီးက မစာမနာမဲ့ခွဲကြည့်ပြီး တစ်ဖက်လှည့်၏။

ပြီးမှ လှည့်မကြည့်ဘဲပြောသည်။

“တမ်းတနေရင်ပိုပေးလိုက်ပေါ့၊ သူ့ချစ်တဲ့သူနဲ့နေပစေ”

“ဟာ... ကိုကိုကလည်း”

အကဲ မျက်နှာပျက်ကာ ‘ပြောရက်လေခြင်း’ ဆိုသော
မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်သည်။

ကျောင်းလည်းမပြီးသေး။

အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်ဟုလည်း ခုချိန်ထိ သတ်မှတ်သဘောထား၍မရသေးသော ညီဖြစ်သူ၏မျက်နှာချောချောကို စီးကစားစိုက်သည်။

သူညီမကို သူ့အစ်မက ဘယ်လိုသဘောထား၍ အူတိုအကဲပါနေမှန်းမတွေးမိ။

တွေးကြည့်ဖို့လည်း သူ စိတ်မဝင်စားပါ။

ညီကိုတော့ သူ ခုချိန်ထိ နှမောနေဆဲ။

ညီအစ်မတွေလို နင့်သီးစွာခင်တွယ်တာမျိုးတော့ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မည်။ ဒါပေမဲ့ ညီကို သူ ချစ်ခဲ့သည်။

ခွဲနေကြရပေမယ့်လည်း ညီကို သူ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်သာ။

ဘယ်လိုမှ တားချိန်ဆီးချိန်မရလိုက်ဘဲ မိန်းမယူပစ်လိုက်သည့် ဖြစ်လာခွင့်မလွှတ်လို့မဖြစ်သော အခြေအနေနို့သာ ကြည့်နေခဲ့ရသည်။ သဘောတူကြည့်ဖြူခဲ့တာမဟုတ်။

ထိုကိစ္စအတွက် နှစ်ဖက်ပြေလည်အောင် ကိုယ့်ဖက်က ကြိုးစားပေးဖို့များ အိမ်မက်ထဲပင် ထည့်မမက်ခဲ့ဘူး။

မချစ်ရင်သွားပေါ့။

အကဲက စီးမျက်နှာပေါ်မှာ ထကြွလာသည့်မာနစိတ်တွေကို မြင်ကာ ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြစ်သွား၏။

“ကိုကိုက ချစ်မှမချစ်ဘူးတာ၊ ပြောမှာပေါ့”

(ဗုဒ္ဓစာပေ)

ဟုလည်း အပြစ်တင်လိုက်မိသည်။

စီးမျက်ဝန်းတွေ လက်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“မချစ်ဘူးတာ ချစ်ဖူးတာနဲ့ စာနာပေးတာက ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ မင်းချစ်လို့ ငါတားတဲ့ကြားက ဇွတ်ယူပစ်လိုက်တာကို ငါ ဘာပြောခဲ့လို့လဲ”

“အစအနပြန်မကောက်နဲ့ ကိုကိုရာ”

“မကောက်လို့မရဘူး။ မင်းရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ငါ့သဘောမပါခဲ့တဲ့အတိုင်း ငါနေခဲ့တာ။ အဲဒါ မစာနာတတ်လို့ မဟုတ်ဘူးလေ မင်းထင်ရာမင်းလုပ်ခဲ့ပြီးပြီ ရောက်ဖြစ်ရင် ကိုယ့်မသေဆေး ကိုယ်ပေါ်ဖို့ပဲ ရှိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ သူများကိုဆွဲထည့်တာလဲ”

“ကိုကိုက သူများမှမဟုတ်တာ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းစိတ်ကူးယဉ်တိုင်း ငါမယဉ်တတ်ဘူး”

“မသူန့်ကို ကိုကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“ညီ မင်းပြောလေ ကဲလေပါလား”

“မဟုတ်ဘူးကိုကို ညီ အဲဒီလိုပဲစိတ်ကူးမိတယ်။ သူ့အစ်မက သူညီမကို အနီးဖြူဖြူလေးထဲက ကလေးလေးလို ယုယချင်နေတာ နှပ်တွဲလွဲနဲ့ သူငယ်နှစ်စားလေးလို အလိုလိုက်ချင်တာ။ ညီ ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းမမြင် ငါ့ညီမဆိုတဲ့ ဇွဲနဘဲနဲ့ဆရာလုပ် ကြားထဲက စံတစိတ်ဆင်းရဲရတာ”

“ဘာစိတ်ဆင်းရဲတာလဲ”

(ဗုဒ္ဓစာပေ)

“သူကလည်း သူ့အစ်မကို ချစ်တာပဲလေ”

“ဒါဆို မင်းကဘာလဲ”

အကဲ ပါးစပ်ပြင်ပြီးမှ ပြန်ပိတ်သွားသည်။

ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် ပြောနေရင်း သူ့စကားက လမ်းကြောင်း
လွဲသွားသည်။

စီးက ဟွန်ခနဲ မဲ့ကာ...

“ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးဆိုလည်း သွားပစေပေါ့ကွ။ အစ်မကိုချစ်ရင်
အစ်မနဲ့ပဲနေလို့ သဘောထားပြီး လွှတ်ပေးလိုက်”

အကဲ မျက်နှာနီတိတီဖြစ်သွားပုံကို စီးက စိုက်ကြည့်၍ပြီး
လိုက်၏။

“ကိုယ်ချင်းမစာဘူးလို့ပြောမလို့လား ဟုတ်တယ် မစာနိုင်ဘူး
ငါယူမယ့် မိန်းမကလည်း အဲဒီလိုစိတ်နှစ်ခွနဲ့ လုံးဝမဖြစ်ရဘူး။ မင်း
ညံ့လို့ မင်းခံရတာ ကျေနပ်လိုက်တော့”

စားစရာတွေရောက်လာတော့ စကားက ပြန်ဆက်ဖို့ခက်
သွား၏။

သူ့ဘက်က ဘာမှပြောစရာ မကျန်တော့သည်ဖြစ်ရာ...

အကဲ မကျေနပ်ခြင်းများနှင့် ထမင်းစားခြင်းကို စတင်လိုက်၏။

စီးက ဖြတ်ခနဲလှည့်ကြည့်၍ မသိမသာပြုံးသည်။

(ဗျူးစာပေ)

အခန်း (၂၂)

အရေးပေါ်အကြောင်းကိစ္စတွေ ဖြစ်လာသဖြင့် စက်ရုံကြီးထဲ
ထိ သျှန်ဆင်းလိုက်ခဲ့ရသည်။

သျှန် ဝင်လာတာမြင်သည်နှင့် အလုပ်သမားတွေပို၍ ပျာ
ယာခတ်ကုန်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုမောင်နိုင်”

“ညက စက်ရုံယွင်းသွားတာ ပစ္စည်းက ကျသင့်သလောက်
မကျဘူး။ ပစ္စည်းမှာထားတဲ့ကွန်စထရက်ရှင်က ဖုန်းဆက်နေတယ်
သျှန်၊ သူတို့က ငွေအပြည့်ပေးထားပြီးသား”

“အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အန်ကယ်မင်းတော့ စက်ရုံ(၃)ကိုပြေးတယ်၊ အဲဒီက

(ဗျူးစာပေ)

လက်စတွေကိုခဏထားပြီး ဒီကပစ္စည်းတွေကျအောင် မျှဆွဲရမှာပဲ”

“စက်ရုံ(၃)မှာ ဘယ်သူလဲ”

“အောင်ဝင်းတို့ ရှိတယ်”

သူနဲ့ မျက်နှာမကောင်းဘဲရှိနေသဖြင့် ကိုမောင်နိုင်က စက်ရုံ (၃)ကို တစ်ခါပြေးပြန်သည်။

နောက်တစ်ခေါက် သူပြန်ရောက်လာတဲ့အထိ သူနဲ့ ရှိနေဆဲကိုမြင်လျှင်...

“ရုံးခန်းမှာသွားနားလေ သူနဲ့၊ စက်ရုံထဲမှာ ထိမိခိုက်မိလိမ့်မယ်”

“ရတယ်၊ အချိန်မီပြီးသွားအောင်ပဲ ရှင်ကြီးစားစမ်းပါ။ အလုပ်လုပ်ရတာ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ မျက်နှာအပျက်မခံနိုင်ဘူး”

နာရီတစ်ချက်ကြည့်ကာ ကိုမောင်နိုင် ပြန်ပြေးသွားပြန်သည်။

အလုပ်သမားတွေက ကျလာသည့်ပစ္စည်းတွေကို သေချာစေ တွက်ပြီး နောက်ဖုံးဖွင့်ထားသည့် ကားကြီးပေါ်သို့ တင်နေကြသည်။ ထိုစဉ် သူမနားသို့ စိုးရောက်လာပြီး...

“မမ... ပစ္စည်းမှာထားတဲ့သူဌေး ရောက်လာပြီ...”

“ဟင်...”

သူနဲ့ ဘာမှမပြောရသေးပါ။

စိုးက နောက်သို့ ဖြတ်ခနဲလှည့်ကြည့်၍ ပျာပျာသလဲဖြစ်

သွားသဖြင့် လိုက်ကြည့်လိုက်မိလျှင် သူနဲ့ မျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက် တွန့်သွား၏။

လေးညှင်းရောင်အဖြူစင်းနှင့် ဖောရိန်းရှပ်ကို ဘောင်ဘီ ရှည်အနက်နှင့်တွဲဝတ်ထားကာ ခပ်ပျော့ပျော့ဆံပင်ရှည်ရှိသော မျက်နှာ။

ဖြူဝင်းသော မျက်နှာထက်မှာ ဆံပင်ရှည်တချို့ ပြန်ကျနေ သည်။

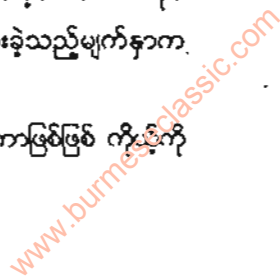
အထက်စီးဆန်သောမျက်ခုံးနှစ်ဖက်က သူ့နာမည်ကိုမေ့လို့ မရလောက်အောင် ထူတန်းမည်းနက်ကာ ခပ်တွန့်တွန့်ပုံစံ အမြဲရှိ နေတတ်သည့်ယောက်ျား...

ထိုယောက်ျား၏နှုတ်ခမ်းတို့သည်လည်း လျော့ချလျော့ချ ဘယ် သောအခါမှမရှိ။ အထက်စီး...

ဟိုတစ်ခါကတော့ သူမထံမှ အလုပ်လျှောက်ထားလိုသူ အဖြစ် အင်တာဗျူးဖြေဆိုရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်လျက် ခုတော့ သူမအတွက် ဘေးကျပ်နံ့ကျပ်ဖြစ်စေနိုင်သော ခြံကြွယ်တစ်နေရာမှ လက်နှက်ပုန်းများကို သယ်ဆောင်လာခဲ့ပြီ။

ကိုယ့်ဖက်ကချို့ယွင်းချက်မို့ လက်ခံထားခဲ့သော အလုပ် အတွက် အဆင်ပြေဆုံးပြောဆိုဖို့ လျှော့ချထားခဲ့သည်မျက်နှာက တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်တာပဲဖြစ်ဖြစ် တမင်တကာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကို

သိနေသည့်သူဟာ မျှော်လင့်မထားခဲ့သောသူမကို အနိုင်တိုက်ဖို့ လက်နက်အပြည့်အစုံတော့ပါမှာပင်။

ဘယ်လိုမှ အကောင်းမမြင်နိုင်သည့်စိတ်က သူ့ကိုစေ့စေ့ကြည့်ရင်း ပို၍သာတင်းကျပ်လာခဲ့၏။

“ဟင်ဂလန် နှစ်ထောင်မှာထားတာရှင်လား...”

“ဟုတ်တယ်၊ အခု မပြီးသေးဘူးမဟုတ်လား”

“ရှင်သိလို့ တမင်ရောက်လာတာလား အထက်စီး”

“ဟ... မင်း ဗလာချည်းပါလား၊ မင်းစက်ရုံမှာ မင်းဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို တို့က ဆိုက်ထဲကနေ လှမ်းမြင်နိုင်ရအောင် နတ်မျက်စိရှိနေတာမှမဟုတ်တာ၊ ပစ္စည်းကို ဒီမှာထားတာတောင် အခု ပစ္စည်း အချိန်မှီမရောက်မှသိတာ၊ အခုဘယ်လိုလုပ်ပေးမလဲ”

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့ပြောရမှာလား၊ ရှင်သူဌေးနဲ့ပြောရမှာလား”

“ဘာရယ်...”

စီးက ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီးမှ ဟက်ခနဲရယ်ချလိုက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်ငုံကြည့်၏။

“အင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ သူဌေးပုံပေါက်ပြီမှတ်နေတာ ဘာလဲ... ကိုယ့်ပုံစံက အလုပ်သမားရုပ်ပေါက်နေလို့လား”

သူ့နဲ့ သဘောပေါက်သွား၏။

မျက်နှာပြင်လေးမှာ နီမြန်းသွားသော်လည်း ပို၍တင်းပစ်လိုက်သည်။

“ရှင်... ခန်းခနဲလျှောက်မပြောနဲ့၊ အခု ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ပြော”

“ရှင်လှချေလား...”

သူက ပြုံးရယ်ခြင်းမရှိဘဲ ပုခုံးတစ်ဖက်တွန့်၍ လည်ပတ်နေသည့်စက်တွေဆီ လှမ်းကြည့်၏။

“ဘယ်အချိန် နောက်ဆုံးရနိုင်မလဲ”

“မပြောနိုင်ဘူး”

“မပြောနိုင်လို့မရဘူးလေ။ မင်းကို သပ်သပ်ထပ်လျှော့ပေးထားတာ၊ တကယ်ဆို ကိုယ်အတိအကျလုပ်ထားပြီးပြီ၊ မင်းဖက်က တိကျရမှာ၊ ထပ်ဆွေးဆွေးစရာ ဘာမှမလိုဘဲကိစ္စ”

“လျှော့ဖို့မလိုဘူး၊ ရှင်ဖြစ်ချင်တာကိုပြော”

သူ့နဲ့က အသံကိုခပ်အုပ်အုပ်ပြော၍ အံကြိတ်၏။

စီးက သူမကိုစူးစိုက်ကြည့်၏။

“မာနသူနဲ့ တို့ မင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်ဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး”

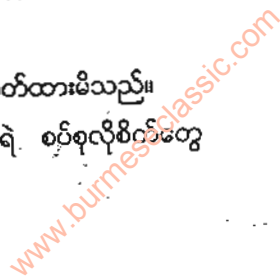
“ကျွန်မကလည်း ရန်ဖြစ်တမ်းကစားနေတာ မဟုတ်ဘူး။

ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှလည်း ထပ်ဆွေးဆွေးဖို့မရှိတော့ဘူး။ အခု ကျွန်မ ဘက်ကပျက်ကွက်သွားပြီ၊ ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်ချင်သလဲ”

“ကျွတ်”

စီး ကျွတ်ခနဲစုပ်သက်၍ မျက်မှောင်ကုတ်ထားမိသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်လည်းမကြည့်ရဲ စပ်စုလိုစိတ်တွေ

လည်းရှိရှိနှင့် တစေ့တစောင်းအကဲခတ်နေကြသော အလုပ်သမား တို့ကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်၏။

သူ့နိက လက်ကလေးနှစ်ဖက်ပိုက်ထားကာ မျက်နှာ ခပ်လွှဲ လွှဲနှင့်ရပ်နေ၏။

စီးက သူ့နှိရေ့မှာထိုးရပ်လိုက်ကာ...။

“မင်းက ဘာကိုမေးနေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်သလဲဆိုတာက ဘာလဲ၊ မင်းကဘာပြန်ပေးမှာလဲ၊ အခု ဒီနေ့ဒါမရလို့ တို့ဆိုက်ထဲမှာ အလုပ်ပျက်သွားရင် မင်းပေးနိုင်တာတွေနဲ့ ဖာထေးပစ်လို့ရသွားနိုင် သလား”

သူ့နှိမျက်ဝန်းတွေ လှုပ်ရှားသွားပေမယ့် ဘာစကားမှမ ဆို...။

“ပစ္စည်းကိုပဲအပြည့်လိုချင်တယ်၊ အဲဒါ မင်းဘယ်အချိန်ရ မလဲပြော...”

“မပြောနိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စက်က ဘာဖြစ် သွားမှန်းမသိဘူး”

“မကောင်းမရှိဘူးလား”

“ဒီနေ့မရှိဘူး”

တစ်ခုခု ထပ်မေးမည်ပြင်ပြီးမှ စီးမမေးဖြစ်တော့...။

သူ ဂုတ်ပိုးကဆံပင်ကို တစ်ချက်သပ်၍ မျက်မှောင်ကုတ် ရင်း ငြိမ်သက်နေ၏။ ခဏကြာလျှင်...

“စက် ခဏကြည့်မယ်”

ဟု ပြောလည်းပြော သူ အတွင်းဘက်သို့လည်း လျှောက် ဝင်သွား၏။

သူ့နှိရပ်ကြည့်နေပြီးမှ သူ့နောက်က ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး အပိုလိုက်ခဲ့မိသည်။

“ဟေ့... မန်နေဂျာဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော်ရှိပါတယ်”

ထွက်လာသူက အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသည့် လူငယ်တစ် ယောက်...။

“မင်းကိုမေးတာမဟုတ်ဘူး၊ မန်နေဂျာဘယ်မှာလဲ”

“ခုနကပဲ အပြင်ထွက်သွားတယ် ခင်ဗျ”

စီးက သူ့နှိကို ဖြတ်ကာနဲ့ကြည့်၏။

သူ့နှိမျက်နှာလေး နီခဲ့တင်းမာသွားသည်။

စီးသည် တို့မျက်နှာကို အမိအရကြည့်၍...

“မြင်းကိုထိန်းရင် မြင်းစီးတတ်ဖို့တော့လိုတယ်၊ မင်းကို ပုတ်ခတ်ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ တည့်တည့်ပြောတာ...”

စီးကပြောပြီး စက်၏နောက်ဘက်ကိုဝင်သွား၏။

“မင်းနဲ့ ဟိုနှစ်ယောက်လိုက်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့... မမ”

“ဟိုနှစ်ယောက် သူ့နှိလိုက်သွား”

အနီးဆုံးမှာရှိသည့် လူတွေကိုမေးဆတ်ပြီး ဟိုသွားဒီသွား ပြောလိုက်ပြီးမှ သျှန် ရပ်ကျန်နေခဲ့ရင်းစဉ်းစားသည်။

သူက အလုပ်သမားမဟုတ်...။

ကိုယ်မလိုက်ဘဲ နေလို့ကောင်းပါ့မလား။

တွေးမိပြီး နောက်ကနေလိုက်လာခဲ့မိသည်။

အခြေအနေသည် ဘယ်လိုမှထင်မှတ်မထားခဲ့သော အချိန် ကာလလေးအတွင်းမှာ ဆိုးရွားစွာပြောင်းလဲသွားခဲ့၏။

သံထည်အကြမ်းဆုံးတွေ စီးထားသည့်ကြားထဲမှ သူရပ် လျက် အလုပ်သမားတွေ ဆီထိုးနေသည့်ဆီကို ကြည့်နေသည်။

သျှန်လိုက်သွားခိုင်းလိုက်သည့် စက်ထဲမှ အလုပ်သမားလေး နှစ်ယောက်က သူ့ဘေးမှာရပ်နေ၏။

သျှန်လိုက်လာတာကို သူကလှမ်းကြည့်ရင်း မျက်လုံးက ဖျတ်ကနဲ အပေါ်သို့ရွှေ့သွားကာ...

“ဟာ...။”

“ဂန်း... ခွမ်း”

“ဒိန်း...။”

“သျှန်... နောက်ဆုတ်”

“အား...။”

အပေါ်ပိုင်းမှာ နားကွဲမတတ် ကျယ်လောင်စွာမြည်ဟီးသွား သံ ကြားလိုက်ရ၏။ သူမကိုယ်ပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ရာ ငြိုကျလာပြီမှန်း

သိလိုက်၏။

သို့သော် မျက်လုံးထဲမှာမည်းပြာသွားကာ ခြေထောက်တို့ က ဘယ်လိုမှရွှေ့လို့မရတော့...။

သျှန် မျက်လုံးစုံမိတ်၍ တအားအော်ပစ်လိုက်စဉ် ကိုယ့်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အရှိန်ဖြင့် ဆွဲဖက်လိုက်ချခြင်းကိုသိလိုက်ပြီး...

“ဒန်း...။”

“အား...။”

“အား...။”

စက်ရုံကြီးထဲမှာ ကျယ်လောင်သောမြည်ဟီးသံကြီး ထွက်ပေါ် လာခဲ့ပြီး ကြမ်းခင်းသံမီတလင်းတစ်ခုလုံး သိမ်သိမ်ခါသွား၏။

ချက်ချင်း နီရဲသောသွေးတို့စွန်းထင်းလျက်...

“မမ”

“သူဌေးဘာဖြစ်သွားလဲ”

“မျိုးအောင်တို့ ပြဿနာရှာပြီ”

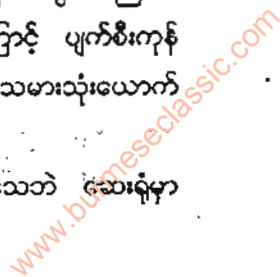
“သေကုန်ပြီလား”

စက်ရုံဝင်းတစ်ဝင်းလုံး လူတွေ အုန်းအုန်းထသွားသည်။

အလုပ်သမားတစ်ယောက်၏ပေါ်ဆူကြောင့် ပျက်စီးကုန် သောအထဲတွင် ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်နှင့် အလုပ်သမားသုံးယောက်

ဖြစ်ကာ တစ်ယောက်ကတော့ သေဆုံးသွား၏။

သျှန်ရယ်စီးရယ်အပါအဝင် အသက်မသေဘဲ သေရုံမှာ

လူနာဖြစ်ခဲ့ကြတာ အားလုံးငါးယောက်ဖြစ်သွား၏။

“မမ... မမ သက်သာရဲ့လားဟင်”

ဘယ်ဘက်လက်ကောက်ဝတ်မှာ ကျောက်ပတ်တီးစီးထားရ

သည့်ဒဏ်ရာမှလွတ်၍ သူ့နိကာမှဖြစ်ခဲ့ပါ။

ခေါင်းကိုထိမိသွားသည့်သူ့ကိုသာ သူ့နိတ်ပူမိသည်။

သူ့သာမကယ်လျှင် သူ့နိ အခုလောက်ဆို ဘဝတစ်ခုမှာ

အခိုးအငွေ့လေးပဲဖြစ်နေပြီလား။

မကျွတ်မလွတ်ဘဝနှင့် သရဲမလေးပဲဖြစ်နေမလား။

ကြီးမားသော သံချပ်ကြီးအောက်မှာပဲ ပြားနေမှာဖြစ်၏။

သူ့မကိုကယ်ရင်း စီးခေါင်းမှာဒဏ်ရာရခဲ့တာ သွေးတွေ့တာ

မြင်မကောင်း... ။

“စံ... ညီမလေး... သူ့ကောဟင်”

“ကိုကြီးလား... မမ”

“အင်း”

“သူ... ”

စံကပြောပြီး တိတ်ဆိတ်စွာရပ်နေသည်။ အကဲမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အကဲက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုတ်၍ အံ့ကြိတ်၏။

သူ့နိက အကဲကိုစူးစိုက်ကြည့်နေသူမို့ အကဲ ဘာပြော တော့မည်ကို သိရှိလိုက်သလိုရှိကာ ဂျစ်ကန်ကန် မကျေမနပ် ထိုအခ

အရာကို စိတ်ဆိုးဖို့သသိမရ။

စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ရင်ထဲမှာပူသွား၏။

“သူ့ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်၊ မမကြောင့် သူ့ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“သူ မျက်စိမမြင်တော့ဘူး။ မသူ့နိကျေနပ်တယ်မို့လား”

“ဟင်”

သူ့နိမျက်လုံးတွေ မီးပွင့်သွားသည်။

အမြင်အာရုံကိုပိတ်ချလိုက်သော်လည်း ဆေးရုံကားပေါ် ပွေ

တင်သွားကြသည့် သွေးတို့ဖြင့်ရဲနေသော စီးမျက်နှာကိုဖြောက်ဖျက် လို့မရ... ။

“သူ့နိ... မင်း...”

သူ့မကို ရင်ခွင်ထဲပွေဖက်၍ သတိမလစ်မိအချိန်ထိ နာမည် ကို ရေရွတ်သွားခဲ့သေးသည်။

“အား... သူ... သူ ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်၊ သူသေပြီလား၊

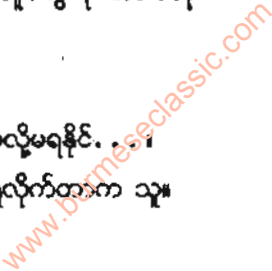
ပြောကြပါဦး”

သူ့နိကိုယ်တိုင် လက်တစ်ဖက်ကိုဖိနှိပ်လှူးလှိမ့်ရင်း သွေးရူး သွေးတန်းအော်နေခဲ့မိ၏။ ပွေတင်သွားကြသောလူတွေကို အားမလို အားမရမေးရင်း ထပြေးလိုက်လို့မရ... ။

ရင်ထဲမှာပူ... ။

ထိုအဖြစ်များကို သူ့နိ ဘယ်တော့မှမေ့လို့မရနိုင်... ။

ပထမဆုံးသတိဝင်လာသည်နှင့် သတိရလိုက်တာက သူ့။

ခုတော့ သူ မျက်လုံးကွယ်သွားပြီတဲ့...။

သူနဲ့မျက်ဝန်းတွေ ဂနာမငြိမ်လှုပ်ရှားသွားပြီးမှ စုံမျက်နှာလေး ပေါ် ပြန်ရောက်သွားသည်။

“ညီမလေး တကယ်ပြောတာလားဟင်၊ သူပြောတာဟုတ်လား”

စံက အကဲမျက်နှာကိုထပ်ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းလေးညိတ်ပြခြင်း။

ဖြစ်ရလေရှင်...။

သူ့နဲ့ ရင်ထဲမှာနှင့်သွားမိသည်။

သူနဲ့ကိုယ်ဟာ ဒီလိုအနစ်နာခံပေးဖို့အထိ ချည်နှောင်ခဲ့ကြတာ ဘာမှမရှိ။

သူက အမှတ်တမဲ့ မနေတတ်လို့ မကူညီလိုက်မိရင် ခုလိုအကြီးအကျယ်ဖြစ်သွားခဲ့သည်ပဲဆိုပါစို့...။

ဒါဟာ သူမအတွက်ပဲဖြစ်သည်။

ခုလောက်ဆို ငါကူညီမိလေခြင်းဟုတွေးကာ နောင်တတွေရနေပြီလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကတော့ ပစ်ကျသွားသည့်အရှိန်နှင့် လက်တစ်ဖက်ပဲ ထိခိုက်သွားခဲ့သည်။

ဒါဟာ ကာလတစ်ခုအတွင်းမှာ ပျောက်ကင်းသွားမည့် ဒဏ်ရာ လေးသာ။ သူကတော့...။

သူ့နဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ ထထိုင်ဖို့ကြိုးစားသည်။

လက်တစ်ဖက်ကထောက်လို့မရတော့ ခုတင်ပေါ်ပြန်လဲကျမတတ် ဖြစ်နေသဖြင့်...။

“မမ... နေဦး...”

စံက ပျာပျာသလဲပွေ့ထူပေးသည်။

ပြီးတော့ မျက်နှာတစ်ခြမ်းပေါ်သို့ အုပ်ကျလာသည့်ဆံပင်တွေကို တယုတ်ယသပ်တင်ပေး၏။

“မမ... အရမ်းနာနေလားဟင်၊ လက်ကပဲလား။ ခေါင်းတွေခါးတွေကော ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး သူက မမကို ကာကွယ်ပေးသွားတာပါ။ သူ့ကို မမကြည့်ပါရစေ၊ မျက်လုံးကွယ်တာပဲလားဟင်၊ သူ ဘာတွေဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဒီပြင် ဒဏ်ရာကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘာမှထပ်မဖြစ်ပါဘူး။

ပေ ကိုကြီးကို အခုသွားမတွေ့ပါနဲ့ဦးနော်၊ ဒဏ်ရာကပြင်းတော့ လူနာဆွင်းတွေဖို့ကို ဆရာဝန်တွေက ခွင့်ပြုပြီးမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ကိုဦးတော့ရောက်နေကြတယ်”

“ဟင်”

ကိုဦးလို့ စံပြောသည့်လူတွေဟာ စုံယောက္ခမ။

စီးရဲ့မိဘပေါ့။

ခုလောက်ဆို အားလုံးက သူ့နဲ့ကို ငြိုငြင်နေကြပြီထင်ပါ

သည်း ဘယ်သူတွေဘာပြောပြော ဘာဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို သျှန် ကျေးဇူး
တင်ကြောင်းပြောချင်သည်။ ဒါဟာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုသည်
စကားလောက်နှင့် မဖွယ်ရာပေမယ့် ကျေးဇူးတင်ရမည်။ သို့သော်
သျှန် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းခွင့်မရခဲ့ပါ။

ဆရာဝန်ကြီးတွေရောက်လာကြသည်။

သူမကို စမ်းသပ်ကြည့်ရှုပြီး လိုအပ်သည်တို့ကို လုပ်ကိုင်
ပေးသွားကြ၏။

စံကတော့ အစ်မမျက်နှာကိုတကြည့်ကြည့်နှင့် မျက်ရည်
တွေကျနေရှာ၏။

မိဘနှစ်ပါးက အနားမှာမရှိ။

သူမက အိမ်ထောင်သည်။

မမကိုပြုစုဖို့ ကိုဆီမှာခွင့်တောင်းရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်နေချိန်
ပဲ မျက်ရည်ကထပ်ကျသည်။

ဘယ်လိုသူတ်မစ်လို့မှ မနိုင်။

“မမ အားမငယ်နဲ့နော်၊ မာမို့ကို အကြောင်းကြားထား
မလား။ မမ ဘာလုပ်ပေးစေချင်လဲဟင်၊ ဘာဘမင်းက သေဆုံးသွား
ကြတဲ့ အလုပ်သမားတွေကိစ္စကော ဒဏ်ရာရသွားကြတဲ့ အထူး
သမားတွေအတွက်ပါ အားလုံးစီစဉ်ပေးနေတယ်”

“ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် သေကုန်ကြလဲဟင်”

“မျိုးအောင်ဆိုတဲ့အလုပ်သမားက စဖြစ်တာတဲ့”

(ဗုဒ္ဓဟေ)

“ဟုတ်တယ်... သူကော”

“သူလည်း ခြေတစ်ဖက်ဖြတ်ပစ်လိုက်ရတယ်”

“အို”

“အလုပ်သမားနှစ်ယောက် ဆေးရုံမှာထပ်ဆုံးသွားတယ်၊
အားလုံးသုံးယောက်”

“အို”

သျှန် မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာ၏။

ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်ဖြစ်သွားကာ ခေါင်းအုံးထက်သို့ အရုပ်
ကြိုးပြတ်လေးလဲကျသွားခဲ့သည်။

“မမရယ်... အဲဒါတွေလည်း ကိုယ် ဘာမှမတားဆီးလိုက်
နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့တာတွေပဲ။ မမတောင်မှ ကိုကြီးကယ်လိုက်လို့ ခု
လိုလေး နေခွင့်ရနေတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေ စိတ်ဆင်းရဲနေမှာလဲ၊
တိစ္ဆာအားလုံးကို ဘာဘာ စိစဉ်နေပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုနိုင်... အဲ
ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာလာပြီ”

ကိုဇော်နိုင် အိတ်တွေတပွေ့တစ်ပိုက်နဲ့ရောက်လာတော့ သျှန်
သက်မဲ့ရုပ်လေးလို ငေးကြည့်နေမိသည်။

မြင်ချင်တာ ထိုမျက်နှာမဟုတ်ပါ။

စကားတွေပြောချင်ခဲ့တာလည်း ထိုသူနှင့်မဟုတ်။

“စံ... ကိုယ် ကိုကိုဆီသွားလိုက်ဦးမယ်”

အကဲထံမှ အသံထွက်လာသည်။

(ဗုဒ္ဓဟေ)

စံက ခေါင်းလေးညှိတ်ပြန်၏။

“ညှိမလေး... လိုက်သွားလေ”

စံက ခေါင်းညှိတ်နေဆဲမှာ ခေါင်းခါပစ်လိုက်သည်။

“စံ မမနားမှာပဲနေမယ်”

သျှန်က လှည့်ထွက်သွားသည်အကဲဆီ လှမ်းကြည့်၍...

“အကဲ”

ဘယ်တုန်းကမှ နာမည်မခေါ်ခဲ့။

ပျော့ပျောင်းနူးညံ့စွာ မဆက်ဆံခဲ့ဘူးသော သျှန်လေးသံတို့က နူးညံ့ရုံမက မျက်ဝန်းကလေးများမှာပါ တောင်းပန်လိုသောအခိုက်အငွေ့တွေ ပြည့်နှက်နေ၏။

အကဲက မျက်နှာမကြည်မသာနှင့် လှည့်ကြည့်ပြီးမှ သျှန်မျက်နှာကိုမြင်လျှင် ခပ်တင်းတင်းဖြစ်နေသည့် ကိုယ့်စိတ်ကို ငြိန်လေ့လာချ၏။

ပြီးတော့ ဒီဘက်ကိုပြန်လှည့်သည်။

“သူ့ကိုပြောပေးပါ။ ဟို...”

သျှန် ဘာပြောရမှန်းမသိ။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုသည့်စကားတစ်ခွန်းနှင့် သူ ကိုယ်အတွက် ပေးဆပ်လိုက်ရတာက မညီမျှ။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟုပြောဖို့အပြင် ဒီပြင်စကားက ခုတ်တရက်ရှာလို့မရ။

“တို့... တို့ သူ့ကိုလာကြည့်ချင်တယ်၊ ပြီးတော့လေ တို့ဘယ်တော့မှမမှားမဟုတ်ဘူးဆိုတာကော”

သျှန် စကားဆက်လို့မရတော့။

ပြောလိုက်မိသည့်စကားတွေကကော ပြောသင့်ရဲ့လား၊ မပြောသင့်ဘူးလား ဘာမှစဉ်းစားမရ။

အကဲက ခဏထပ်စောင့်ပြီးမှ သျှန် ဘာမှထပ်မပြောတော့ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်၍ထွက်သွား၏။

အနားမှာရောက်နေခဲ့ပြီး ကြာရှည်စွာရပ်စောင့်နေရသော ကိုမောင်နိုင်က အကဲထွက်သွားမှ အနားတိုးလာ၏။

ချထားသည်ခုံတန်းလေးမှာထိုင်၍ ယူလာသည့်လူမမာစာတွေကို ဗီရိုပုလေးပေါ်မှာတင်၏။

သူ့ကို တစ်စတစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်နေပြီးမှ သျှန် မျက်နှာလေးလွှဲ၏။

ထိုသူ မရိုးသားတာကို သူမသိနေသည်။

အလုပ်ကိစ္စမှလွဲ၍ ကျန်တာ ဘာမှမပြောချင်။

သို့သော် ...

“သျှန်... နေကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖြေပြီး မျက်ဝန်းတွေကိုပိတ်ပစ်လိုက်၏။

စံက သူမဘေးမှ တင်ပါးလွှဲလေးထိုင်ကာ နဖူးပေါ်ကဆံ

စလေးတွေကို တယုတယသိမ်းတင်ပေးသည်။

“မမ သိပ်စကားမပြောနိုင်သေးလို့ပါ။ ကိုမောင်နိုင် ဘယ်
လိုမှမအောင့်မေ့ပါနဲ့နော်၊ လက်တစ်ဖက်က ဒဏ်ရာပြင်းသွားတယ်၊
အလုပ်သမားတွေသတင်းကိုလည်းကြားတော့ စိတ်ထိခိုက်သွားတာ
ပေါ့”

စံက အားနာစိတ်နှင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းပြနေ၏။
ကိုမောင်နိုင်က အားပေးစကားတွေပြောနေသည်။
စက်ရုံကကိစ္စတွေ ဘာမှမပူဖို့လည်းပါ၏။
သူ့နဲ့ ဘာကိုမှ နားမထောင်တော့ဘဲရှိလေသည်။

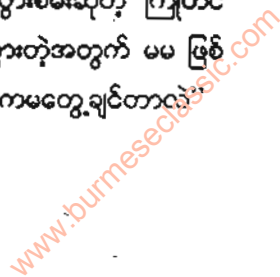

အခန်း (၂၃)

သူမ နေကောင်းသွားပါပြီ။
သွားဖို့ပြောတိုင်း မသွားဖို့ဘဲတားဆီးခဲ့ကြပြီး နောက်ကျမှ
သိရတော့ သူ ဆေးရုံကဆင်းသွားပြီဟု။

“ဒီလိုတွေ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်ကုန်တာလဲ စံ၊ သူက မမကို
မတွေ့ချင်ဘူးလို့ပြောနေလို့လား၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်းပါ။ ဆေးရုံ
မှာ သူရှိနေလျက်နှင့် မမ မတွေ့ခဲ့ရဘူး၊ အခုကျတော့ မရှိတော့
ဘူးတဲ့၊ ဖြစ်ခဲ့တာတွေဟာ သူ့ကို ဒီလိုဖြစ်သွားစမ်းဆိုတဲ့ ကြိုတင်
ကြံစည်မှုတွေ ရှိခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူဖြစ်သွားတဲ့အတွက် မမ ဖြစ်
ရသလိုပဲ မမ စာနာခဲ့တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့ သူကမတွေ့ချင်တာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“တစ်ခုခုကတော့ရှိနေပြီ၊ အဲဒါကို မမသိချင်တယ်၊ သူနဲ့ မမရဲ့ကြားမှာရှိနေတဲ့ ကွာဟနေတာတစ်ခုကို မမသိပါရစေ”

“ဘာမှမရှိပါဘူး မမရယ်၊ သူက မမကိုမှမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ညော်သည်လာတာမှ မကြိုက်တာ၊ သူ သူလည်း အားငယ်မှာ ပေါ့မမရယ်၊ ယူကျုံးမရဖြစ်တာမျိုးတွေ ခံစားရမှာပေါ့၊ အဲဒါကို မမ နားလည်ပေးလိုက်ပါ”

ဆေးရုံမှာ သုံးစွဲခဲ့သည့်ပစ္စည်းတွေကို ဆေးရုံမှာပဲလှူပစ် ခဲ့ကာ စံက သျှန်လက်ကလေးကိုတွဲ၍ ကားပေါ်တက်စေသည်။

သူမတို့ထိုင်ပြီးတော့မှ ဦးလူမင်းက ကားတံခါးသေချာပိတ် ပြီး ရှေ့ခန်းမှာဝင်ထိုင်၏။

အားလုံးထိုင်ပြီးတော့ ဒီဗိုင်ဘာက ဆေးရုံဝင်းထဲကနေ မောင်းထွက်လိုက်သည်။ သျှန်က အကင်းမသေသေးသည့်လက်ကို ခပ်ဖွဖွလေးပိုက်ထားကာ လမ်းမဘက်သို့ငေးနေခဲ့၏။

ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေသည်။

သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ခွင့်မရ။ တောင်းပန်ခွင့်မရသမျှ ဒဏ်ရာ နှင့်မျက်လုံးနှစ်လုံး ဖွင့်နိုင်လာပြီဆိုကတည်းက အံ့ဖွဲ့နေခဲ့သော အတွေးပုံရိပ်တို့က ခုချိန်ထိ ဘာမှအရာမထင်ခဲ့။

ကိုယ့်အတွက် ပေးဆပ်လိုက်ခြင်းအပေါ် သူ ဘာဖြစ်နေ သလဲ။ ဘာကို မကျေနပ်ဖြစ်ခဲ့သလဲ။

ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်လိုတုံ့ပြန်စေချင်လို့လဲ။

(ဗျူးစာပေ)

ဒါကို ရင်ဆိုင်မေးချင်သည်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သံယောဇဉ်တွေ စေတနာတွေ နှောင်ဖွဲ့ခဲ့ကြတာမဟုတ်ခဲ့သည့်အဖြစ်မှာ အားလုံးဟာ အမှတ်တမဲ့ ခံရပ်များပဲဖြစ်သည်။

ဒီအထဲမှာမှ သူအဖြစ်ဆိုးသွားခဲ့ရသည်။

ဒါကို သူ တအံ့နွေးနွေးကြိတ်ခံစားကာ အံ့ဖွဲ့နာကျည်းနေခဲ့

သလား။

“မမ”

“ဟင်”

“အိမ်ရောက်ပြီလေ”

“အင်း”

စိတ်တို့ဟာ ကိုယ်ခန္ဓာမှာရှိမနေတတ်ခဲ့တာကြာပြီ။

နှစ်ထပ်စလုံး၏ အထပ်အောက်တည့်တည့် နှစ်ခန်းလုံးမှာ
စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွေ ဖွင့်ပေးထားသည်။

ပလာဇာကြီးတစ်ခုလိုပဲဖြစ်ကာ စည်ကားနေပုံကလည်း
အထင်မကြီးဘဲနေလို့မရလောက်အောင် ဖြစ်၏။

ဝယ်သူတွေရော ဝန်ထမ်းလေးတွေပါ အားလုံး သူ့နေရာ
နဲ့သူ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကြသည်။

“အရမ်းကိုခမ်းနားနေတာပဲနော် မမ”

စက်လှေကားထိပ်ကိုရောက်မှ သျှန်းလက်ကလေးကို ပြန်
တွဲခေါ်ပြီး စံက စကားစ၏။

“ညီမလေးက ဒီကို ခုမှရောက်ဖူးတာလား”

“ကိုနဲ့ တစ်ခါလိုက်ဖူးတယ်၊ ဖွင့်ကာစကလေး ဒါ အစက
ဟိုတယ်ကြီးမမရဲ့၊ ကိုကြီးကဝယ်ပြီး ပုံစံနည်းနည်းပြင်လိုက်တယ်၊
ဒီနောက်ဘက်မှာလည်း တစ်ခုထပ်ဆောက်နေသေးတယ်၊ ဘာလုပ်
ဦးမှာလဲမသိဘူး၊ မမမိမှာ အဆောက်အဦးအတွက်ပစ္စည်းတွေမှာတာ
အဲဒီဟာအတွက်ဖြစ်မယ်၊ အစက လုပ်ငန်းကိုလေ့လာဦးမယ်ဆိုပြီး
သူများအလုပ်တွေထဲ လျှောက်လုပ်ဖို့စိတ်ကူးသေးတာတဲ့၊ နောက်
ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းထလုပ်သလဲမသိဘူး၊ ကိုကပြောတာတော့
ကိုကြီးက မာနကြီးတယ်တဲ့၊ သူ တစ်ယောက်ယောက်ကို မခံချင်
လို့ ထလုပ်တာဖြစ်မှာတဲ့”

သျှန်းမျက်နှာ မသိမသာပျက်ကျသွားသည်။

(ဗုဒ္ဓစာပေ)

အခန်း (၂၄)

“သူက အပေါ်ထပ်မှာနေတာ မမတက်သွားပလား၊ စံလိုက်
ခဲ့ရမလားဟင်”

“လိုက်ခဲ့လေ”

အဆောက်အဦးက နှစ်ထပ်ပဲရှိသည်။

သိပ်မမြင့်လှသော်လည်း စက်လှေခါးနှင့်တက်ခဲ့ရ၏။

စက်ဝိုင်းပုံမကျတကျ ပစောက်ကွေ့အတိုင်း ကော်ရစ်ဒါထုတ်
ထားသည်ရှိ တစ်နေရာမှရပ်ကြည့်လျှင် အရောင်းခန်းတိုင်းကိုမြင်နေ
ရသည်။

နှစ်ထပ်လုံးအပြည့်မှာ အီလက်ထရောနစ်နှင့်ပတ်သက်သည့်
ပစ္စည်းမျိုးစုံရှိနေပြီး အားလုံးက တခမ်းတနားရှိနေ၏။

(ဗုဒ္ဓစာပေ)

သူ အလုပ်အတွက် အင်တာဗျူးလာဖြေသည့်နေ့ကို သိရသည်။

သူ ဘာကိုနာကျည်းသွားခဲ့သလဲဆိုတာ...။

“ကိုဖေဖေက တအားချမ်းသာတာ မမရဲ့၊ သူတို့အနေနောက်မိန်းမယူလိုက်လို့ ကိုကြီးက ရန်ကုန်မှာ တစ်ယောက်တည်း လာလွင့်နေတာ၊ အစက ဘာလုပ်ဖို့မှပြောလို့မရဘူးတဲ့၊ လုပ်ပြီးတော့လည်း အကြီးအကျယ်ပဲတွေ့လား၊ ကိုကြီးက အရမ်းထော်တာပဲနော်၊ စက်ပစ္စည်းဆို အင်ဂျင်ပဲဖြစ်ဖြစ် လျှပ်စစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် အလုံးကိုကျွမ်းတယ်”

စံ တခမ်းတနားကြီး ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေတာ သျှန် အံ့ကြဲလာမိသည်။

သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် မသင့်မြတ်ခဲ့ကြသည့်အထဲမှာ လည်း သူ့ညီဘက်ကရပ်ခဲ့သည်။ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ညီမဘက်ဖြစ်၏။

ကိုယ့်ကိုကျတော့ သူ့ညီက ကြည်လင်ခဲ့တာမဟုတ်။ သူ့ကိုတော့ ညီမလေးက ကြည်ဖြူကျေနပ်လို့ပါလား။ အထင်တကြီးချီးမွမ်းခန်းတွေလည်း ဖွင့်နေသေးသည်။ ဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

တွေးနေရင်း အကဲမျက်နှာကို မြင်ယောင်လာမိသည်။ “ဒီလိုဖြစ်သွားတာ မသျှန် ကျေနပ်တယ်မို့လား”

မကျေနပ်သော စကားသံကိုလည်း သတိရမ်း။ သူ့အစ်ကိုအတွက် သျှန်ကို အကဲမုန်းသွားခဲ့သည်။ ဒါဆို သူကကော...။

ကိုယ်ပြောခဲ့သည့်စကားတို့အပေါ် အံ့ဖွဲ့နာကျည်းကာ သူ ကြိုးစားခဲ့သည်။

ကိုယ့်ကြောင့်ပဲ သူ မျက်လုံးတွေကွယ်သွားခဲ့၏။ လုပ်ငန်းတွေ မြိုင်မြိုင်ကြီးအစပျိုးလိုက်ပြီးချိန်မှာ သူ့ဘဝက ဒုက္ခိတဖြစ်ခဲ့ပြီး ဒါတွေကို ဘယ်သူကကျေနပ်နိုင်မှာလဲ။

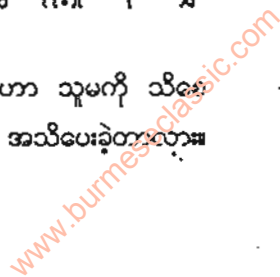
လျှောက်နေရင်း ခြေလှမ်းတို့က နှေးကွေးလေးလံလာခဲ့သည်။

နင် ဘာတွေပြောဖို့လာတာလဲ သျှန်။ သူ့ကျေနပ်အောင် ဘာပြောနိုင်မှာမို့လို့လဲ။

“ကိုကိုမျက်လုံးက အာရုံကြောထိခိုက်ပြီးဖြစ်သွားတာဆိုတော့ ခွဲစိတ်ကုသဖို့မလွယ်ဘူးတဲ့၊ ထိခိုက်သွားတဲ့အာရုံကြောဟာ သူ့အလိုလို ထိခိုက်ခဲ့သလို ဘယ်လိုပြန်ပြီး ရှင်သန်လာမလဲဆိုတာ သူ့ကံတရားပဲတဲ့၊ တစ်သက်လုံး ဒီတိုင်းနေသွားရဖို့ရှိသလို မျှော်လင့်ချက်တွေလည်းရှိတယ်တဲ့”

ဒါတွေလာပြောသည့်အချိန်မှာ အကဲဟာ သူမကို သိမ်းချင်တာလား၊ မကျေနပ်နိုင်တဲ့အကြောင်းတွေကို အသိပေးခဲ့တာလား။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲခင်ဗျာ”

လေးညှင်းရောင်ရင့်ရင့်ဘောင်းဘီရှည် ထိုအရောင်မျိုးနှင့် နက်နဲတိုင်ကိုတပ်ထားသော ရှပ်လက်တိုပွပွဝတ်ထားသည့် ဝန်ထမ်း လေး သူမတို့ရှေ့ကိုရောက်လာ၏။

အမှန်က သွားမည့်ရှေ့ကနေ ပိတ်ရပ်ထားလိုက်တာဖြစ် သည်။

“တို့က ကိုကြီးနဲ့တွေ့ဖို့လာတာမင်း တို့ကိုမသိဘူးလား” ဝန်ထမ်းလူငယ်က စုံကိုကြည့်သော်လည်း တကယ်မသိဘဲ ရှိကာ တောင်းပန်သောအပြုံးနှင့် လက်နှစ်ဖက်စုံချ၍ ဦးညွတ်လိုက် သည်။

“တကယ်မသိတာပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ သူဌေးက ဘယ် ညွှန်သည်မှမလွှတ်ဖို့ သေချာမှာထားလို့ပါ။ သူဌေး အနားယူနေပါ တယ်”

အမြဲတမ်း နူးညံ့နေတတ်သည့်စုံမျက်နှာလေး တည်သွား ၏။

“တို့က သူ့ခယ်မ၊ ကိုကြီးကိုသွားအကြောင်းကြားပေးပါ။ သိရိစံက တွေ့ခွင့်တောင်းနေတယ်လို့”

“ဗျာ... ဟို... ဟတ်... ဟတ်ကဲ့”

ဒေါသဖြစ်စရာကောင်းသောလူရွယ်သည် နာမည်ပြောသော် လည်း စုံကို သိပုံမရပါ။

ဒါပေမဲ့ တကယ်တော့ အားလုံးဟာ အသစ်တွေချည်းမို့

မသိကြဘဲဖြစ်၏။

ထွက်သွားပြီး ထိုလူရွယ်ပြန်ရောက်လာကာ ...

“ဝင်ခဲ့ပါတဲ့၊ သွားလို့ရပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ထွစ် ပါ”

“ရပါတယ်”

စံက သျှန်ကိုကြည့်၍ ...

“မမ သွားလိုက်တော့နော်၊ စံ ဒီကပဲစောင့်မယ်”

“လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါဆိုလည်းလိုက်ပါမယ်”

အရောင်းခန်းတွေနှင့်ဘာမျှမဆိုင်သော ထောင့်ချိုးကျွေ တစ်ခုကနေ အဆောက်အဦးထိပ်စွန်းဘက်သို့သွားသည့် စကြန်လမ်း ကလေးရှိနေသည်။

သျှန် ရှေ့ကဝင်သွားပြီး စံက တံခါးဝမှာရပ်နေခဲ့သည်။

သို့သော် မမက လိုက်ခဲ့ဟုပြောသွားသဖြင့် ခြေလှမ်းပြင် လိုက်လျှင် ...

“ဗုံ”

“ဟင်... ကို... ကို ဒီကိုရောက်နေတယ်”

“ဟတ်တယ်... လာ”

အကဲက စုံလက်ကလေးကိုဆွဲကာ ပိတ်ထားသည့်ခေါင်း တံခါးတစ်ချပ်ကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်၏။

“ကို...ဟိုမှာ...မမက...”

စုံကို စကားဆုံးအောင်ပြောခွင့်မပေးဘဲ အကဲက ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပစ်လိုက်ပြီး ...

“သွားပစေကွာ၊ ကိုကိုက မင်းအစ်မကိုကိုက်မစားဘူး။ ဒီမှာ မိန်းမရပြီး မျက်နှာလေးတောင် သေချာမကြည့်ရသေးဘူး။ ခွဲနေတာ”

“ကိုရယ်”

“ဘာလဲ...ဘာပြောမလို့လဲ၊ ခင်ဗျားလေးက ကိုယ့်အစ်မကိုပဲ သိတတ်တယ်နော်၊ ယောက်ျားမျက်နှာကို တစ်ချက်မှဒဲ့ကြည့်ဖော်မရဘူး”

“ကိုရယ်...မမရယ်...”

“တော်ပါတော့စံရယ်၊ ကဲ အခု သူပြန်ကောင်းနေပြီကိုဆီ ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ”

“ပြန်လာပါ့မယ်၊ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်...”

“မရဘူး၊ လုံးဝမရဘူး၊ ကို အဲဒီလောက် မကြာကြီးထစ်ခွဲမနေနိုင်ဘူး။ အိမ်ကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်းနေရတဲ့ဒုက္ခ မင်းကမှ မခံစားဘူးတာ”

မင်းတွေ့တာတွေဖြစ်လာတတ်သည့် အကဲ၏ဒေါသကို နားလည်လိုက်ကာ စံက အပြုံးတစ်ချက်နှင့် သိမ်းသွင်းဖို့ကြိုးစား၏။

ပြီးတော့ အကဲ၏ကျောပြင်ကို ပြန်၍ဖက်ထားလိုက်ပြီး...

(ဗုဒ္ဓစာပေ)

“စံလည်းလွမ်းတာပါပဲ ကို၊ ဒါပေမဲ့ မမကိုသနားလို့”

“ကိုကိုတော့ မသနားဘူးလား”

လွမ်း၍ တိုးတိုက်လာသော အနမ်းလေနွေးများကို စံ မြတ်နိုးစွာခံယူမိ၏။ မမကိုချစ်သလို ကိုကိုလည်းစံလွမ်းပါသည်။

(ဗုဒ္ဓစာပေ)

“ဟင်”

အခန်းထဲမှနေ၍ အဆောက်အဦးအတွင်းတစ်ခုလုံးကို ကွန်ထရိုးစံနစ်ဖြင့် တိုက်ရိုက်ဖမ်းယူထားသောမြင်ကွင်း။

မီးပွင့်တွေလင်းလက်နေသော ခလုပ်ခုံတစ်ခုနှင့် ဘေးမှာ ကွန်ပျူတာနှစ်လုံးလည်းရှိနေသည်။

ထိုပြင် ဖုန်းကိုင်ဖို့မလိုဘဲ ပြောနိုင်ကြားနိုင်သည့် စပီကာတပ်ထားသောဖုန်းလည်း ရှိနေသည်။

မော်နီတာပေါ်မှာ လှုပ်ရှားနေသောပုံရိပ်များကိုကြည့်ကာ စံနဲ့ သူမဝင်လာတာကို သူသိနေသလားဟုတွေးလိုက်မိသည်။

ဒါပေမဲ့ သူက မျက်လုံးမြင်တဲ့သူမဟုတ်။

အခန်းထဲမှာလည်း သူမလွဲ၍ ဘယ်သူမှမရှိ။

ဒါကိုဖွင့်ထားပြီး ဘယ်သူကြည့်တာလဲ။

ဒါမှမဟုတ် ခလုပ်တွေကို ရမ်းသမ်းလျှောက်စမ်းနေပြီး ဘဝဆုံးခွဲရပြီဆိုသော ယူကွန်းမရစ်တီကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် နှိုးဆွနေခဲ့သလား။

သူ့နဲ့ တောင့်မတ်စွာရပ်၍စဉ်းစားနေဆဲ သူ ဒီဘက်ကို လှည့်လာ၏။

ဘောင်းဘီရှည်အဖြူ နီရဲသောဆွယ်တာလက်ရှည်နှင့် မျက်မှန်နက်တပ်ထားသည့်မျက်နှာကို သူ့နဲ့ မော့ငေးနေမိသည်။

ရှင်းသန့်ချောမွေ့နေသော မျက်နှာပြင်ဟာ မျက်မှန်နက် နှင့်

(ဗူးတပေ)

အခန်း (၂၅)

နောက်ကို သတိရ၍လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စံပါမလာတာကို သိလိုက်ရင်း သူ့နဲ့ ရှေ့ကိုပြန်လှည့်သည်။

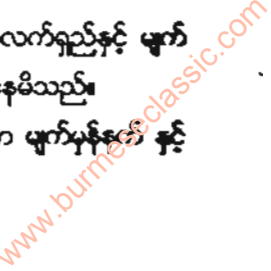
ပြတင်းပေါက်ဘောင်ကို လက်တစ်ဖက်ထောက်၍ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ လက်တစ်ဖက်ထည့်လျက် ကျောပေးရပ်နေသူကို မြင်လိုက်ရသည်။

သူ့နဲ့ ရှေ့ကိုဆက်တိုး၍ သူ့နောက်နားမှာရပ်လိုက်၏။

စံမဟုတ်ဘဲ သူမရောက်လာခဲ့သည့်အဖြစ်အတွက် ပထမဆုံး ဒါကိုဝန်ခံဖို့လိုသည်။

ထိုစဉ် မျက်လုံးတို့က တီဗီဖန်သားပြင်တစ်ခုဆီ ရောက်သွားခဲ့၏။

(ဗူးတပေ)

ပို၍လိုက်ဖက်နေ၏။

မာနကြီးတတ်သည့် နှုတ်ခမ်းပါးတို့က နိရဲသောအင်္ကျီနှင့် အပြိုင်စိုရဲနေကြသည်။

နီမြန်းမြန်းပါပြင်များကိုပါကြည့်ကာ သူ့ အဖျားတက်နေ တာလားဟု တွေးမိလိုက်သေးသည်။

တစ်ခါမှလည်း ဤသို့ စေ့စပ်စွာမကြည့်ခဲ့ဘူးပါ။

ခုချိန်မှာတော့ ကိုယ့်ကို သူ့မြင်မှာမဟုတ်တာကို သိနေ သောကြောင့် ညိုမှောင်ကြမ်းရသော မွှေးညှင်းတို့ဖုံးလွှမ်းနေသည့် လက်ဖဝါးစောင်းတွေအထိ သေချာကြည့်မိသည်။

ပြီးတော့မှ သူ ကိုယ်ရှိနေတာကိုသိနေပြီဆိုသော အတွေး ကြောင့် စကားပြောဖို့ပြင်ရင်း ရှေ့ထပ်တိုးရပ်၏။

“ကျွန်မပါ... စံမဟုတ်ပါဘူး”

ဟု အသံကိုမတုန်အောင်ထိန်း၍ ပြောရသည်။

သူ့မျက်ဝန်းတွေ အေးစက်စက်ဖြစ်သွားသလား။

အားတုံ့အားနာ အနည်းငယ်လျှော့ချ၍ ပြင်ဆင်လိုက် သလား။

မျက်မှန်၏နောက်ကွယ်ကို သူ့နဲ့ ဘာမှမမြင်ရ။

ထို့ကြောင့် မျက်မှန်နက်ကိုပဲ စူးစိုက်ကြည့်၍...

“ရှင် ကျွန်မကို စကားပြောချင်စိတ်ရှိလား”

ထိုအဖြေကိုပဲသိချင်တာဖို့ တည့်တည့်ပဲမေးပစ်လိုက်မိသည်။

(ဗုဒ္ဓစာပေ)

သူက သူ့နဲ့အသံကြားလိုက်၍ အံ့ဩသွားပုံသည် လှုပ်လှုပ် ရှားရှားမဖြစ်။

သူမထင်သလို နှုတ်ခမ်းစေ့သွားတာ မျက်နှာတင်းသွားတာ မျိုးလည်းမရှိဘဲ ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ရှိပါတယ်၊ မင်း... ထိုင်လေ”

ဟု ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူးကြသောလေသံနှင့်ပဲ ပြောသည်။

စားပွဲနဲ့ကုလားထိုင်က သူ့နဲ့နောက်မှာဖြစ်၏။

သူနဲ့ကအဝေးကြီးပဲဖြစ်သည်။

သူ့နဲ့ ဘေးကိုတိုးရပ်လိုက်ပြီး...

“ရှင်ပဲထိုင်ပါ”

စီးက ရှေ့ကိုအနည်းငယ်မျှမတိုးဘဲ...

“ရတယ်”

ထိုလေသံမှာ အနည်းငယ်မာကျောသွားသလို ထင်ရသော်

ည်း သူ့နဲ့ ဂရုမစိုက်မိပါ။

“ရှင်အနားမှာ တစ်ယောက်ယောက်ကိုထားသင့်တယ်”

“ကိုယ်က လူမမာမဟုတ်ဘဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ လောလောဆယ်... ရှင်...”

“မင်းလာတာ အဲဒီကိစ္စလား”

သူမမြင်ပေမယ့် သူ့နဲ့ခေါင်းညှိတ်ပြမိ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကိစ္စတွေဖြစ်ခဲ့ရတာ ကျွန်မကြောင့်ပဲ၊ သေ

(ဗုဒ္ဓစာပေ)

ဆုံးသွားကြတဲ့လူတွေကျတော့ မတော်တဆမှုထဲမှာ ကံဆိုးစွာပါကုန်ကြတာ၊ ဒဏ်ရာရာသွားတဲ့လူတွေလည်း ခု အားလုံးကျေနပ်အောင် ကျွန်မတို့ဘက်က ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ရှင်ကျတော့... ”

သျှန်စကားရပ်သွားတော့ စီးနှုတ်ခမ်းမှာ ခပ်မဲ့မဲ့အပြုံးတစ်ခု ဖြစ်၏။

“ဆက်ပြောပါဦး”

“ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်လိုသဘောထားနေသလဲအထက်စီး ရှင်ကလည်း အထက်စီး၊ ကျွန်မကလည်း မာနသျှန်ပဲ။ အစက အဲဒီလိုတွေရှိခဲ့ကြတာမှန်တယ်။ ခုချိန်မှာတော့ ရှင်က ကျွန်မကြောင့် အများကြီးနစ်နာသွားတဲ့သူပါ”

“ဟွန်း”

သူ တမင်တကာမဲ့ပစ်ပြီး မျက်နှာကို တစ်ဘက်လှည့်ဖစ် လိုက်၏။

သျှန်ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထိုမဲ့ပြုံးကို ဒေါသဖြစ်သွားတာမျိုးမဟုတ်ပါ။ ဘာဆိုလည်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင်မသိ။

“ရှင်ကို ကျွန်မပြောသမျှထဲမှာ အပိုဟန်ဆောင်နေတာ လုံးမပါဘူး။ အထက်စီး၊ ကျေးဇူးတင်ခဲ့တာအမှန်ပဲ။ ရှင်နစ်နာသွားတာ အတိုင်း ကျွန်မကလည်း ထပ်တူပြန်ပေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဖက်က တန်ရာတန်ကြေးဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

(ဗုဒ္ဓတပေ)

တော့ ရှင်က ဘဝပျက်ခဲ့တဲ့သူကိုး”

“ကိုယ်က သာတယ်နာတယ်မတွက်ခဲ့ပါဘူး”

“ရှင် ကျွန်မကို ကာကွယ်ပေးခဲ့တာ စေတနာအမှန်နဲ့ပေးမယ့် ဒီလောက်ထိ စွန့်စားပေးဆပ်ဖို့တော့ ပါခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါ စော်ကားတာမဟုတ်ပါဘူး။ စာနာပေးတာပါ။ အဲဒီအတွက် ကံကြမ္မာက တဘက်စောင်းနင်းပြီး ဖြစ်လာခဲ့တာကို ကျွန်မစိတ်မကောင်းဘူး။ ဘာပြောရမှန်းလည်းမသိဘူး။ ပြောလိုက်လို့ ကျွန်မစကားများသွားရင် ရှင့်ဘက်က နာကျည်းစရာတွေ ထပ်ဖြစ်ကုန်မှာစိုးတယ်”

“ဘာလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ပြောပြီး နှုတ်ဆက်ချင်တာလား”

“ပြောချင်တာပါ။ နှုတ်ဆက်ဖို့မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတဲ့စကားက ထပ်ခါထပ်ခါ စော်ကားသလိုလည်းဖြစ်သွားတတ်တာကို ထည့်တွက်မိတာ”

သူက မဲ့ပြုံးနှင့် နောက်ထပ်စော်ကားလိုက်ပြန်သည်။

သျှန် မတုန်လှုပ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့၏။

“ရတယ်... မင်းကို ကိုယ်ကူညီလိုက်တာ ဘာကိုမှမျှော်လင့်ခဲ့တာမပါဘူး။ ဟွန်း... ကိုယ်သရုပ်ဆောင်သွားတယ်လို့ မထင်ဘူးဆိုရင်ရပြီ”

သျှန် နှုတ်ခမ်းလေးကိုဖိကိုက်ထားရင်း သူ့ကို မော့ငေးနေမိသည်။

(ဗုဒ္ဓတပေ)

ထိုယောက်ျား၏ရင်ထဲမှာ သူမနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့သော ဟိုအရင်က အဖြစ်အပျက်စကားလုံးတွေ စွဲမြဲနေခဲ့သည်ပဲ။

ထိုအခါ မကြာခဏဖြစ်တွန့်နေခဲ့သည့် သူ့နှုတ်ခမ်းများက မဲ့ပြူးတို့ကို နားလည်သွားမိသည်။

ဝေတက်လာသည့်မျက်ရည်ကြည်တို့က ဘာသာမဲ့လျက်။

“အဲဒီအတွက် ရှင် ကျွန်မကို မကျေနပ်ခဲ့ဘူးပေါ့”

စီးက သူမကိုကြည့်၍ ရှေးတိုးရပ်လိုက်၏။

မျက်ဝန်းတို့ကိုမမြင်ရပေမယ့် သူ့နှုတ်ခမ်း သူ့မျက်နှာမှာ နူးညံ့ခြင်းတို့နှင့် ပြည့်သိပ်နေခဲ့၏။

“မင်းကို ကိုယ် မမေ့နိုင်ခဲ့တာပါ။ မကျေနပ်ခဲ့တာ ဘာမှ မရှိဘူး”

ပြောပြီး စီးက မျက်မှန်ဆွဲချွတ်သည်။

သူ့မျက်နှာရှေ့မှာပဲ မျက်မှန်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲထည့် လိုက်၏။

စူးရှသောမျက်ဝန်းများက အရင်အတိုင်းပဲဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ထိုမျက်ဝန်းများနှင့် သူ့မျက်နှာလေးကို ငုံ့မိုး၍ စူးစိုက်ကြည့်သည်။

သူ့နှုတ်ခမ်းက ငေးကြောင်ကြည့်နေရင်းမှ သံသယစိတ်များနှင့် စကားပြောဖို့ကို လုံးဝသတိမရခဲ့ပါ။

သူ့မျက်လုံးတွေက ကိုယ့်ကိုမြင်နေသလိုပါလား။

(ဗုဒ္ဓတပေ)

“သူ့နဲ့”

သူမ တူးဖို့လည်းမေ့နေခဲ့၏။

“မင်းနဲ့ကိုယ် စပြီးထုံဆည်းခဲ့ကြတာ ခပ်ရင့်ရင့်ပဲ။ ဒါတွေ ကိုယ့်ထက်ပိုရင့်တဲ့မင်းကို တစ်ရက်မှမေ့ထားလို့မရခဲ့ဘူး။ တန့်န့်န့်န့် ဖြစ်နေတာ၊ ခဏခဏတွေ့ဖို့ မျှော်လင့်နေတဲ့စိတ်မှာ တုံ့ပြန်ချင်တာ တွေပဲဖြစ်ခဲ့တာ၊ တကယ်ကမဟုတ်ဘူး။ မေ့မရတာက ရိုးရိုးလေးပါ။ မေ့မရဘူးဆိုတာ သတိရနေလို့လေ”

သူ့မျက်နှာလွှဲဖို့ သတိရလာသည်။

သူ့မြင်မြင် မမြင်မြင် ရှက်တက်ခြင်းဟာ မိန်းကလေးတို့၏ တာကွယ်မှုတစ်ခုပဲဖြစ်သည်။

“မင်းရင်ထဲမှာ ဘာရှိခဲ့သလဲဆိုတာ ကိုယ်မသိချင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာတော့ ကိုယ့်အပေါ် နူးညံ့ချင်တဲ့စိတ်လေး နည်းနည်း ဖိပါးရှိနေမယ်လို့ထင်တယ်။ အဲဒါ ဝတ္တရားလား။ တကယ်စေတနာ ထား ကိုယ်သိချင်တယ်”

ဒီမေးခွန်းတွေကို မေးဖို့လိုလို့လား။

ချက်ချင်းကြီး သူ့နှုတ်ခမ်းက ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ။

သူက ဘာလိုချင်လို့မေးတာလဲ။

“မင်းဖြေပါ။ ညာဖို့မလိုဘူး။ ကိုယ်က အားနာပါးနာ သနား အာမျိုးလိုချင်လို့ မေးနေတာမဟုတ်ဘူး”

“နှစ်ခုလုံးပါပဲ။ သူ့နှုတ်ခမ်းက ဖြစ်ရတာဆိုတဲ့ ဝတ္တရားစိတ်နဲ့”

(ဗုဒ္ဓတပေ)

တုံ့ပြန်ချင်တာရော၊ ရှင်ထားတဲ့စေတနာမျိုးပေါ့၊ ကျွန်မတတ်နိုင်သမျှ သာတူညီမျှဖြစ်အောင် ပေးဆပ်ချင်တယ်”

စီးကတစ်ချက်ပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

မေးဖျားကို လက်ညှိုးတစ်ချောင်းတည်းနှင့် ဆွဲခြစ်နေပြီး

မှ... .

“သာတူညီမျှဆိုတာ ဘယ်လောက်ထိဖြစ်သွားနိုင်လဲ၊ မင်း သိလား”

မျက်ခုံးလေးတွန့်သွားပြီး သျှန်ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက် ရဲတက် သွား၏။

ဘယ်သူမှမမြင်မှန်းသိလျက်နှင့် မျက်နှာလွှဲထားလိုက်မိ၏။

“ဒါဆို ကိုယ်ပြောမယ်”

သျှန်ကိုယ်လေး တုန်သွားသည်။

ဟင့်အင်း... .။

ရင်တွေတဒိန်းဒိန်းခုန်လာကာ သူပြောလာမည့်တစ်စုံတစ်ရာ ကို ဘယ်လိုမှ နားမထောင်ရဲတော့ဘဲ လှည့်ထွက်ပြေးသွားချင်သည်။
ခြေထောက်တွေက သူမကိုယ်ခန္ဓာကို သယ်ဆောင်မသွား ခဲ့ပါ။

“ကိုယ့်ဘဝနဲ့ရင်းပြီး မင်းအတွက်ပေးဆပ်ခဲ့တာလို့ မင်း ပြောခဲ့တယ်နော်၊ အဲဒီဘဝအတွက်မဟုတ်ဘဲ မင်းကို ကိုယ်ကထိ ချင်တာဆိုရင် ဘယ်လိုလဲ”

“အို”

သျှန် တစ်ကိုယ်လုံးတူပူသွားသည်။

ဒါ ရည်းစားစကားလား။

သူ့ရှေ့ထိရောက်လာလို့ အထင်မြင်သေးစွာ ပြောချလိုက် တာမျိုးလား။

ရှက်သည့်စိတ်နှင့်အတူ မာနက ခေါင်းပြုလာသည်။

သျှန် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်မိ၏။

သူမဝတ်ထားသည့် နုလွသောပန်းရောင်ဝတ်စုံက သူ့ မျက် ကြည်လွှာမှာ အရိပ်ထင်နေသည်။

သူ သျှန်ကိုမြင်နေရသည်လား။

ပြောရန်မြင်လိုက်သည့်စကားတို့က ဒုတိယနေရာသို့ ဖြန် ဆုတ်သွား၏။ မျက်ဝန်းရှေ့မှာ ပထမဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်က သံသယ။

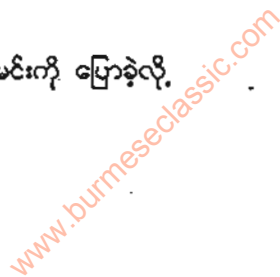
သူ့ကြည့်နေသည်က မမြင်မစမ်းရမ်းသမ်းနေတာမျိုးမဟုတ်။

“အထက်စီး... ရှင်... ရှင်မျက်လုံးတွေက မြင်နေရသလို ပဲ”

စီးမျက်ဝန်းတွေမှာ နူးညံ့ရိပ်ဝသွားခဲ့ပြီး အမြဲတမ်း တင်းနေ ခဲ့သည့်မျက်နှာက ပြုံးသွား၏။

“မြင်နေရတာပဲ၊ ကိုယ်မမြင်ရပါဘူးလို့ မင်းကို ပြောခဲ့လို့ လား”

“ဟင်”

“မင်း... သိပ်လှတာပဲသျှန်”

“ရှင်... ရှင်”

သျှန် ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်မိ၏။

စီးက ရှေ့ကိုတစ်လှမ်းတိုးတက်၍... .

“စံနဲ့ညီက မင်နဲ့ကိုယ့်ကို သင့်မြတ်သွားစေချင်တယ်၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ချည်နှောင်သွားမိကြတာမျိုး ဖြစ်စေချင်တာ၊ ကိုယ်မျက်လုံးကွယ်သွားပြီလို့ မင်းကို ညီပြောခဲ့ပြီး သူ ကိုယ့်ကိုလာဖြောတယ်”

စီးက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲကို လက်နှစ်ဖက်လုံးထည့်၍ ကိုယ့်ခြေဖျားကို အမိပွယ်မဲ့ငုံကြည့်နေသည်။

ပြီးမှ သျှန် မျက်ဝန်းလေးတွေကိုပြန်ကြည့်ကာ . . .

“ကိုယ်သဘောမတူခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မငြင်းဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ငြိမ်ငြိမ်နေပေးလိုက်တော့ ဒီလိုပဲဖြစ်သွားပြီး အခု မင်း ကိုယ့်ဆီရောက်လာတယ်”

“အဲဒါကြောင့် ရှင်က ငါပိုင်ပြီဆိုပြီး မင်းကိုငါလိုချင်တယ်လို့ ပြောချလိုက်တာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟွန်း”

သျှန်က နှုတ်ခမ်းလေးကို အကျည်းတန်အောင်မဲ့ပစ်၏။ မျက်ရည်တွေပြည့်အိုင်နေသည့် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်

၏မျက်နှာက ဘယ်လိုပဲမဲ့နေနေ အလှပျက်မသွားခဲ့ပါ။

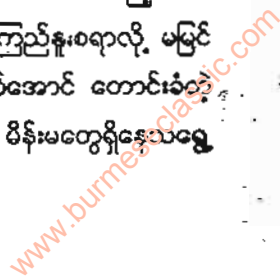
မျက်ရည်တို့ဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော မျက်ဝန်းကလေးတွေကိုမြင်လျှင် စီး ကျွတ်ခနဲ တစ်ဖက်လှည့်မိသည်။

“ရှင်တို့ညီအစ်ကို သိပ်တော်ပါတယ်”

“မင်းစကားထဲက နှာကျည်းတဲ့အသံတွေကို သွားလွှင့်ပစ်လိုက်သျှန်၊ မင်းကို ကိုယ်အထင်မြင်သေးနေရင် မျက်မှန်တပ်ထားပြီး ညှာပစ်လိုက်လို့ရတယ်၊ ခင်း မလှုပ်သာအောင်ချည်တုတ်ပြီး လက်ထပ်ယူလို့ရတယ်၊ မင်းကြောင့် ဒီကောင်ကန်းသွားပြီဆိုပြီး ဘာပဲပေးရပေးရ မင်းပေးတော့မယ်၊ အကန်းတစ်ယောက်ကို မင်းရက်ရက်ရောရောတုံ့ပြန်ဖို့ စေတနာတွေပွေ့ပိုက်ပြီး လာခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ကျိုးနေကန်းနေတဲ့သူကို သျှန် စေတနာရှိတယ်၊ ညှာတာကို သိပ်မုန်းတယ်သိလား၊ ရှင်ကိုလည်းမုန်းတယ်”

“ရတာပဲ၊ မင်းမုန်းလို့ရအောင် ကိုယ်မကန်းဘူးဆိုတာကို ဖွင့်ပြောလိုက်တာ၊ ဒီမှာ... သျှန်၊ ချစ်တတ်လေ မာနကြီးလေပဲ၊ မင်းဆီကအချစ်ကို လိမ်ညှာပြီးယူဖို့ အိပ်မက်ထဲတောင်ထည့်မမက်ဘူး၊ မိန်းမတစ်ယောက်သနားတာကို ကျေနပ်ကြည့်နူးစရာလို့ မမြင်သရွေ့ ဒါမှမဟုတ် သနားစရာကောင်းလောက်အောင် တောင်းခံတဲ့ ယောက်ျားကိုမှ ပြန်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကူးနဲ့ မိန်းမတွေရှိနေသရွေ့ ကိုယ် မချစ်တတ်အောင်ကြိုးစားနေမယ်”

“ရှင်မှားနေတာပါ။ မချစ်တတ်တဲ့သူတွေ ဟန်ကြီးကြပေမယ့် မလိမ်တတ်ဘူး။ ရှင်မလိမ်ဘူးဆိုပေမယ့် စိတ်တော့ကျူးဖြစ်ခဲ့တယ်မို့လား။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ကျွန်မ ဒီထက်ပိုပြီး အညာမမိတဲ့အတွက်”

သူ့နံ့ကပြောပြီး ချက်ချင်းနောက်ပြန်လှည့်သည်။

“နေဦး”

“အို... လွတ်”

စီးက သူ့နံ့လက်ဖျားလေးကို မိမိရရဖမ်းဆုပ်၍ ပြန်ဆွဲ၏။ ယိုင်နဲ့၍ ပြန်ပါလာသော ကိုယ်လုံးလေးကို ပခုံးလေးနှစ်ဖက်မှ ထိန်းကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲစီး။ လွတ်စမ်းပါ”

ရှက်ရှက်နှင့် သူ့နံ့ တအားရုန်းသည်။

“မင်း... အဲဒီလိုအမြင်မျိုးနဲ့က ဒီကနေ ပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်သွားလို့မရဘူး။ ပြောတာကိုနားထောင်”

“ဟင့်အင်း... မထောင်ဘူး... လွတ်... လွတ်”

သူ့နံ့ တအားရုန်းနေသဖြင့် အပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်လာကာ မရမကဆွဲချုပ်နေရရင်း စိတ်တို့က လွတ်ချင်လာ၏။

ကော့နက်သော မျက်တောင်ဖျားလေးတွေကို စီးမိုး၍ပြင်နေရသည်။

လှပ၍ထောင့်ချိုးညီနေသော နီထွေးသည် အပေါ်နှုတ်ခမ်းလွှာလေးကို နီးကပ်စွာ သတိထားကြည့်မိသောအခါ...

“အို... စီး... ရှင်... ရှင်...”

ထိန်းသိမ်းတတ်သောအသိတို့မှာ နှလုံးသားခိုင်းရင်စ်တို့ရှုပ်ယှက်ခတ်မွေ့နှောက်သွားခဲ့၏။

“မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“ဟင့်အင်း”

မုန်တိုင်းသည် စက္ကန့်အနည်းငယ်သာ မွေ့နှောက်ခဲ့သော်လည်း မျက်ရည်မြစ်တို့က အားကောင်းစွာလှုံ့ကျလာ၏။

ရုန်းနေပေမယ့် အားကမပါ။

တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရှိသမျှခွန်အားတို့သည် သူ့အနမ်းဖျားကြောင့် ခဏအတွင်းမှာပဲ ရုတ်ချည်းပျောက်ပြယ်ခဲ့ကြပြီ။

စီးက သူ့နံ့ကိုယ်လေးကို ဖွေဖက်ထားရင်းချောသည်။

“ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ ကိုယ်သိပ်ချစ်လို့ပါ သူ့နံ့၊ ကိုယ်ကူညီခဲ့တာဟာ အခွင့်အရေးတစ်ခုခုကို ရယူဖို့မဟုတ်သလို မင်းရောက်လာတာဟာလည်း မင်းကို စေတနာနဲ့ကူညီခဲ့တာမှန်း သိလို့ပဲမဟုတ်လား”

သူ့နံ့ သူ့ကိုထုနှက်၍ ရုန်းကန်ဖို့လည်းမကြိုးစားတော့ပါ။

အတင်း မော့ယူဖို့ကြိုးစားနေသည့် လက်တို့ကို ရှောင်ရွက်ကာ မျက်နှာကို အတင်းပဲ့ငဲ့ချထားခဲ့သည်။

“ကိုယ် တကယ်ကမ်းသွားမှ မင်းစေတနာထားနိုင်မှာလား”

သျှန်း၊ အဲဒီနေရာမှာ ကန်သွားတာမဟုတ်ဘဲ သေရောသေမသွား နိုင်ဘူးလား။ အသေခံပြီး ဝင်ဆွဲခဲ့တဲ့ကိုယ့်စေတနာကို မင်း နည်းနည်းမှ ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား။ ကိုယ်လိုချင်တာအဲဒါပဲ။ မင်းနဲ့ ကိုယ် မသင့်မြတ်ခဲ့ကြတာကတစ်ပိုင်း၊ ရင်ထဲမှာတော့ အမြဲရှိနေခဲ့ကြတာပဲ။ မင်းရင်ထဲမှာ ကိုယ်ရှိနေခဲ့တယ်မို့လား။”

“ရှင်... ဖယ်နော်”

စီးလက်ကို သျှန်းက ပုတ်ချပစ်၏။

“ကိုယ်ကတော့ ခုသိသွားပြီ။ မင်းကိုမေ့မရခဲ့တာတွေဟာ အချစ်တွေပဲ။ မင်းအတွတ်နဲ့က ကိုယ့်အန္တရာယ်ကို မမြင်နိုင်အောင် လွတ်ထွက်သွားခဲ့တာ ချစ်တဲ့စိတ်တွေက တွန်းပို့လိုက်တာပေါ့။ ညီညီပြောတယ်သိလား။ ဆေးရုံမှာ ကိုယ်သတိရခြင်း သျှန်းကိုခေါ်တယ်တဲ့”

သျှန်းမျက်နှာလေး ငုံ့ထားလျက်နှင့်နွေးသွားသည်။

သွေးတွေ ချင်းချင်းနီနေလျက်နှင့်တောင် သူ့ကို ကားထိ ပွေ့တင်သွားကြတော့ သျှန်းဟုခေါ်သွားခဲ့သေးသည်။

ဒါကို သူမ ဘယ်လိုမှမမေ့နိုင်ခဲ့ပါ။

“ပြီးတော့လေး ကိုကို မသျှန်းကိုချစ်နေသားနဲ့ မညာချစ်ပါနဲ့၊ ဒီတိုင်းလေးပဲနေပေးပါ။ ညီကူညီမယ်တဲ့”

သျှန်းကို ဆံစလေးများအားပွတ်သပ်၍ စီး တိုးတိုးလေး ပြောနေသည်။

“မင်းမုန်းမယ့်တစ်နေ့နေ့မှာ အဲဒီအချစ်တွေကို ဆုံးရှုံးလိမ့်”

ရမှာစိုးလို့ ကိုယ်ညာခဲ့တာ၊ ဒီတိုင်းနဲ့ပဲ ကိုယ်ကိုချစ်တယ်မို့လားဟင်၊ ခဏလေးမော့ပါကွာ၊ ကိုယ့်ကိုကြည့်ပြီးဖြေပါ”

“စီး... ရှင်... လူကို အဲဒီလောက်အနိုင်မကျင့်နဲ့သိလား။ မဖြေဘူး... သွား”

နီမြန်းနေသည့်သျှန်းမျက်နှာလေးကို လိုက်ငုံကြည့်ရင်း စီး ပျော်သွားသည်။

“ချစ်တယ်လို့ပဲ မှတ်လိုက်မယ်နော်၊ နောက်မှဖြေလည်းရတယ်”

“ဒါနဲ့... ရှင်က မိန်းမတစ်ယောက်ရှေ့မှာ သနားမခံဘူးဆို”

“ဒါ သနားခံတာမဟုတ်ဘူး။ ချစ်ခွင့်တောင်းတာ၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် လိုချင်ရင်တောင်းရတာပဲ... မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟွန်း”

“မျက်စောင်းမထိုးနဲ့ကွာ၊ အသည်းယားတယ်”

“ရှင်နော်”

“ကိုကိုရေ”

“ဒေါက်ဒေါက်”

“ဟယ်”

ရုတ်တရက် အကဲခေါ်သံကြောင့် သျှန်းက သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ အတင်းရုန်း၏။

စီးက လွတ်လိုက်ပြီးမှ သျှန်းပခုံးလေးကို ပြန်ဖက်ထား

ကာ...

“ညီ...ဘာလဲ”

“စံနဲ့ညီ ပြန်ရတော့မလား”

“ပြန်တော့”

မဟုတ်တာ...။

သျှန် သူ့ကို အလန့်တကြားမော့ကြည့်မိသည်။

“ကို... အထဲမှာ မမ”

စုံအသံလေးကို ကြားသည်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ပိုင်းတစ်စင်းဖြစ်ပြီး ချက်ချင်း ရပ်တန့်သွား၏။

“ဝံ့”

သျှန် ခြေလှမ်းပြင်၍ လှမ်းခေါ်မိသည်။

သို့သော် သျှန်ကိုယ်လေး ပြန်ပါသွားသည်။

စကားသံတို့ ပျောက်ဆုံးကုန်၏။

မာနသျှန်ဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်၏မာနတို့ဟာ အထက်

စီးမည်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ထံမှာ အချစ်တို့ဖြင့်ပြည့်သိပ်၍

ဖိတ်ဖိတ်စင်စင် (လှံ) သျှန်ခဲ့လေသည်...။

အစဉ်လေးစားလျက်...

လရောင်ကျူးရင့်

(ဗုဒ္ဓတပေ)

စိုးမိုးစာပေ

နေပင်လယ်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၄၂၀၆၀၇